

U SLUŽBI MALOGA ISUSA

Vjesnik Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

Broj 3/371. Zagreb, rujan 2013. Godina – LVIII.

VJESNIK

Za internu uporabu

Nakladnik

**VRHOVNA UPRAVA DRUŽBE SESTARA
SLUŽAVKI MALOGA ISUSA
Zagreb, Naumovac 12**

Odgovara

s. M. Radoslava Radek
vrhovna glavarica

Glavna urednica

s. M. Ana Marija Kesten

Uredničko vijeće

s. M. Petra Marjanović
s. M. Ljilja Marinčić
s. M. Jelena Marević

Lektura – djelomično

Omotnica O. Berberović, akademski slikar

Tisak

„Naša djeca“, tiskara d.d., Zagreb

Naklada

200 primjeraka

RIJEČ UREDNIŠTVA

Drage sestre i dragi prijatelji!

Nakon sunčanih ljetnih dana vratili smo se svojim svakodnevnim obvezama, tamo gdje nas Božja Providnost želi imati. Vjerujemo da je upravo to mjesto gdje smo pozvani kao radnici na njivi Gospodnjoj ponovno započeti ili nastaviti povjerenje nam poslanje.

I ako se bliži jesensko doba koje u prirodi donosi smiraj, mi smo na jednom novom početku kada svim srcem trebamo uložiti volju, um, srce i snagu, kako bi dali svoj doprinos stvarateljskom djelu Stvoritelja neba i zemlje. On u svakom trenutku iznova čini čudesna i neponovljiva djela koja nam uprisutnjuju Njegovu ljubav i brigu za sva stvorenja. Dovoljno je samo na trenutak zastati i osjetiti kako nam cijeli svemir govori o Božjem djelovanju, vodstvu i upravljanju.

Tijekom protekla tri mjeseca doživljavajući veliku radost kroz razne događaje i slavlja u Crkvi te osluškajući njihove poruke upućene nama za ovo vrijeme, mogli bi se pitati poput onog bogatog mladića: Gospodine što nam je još činiti da bi baštinili Kraljevstvo Božje? Poznat nam je Isusov odgovor bogatom mladiću ... a što nama poručuje?

U svom osvrtu na Svjetski susret mladih koji je održan u Brazilu o. g. Papa Franjo uputio je još jednom mladima cijeloga svijeta Isusovu poruku: "Pođite i učinite mojim učenicima sve narode". To je poslanje koje Isus povjerava svima! „To je poslanje Krista Uskrslog njegovim učenicima: "Pođite", izađite iz samih sebe, iz svih zatvorenosti da biste donijeli svjetlo i ljubav evanđelja svima, sve do najdaljih periferija života!... I danas Gospodin ponavlja: "Pođite...", te dodaje: "Ja sam s vama u sve dane...". To je osnovno! Samo s Kristom možemo nositi evanđelje. Bez njega ne možemo učiniti ništa – On sam nam je to rekao (usp. Iv 15, 5). Poslušajmo i mi taj poziv i pođimo neustrašivo jer naš Učitelj je s nama.

Drag čitatelji našeg novog *Vjesnika*, u ovom broju moći ćete čitati o navještaju Evanđelja *Služavke Maloga Isusa* u Crkvi sve do daleke Afrike, o radosti posvećenja Bogu koja proizlazi iz redovničkog zavjetovanja u Družbi, o velikim razlozima služenja *Služavki Maloga Isusa*. Listajući i iščitavajući njegove stranice uputite se i vi duhom u te krajeve sve do „periferija“, gdje su *Služavke Maloga Isusa* u danima koji su iza nas, nosile Radosnu vijest, Kristovo svjetlo i ljubav ...

Uredništvo

IZ ŽIVOTA CRKVE

Poruka pape Franje za Svjetski misijski dan 2013.

Naviještanje evanđelja je trajna zadaća Crkve

Draga braćo i sestre, ove godine slavimo Svjetski misijski dan na samom završetku Godine vjere, koja predstavlja važnu prigodu za jačanje našeg prijateljstva s Gospodinom i našega hoda kao Crkve koja hrabro naviješta evanđelje. U vezi s tim želim predložiti neka razmišljanja.

1. Vjera je dragocjeni dar Boga, koji otvara naša srca da ga možemo upoznati i ljubiti. On želi ući u odnos s nama da nas učini dionicima samog svog života i naš život učiniti smislenijim, boljim, ljepšim. Bog nas ljubi! Vjera, međutim, treba biti prihvaćena, a to znači da traži naš osobni odgovor, hrabrost da se uzdamo u Boga, da živimo njegovu ljubav i budemo zahvalni za njegovo beskrajno milosrđe. To je, nadalje, dar koji nije pridržan malobrojnim, već se nudi obilno. Svi bi morali uzmoći iskusiti radost da ih Bog ljubi, radost spasenja! I to je dar koji se ne može zadržati samo za sebe, već ga treba dijeliti s drugima. Ako ga želimo zadržati samo za sebe, postat ćemo izolirani, бесплодни i bolesni kršćani. Naviještanje evanđelja je sastavni dio Kristova učenja i trajna zadaća koja pokreće čitav život Crkve. "Misionarski polet jasan je znak zrelosti crkvene zajednice" (Benedikt XVI, Apost. pobud. *Verbum Domini*, 95). Svaka je zajednica "zrela" kada ispovijeda vjeru, slavi je s radošću u liturgiji, živi ljubav i neprestano naviješta Božju riječ, izlazi iz vlastitih okvira da Radosnu vijest donese i na "periferije", prije svega onima koji još uvijek nisu imali priliku upoznati Krista. Snaga naše vjere, na osobnoj i zajedničkoj razini, mjeri se također sposobnošću njezina prenošenja drugima, njezina širenja i življenja u ljubavi, svjedočenja onima s kojima se susrećemo i koji dijele s nama životni put.

2. Godina vjere, pedeset godina od početka Drugog vatikanskog koncila, predstavlja poticaj čitavoj Crkvi na novu svijest o njezinoj prisutnosti u suvremenom svijetu i njezinu poslanju među narodima i nacijama. Misionarstvo nije nešto što bi se ticalo samo zemljopisnih područja, već se ono tiče i narodâ, kulturâ i pojedinih osoba, upravo zato što se "granice" vjere ne protežu samo kroz mjesta i ljudske tradicije, već i kroz srce svakog muškarca i svake žene. Drugi vatikanski koncil je na poseban način istaknuo kako misionarska zadaća, zadaća širenja granica vjere, pripada svakom kršteniku i svim kršćanskim zajednicama: "Budući da Božji narod živi u zajednicama, osobito u biskupijskim i župnima, te se u njima na neki način pokazuje kao vidljiv, to i njima pripada da pred narodima svjedoče za Krista" (Dekr. Ad gentes, 37). Svaka je zajednica zato pozvana i poslana prigrliti poslanje koje je Isus povjerio apostolima da budu "svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje" (Dj 1, 8), ne kao neki sporedni aspekt kršćanskog života, već kao njegov bitni aspekt: svi smo pozvani prolaziti putovima svijeta zajedno s našom braćom i sestrama, ispovijedati i svjedočiti svoju vjeru u Krista i postati navjestitelji njegova evanđelja. Pozivam biskupe, prezbitere, prezbiterska i pastoralna vijeća, sve odgovorne osobe i skupine u Crkvi da u pastoralnim i odgojno-obrazovnim planovima i programima dadnu istaknuto mjesto misijskom vidiku, svjesni da vlastito apostolsko zauzimanje nije potpuno ako ne teži za tim da pruža svjedočanstvo za Krista pred svim narodima i nacijama. Misionarstvo nije samo neka programska dimenzija u kršćanskom životu, nego također paradigmatička dimenzija koja se tiče svih aspekata kršćanskog života.

3. Često djelo evangelizacije nailazi na prepreke, i to ne samo izvanjske, već i unutar same crkvene zajednice. Katkad u naviještanju Kristove poruke svima i pomaganju ljudima našeg doba da ga susretnu nedostaje žara, radosti, hrabrosti, nade. Još ima onih koji smatraju da naviještanje istine evanđelja predstavlja napad na slobodu. Pavao VI. u vezi s tim jasno kaže: "Sigurno da bi pogrešno bilo kada bi nešto naturali savjesti svoje braće. Ali je sasvim nešto drugo ako se toj savjesti, u punoj jasnoći i posvemašnjem poštivanju slobode izbora, ponudi evanđeoska istina i spasenje u Isusu Kristu... Daleko od toga da je to napad na vjersku slobodu: to je poštivanje te slobode" (Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80). Moramo uvijek imati hrabrosti i radosti predlagati, uz uvažavanje i poštivanje drugoga, susret s Kristom, i biti blagovjesnici. Isus je došao među nas da nam pokaže put spasenja i povjerio nam je poslanje da to spasenje obznanimo svima, sve do nakraj zemlje. Često imamo priliku vidjeti kako se

nudi i ističe u prvi plan nasilje, laž, zabludu. Prijeko je potrebno da u našem dobu kroz naviještanje i svjedočenje zasja pred svima dobri život evanđelja, i to iz same Crkve. Važno je u vezi s tim ne zaboraviti temeljno načelo koje vrijedi za svakog vjerovjesnika: ne može se naviještati Krista bez Crkve. Evangelizacija nije nikada neki izolirani, pojedinačni, privatni čin, nego je uvijek crkveni. Pavao VI. je pisao da "dok neki neznatni propovjednik, kateheta ili Pastir u nekom najudaljenijem kraju propovijeda Evanđelje, okuplja svoju malu zajednicu ili podjeljuje neki sakrament, čak i osamljen on čini djelo Crkve". On to djelo "obavlja u jedinstvu s poslanjem Crkve i u njeno ime, a ne poslanjem koje bi sam sebi pripisivao ili po svom osobnom nadahnuću" (isto, 60). A to daje snagu poslanju i pomaže svakom misionaru i vjerovjesniku osjetiti da nikada nije sam, već da je dio jednog Tijela oživljenog Duhom Svetim.

4. U našem dobu, uslijed rastuće seljivosti i lakoće komunikacije putem novih medija došlo je do miješanja narodâ i razmjene znanjâ i iskustva. U potrazi za poslom čitave se obitelji sele s jednog kontinenta na drugi; profesionalne i kulturne razmjene, turizam i slične pojave potaknuli su velika seljenja ljudi. Zbog toga je ponekad teško, čak i za župne zajednice, znati tko živi stalno a tko privremeno na pojedinom području. Nadalje, u sve većem broju tradicionalno kršćanskih krajeva povećava se broj onih koji ništa ne znaju o vjeri, koji su ravnodušni prema vjeri ili se priklanjaju drugim vjerovanjima. Nerijetko se događa da su se neki kršćani svojim načinom života udaljili od vjere, zbog čega su potrebiti "nove evangelizacije". Tome se pridodaje činjenica da radosna vijest Isusa Krista nije još uvijek doprla do velikog dijela čovječanstva. Živimo, usto, u krizi kojom su pogođena razna područja života, ne samo ekonomija, financije, prehrambena sigurnost i okoliš, već i duboki smisao života i temeljne vrijednosti koje pokreću čovjeka. I ljudski je suživot označen napetostima i sukobima koji izazivaju nesigurnost i teškoću da se pronađe put koji vodi prema trajnom miru. U tim složenim prilikama, gdje se čini kao da su se nad obzorom sadašnjosti i budućnosti nadvili prijeteći oblaci, još je urgentnije hrabro nositi u svaku stvarnost Kristovo evanđelje, koje je navještaj nade, pomirenja, zajedništva, navještaj Božje blizine, njegova milosrđa, njegova spasenja; navještaj da je snaga Božje ljubavi kadra pobijediti tmine zla i voditi nas putom dobra. Muškarci i žene našeg doba trebaju sigurno svjetlo koje rasvjetljuje njihov put i koje jedino susret s Kristom može dati. Donesimo ovome svijetu, svojim svjedočanstvom i ljubavlju, nadu što je daje vjera! Misionarstvo Crkve nije prozelitizam, već svjedočanstvo života koje rasvjetljuje put, koje donosi nadu i ljubav. Crkva

– ponavljam to još jednom – nije neka karitativna udruga, poduzeće ili nevladina organizacija, već je zajednica osoba, nadahnutih Duhom Svetim, koji su živjeli i žive čudesni susret s Isusom Kristom i žele s drugima podijeliti to iskustvo duboke radosti, poruku spasenja koju nam je Gospodin donio. Duh Sveti je taj koji vodi Crkvu na tome putu.

5. Želim sve potaknuti da postanu nositelji Kristove vijesti i na poseban sam način zahvalan misionarima i misionarkama, prezbiterima fidei donum, redovnicima i redovnicama i sve brojnijim vjernicima laicima koji, prihvaćajući Gospodinov poziv, napuštaju svoju zemlju da pronose evanđelje u druge krajeve i kulture. Ali želim također istaknuti kako su same mlade Crkve velikodušno uključene u slanje misionarâ Crkvama koje se nalaze u teškoćama – nerijetko su to Crkve drevnih kršćanskih korijena – donoseći tako svježinu i zanos kojim one žive vjeru koja obnavlja život i daje nadu. Živjeti u toj univerzalnoj dimenziji, odgovarajući na Isusov nalog: "Pođite i učinite mojim učenicima sve narode" (Mt 28, 19), je bogatstvo za svaku krajevnu Crkvu, svaku zajednicu jer davati misionare i misionarke nije nikada gubitak, već dobitak. Pozivam sve one koji osjećaju taj poziv da odgovore velikodušno na glas Duha Svetoga, već prema vlastitom životnom stanju, i da se ne plaše biti velikodušni s Gospodinom. Pozivam i biskupe, redovničke obitelji, zajednice i sve kršćanske udruge da, dalekovidno i uz pažljivo razlučivanje, pružaju potporu misijskom pozivu *ad gentes* i pomažu Crkvama koje trebaju svećenike, redovnike i redovnice i vjernike laike, jačajući tako kršćansku zajednicu. A ta bi pozornost trebala biti prisutna također među Crkvama koje se nalaze u sastavu iste biskupske konferencije ili regije: važno je da Crkve koje su bogatije zvanjima velikodušno pomažu one koje trpe zbog pomanjkanja istih.

Ujedno pozivam misionare i misionarke, napose prezbitere fidei donum i vjernike laike da s radošću žive svoju dragocjenu službu u Crkvi na koju su pozvani i da donose svoju radost i iskustvo Crkvama iz kojih dolaze, spominjući se kako Pavao i Barnaba na završetku svog prvog misijskog putovanja "pripovjediše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere" (Dj 14, 27). Oni mogu postati svojevrsno sredstvo "povratka" vjere, donoseći svježinu mladim Crkvama, kako bi Crkve drevnog kršćanstva ponovno pronašle oduševljenje i radost dijeljenja vjere u jednoj razmjeni koja je uzajamno obogaćivanje u nasljedovanju Gospodina.

Briga za sve Crkve, koju rimski biskup dijeli sa subraćom biskupima, nalazi svoj važni izraz u radu Papinskih misijskih djela, koja imaju za cilj buditi i produbljivati misijsku svijest svakog krštenika i svake zajednice, dozivajući u svijest potrebu dublje misijske izgradnje čitavog Božjeg naroda i jačajući osjetljivost kršćanskih zajednica za snažnije širenje evanđelja u svijetu.

U mislima sam, na kraju, s kršćanima koji, u raznim dijelovima svijeta, doživljavaju teškoće u otvorenom ispovijedanju vlastite vjere i priznavanju i uživanju prava da vjeru žive dostojanstveno. To su naša braća i sestre, hrabri svjedoci – još brojniji od mučenikâ u prvim stoljećima – koji apostolskom ustrajnošću podnose razne sadašnje oblike progona. Nerijetki riskiraju također vlastiti život da ostanu vjerni Kristovu Evanđelju. Želim zajamčiti svoju molitvenu blizinu osobama, obiteljima i zajednicama koje trpe nasilje i netrpeljivost i ponavljam im Isusove utješne riječi: "ja sam pobijedio svijet!" (Iv 16, 33).

Benedikt XVI. je pozvao: "Neka 'riječ Gospodnja trči i proslavlja se' (2 Sol 3, 1): neka ova Godina vjere učini sve čvršćim odnos s Kristom Gospodinom, jer je samo u njemu naša budućnost izvjesna i samo u njemu imamo jamstvo istinske i trajne ljubavi" (Apost. pismo Porta fidei, 15). To je ujedno i moja želja za ovogodišnji Svjetski misijski dan. Od srca blagoslivljam sve misionare i misionarke i sve one koji prate i podupiru tu temeljnu zadaću Crkve da naviješta evanđelje diljem svijeta, a da mi, služitelji evanđelja i misionari, uzmognemo doživjeti "slatku i okrepljujuću radost naviještanja" (Pavao VI., Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80).

Iz Vatikana, 19. svibnja 2013., svetkovina Duhova

Papa Franjo

UTEMELJITELJEVE STRANICE

Iz sjećanja naših sestara

Dobro se sjećam pripovijedanja pok. s. Jovite Božice Vuković. S. Jovita je rođena 19.11. 1888. na Biteliću Gornjem kod Sinja u Dalmaciji. U Družbu je stupila 2. veljače 1905. godine. Novicijat je započela 6. siječnja 1907., prve zavjete je položila 6. siječnja 1909., a doživotne 6. siječnja 1915.

Veliki dio svoga života s. Jovita je provela u samostanu sv. Ante u Perastu, Boka Kotorska gdje je i umrla 6. kolovoza 1971.

Bila je to jednostavna, dobra, iskrena, siromašna sestra baš kao što su bile siromašne sve naše prve sestre. U radionici, kod šivanja madraca, pranja i češljanja vune, (osobito bolničkih starih madraca koje smo preuređivale) da bi poštjednala mlađe sestre, preuzimala je na sebe uvijek teži dio posla. Utisnula je u nas sestre, ljubav prema Utemeljitelju, jer nam je uvijek o njemu pripovijedala. Preko nje smo ga silno zavoljele. Kada se govorilo o Stadleru njoj bi suze dolazile na oči jer ga je ona poznavala, poštivala kao pravog oca, susretala ga u Sarajevu kod njegovih posjeta zajednici, pažljivo slušala i upijala svaku njegovu riječ. S njim je razgovarala, a on ju je hrabrio i pomagao da nadvlada prepreke na putu ostvarenja redovničkog poziva.

S. Jovita bi znala pripovijedati, kad smo bile zajedno u Perastu: *Sestre moje, ja sam vam u samostan došla bez zvanja.* A evo kako je to bilo: Utemeljitelj se obraćao župnicima po Dalmaciji ako ima dobrih djevojaka koje bi željele postati redovnice neka ih pošalju u našu Družbu. Naši poglavari nisu tražili da se donosi nikakav miraz, kao druge red. zajednice. Dapače znamo da je to Stadler i zahtijevao od poglavarica, kako materijalno stanje djevojaka ne bi bila zapreka da postanu redovnice. Tako je, kako pripovijeda s. Jovita, godine 1904. župnik s Bitelića pitao djevojke da li bi neka htjela postati časna sestra. I javilo se njih sedam. Župnik je bio sretan i tu vijest javio nadbiskupu Stadleru. Trebalo je krenuti za Sarajevo. Uoči samoga polaska na put, navečer, jedna je od djevojaka odustala. Bila je naime jedinica u roditelja i roditelji su se usprotivili njezinu odlasku od kuće.

Župnik se našao u neprilici. Došao je u kuću Nikole Vuković, oca Božice, kasnije s. Jovite i zamolio ga bi li mogla poći jedna od njegovih kćeri, *da bude broj koji je on već najavio Stadleru*, tim riječima je s. Jovita opisivala ovaj događaj. Naime, njoj je umrla majka i ostali su siročad sestre i braća. Kocka je pala na Božicu, a župnik je rekao: *Ako Božica ne bude mogla neka se vrati.*

S. Jovita je pripovjedala kako je kao kandidatice *bila vesela, živahna. Poglavari me nisu htjeli obući u redovničko odijelo jer sam bila živahna*, kaže ona. *Utemeljitelj nije dao da me otpuste. Govorio je: Druga će otići, a ona će ostat.* *Više puta pozvao bi me k sebi kod stola i dao bi mi malo vina da se napijem. Dođi, moja Dalmatinko, rekao bi mi sa smiješkom.*

S. Jovita je pripovijedala kako su joj dali da nosi na Mladice poštu *jer nisam znala ni čitati ni pisati, pa su bili sigurni. Išla sam pješke, a na nogama sam imala obje lijeve cipele, kako su mi poglavari dali jer drugih nije bilo. Bolje je i tako nego*

bosa, govorila je s. Jovita. Teška bolest mladih sestara, osobito tuberkuloza koja je bila posljedica slabe ishrane, slabog odijevanja u dugim i hladnim zimskim danima i teškog rada odnosila je mlade živote. Tako su u kratkom vremenu umrle i tri sestre koje su sa s. Jovitom došle iz Bitelića u samostan. S. Klementina Banovac (1907.), s. Tomasea Buljan (1909.) i s. Baptista Buljan (1909.).

Ovo materijalno siromaštvo nije smetalo ni s. Joviti niti njezinim mladim kolegicama da budu radosne Služavke Maloga Isusa. Bile su bogate u duši, ispunjene ljubavlju prema Bogu, svojoj zajednici i svima koje su na svom životnom putu susretale.

Pitamo se danas: što nam to nedostaje? Zašto nismo onako radosne kao prve sestre? Zamolimo slugu Božjega Josipa Stadlera da nam isprosi kod Maloga Isusa onaj zanos s početka Družbe.

s. Sofija Cvitković

NA IZVORU DUHOVNOSTI

Vlastitosti sestre Služavke Maloga Isusa

U nastavku osvjetljavnja vlastitosti sestre Služavke Maloga Isusa, dugogodišnji duhovnik sestara mons. Tomo Igrc u *Tumaču ustanova* posebno opisuje vlastitosti Služavke Maloga Isusa, a mi ćemo se zadržati samo na nekima.

Šutljivost, o kojoj govori i 106. čl. naših konstitucija, Igrc kaže da šutnja, priča-nje ispod glasa i ne-vikanje, služe tomu da sestra može provesti dan u sabranosti i duhu molitve. Iščitavajući Konstitucije i *Tumač ustanova*, zapažamo važnost te lijepo karakteristike – *šutljivosti* – u životu Služavke Maloga Isusa. Šutljivost je u potpunoj suprotnosti s glasnim dozivanjem ili smijehom, budući da glasni smijeh, ili govor, remeti sabranost druge sestre. Stoga je odlika naših zajednica *sabranost*.¹

Dostojanstveno držanje u crkvi: naše vanjsko držanje tijela treba biti odraz nutarnjega stava i pobožnosti. Naše držanje u crkvi nije nevažno, stoga ono treba biti pobožno i dostojanstveno. Mons. Igrc posebno opisuje kako sestri-no držanje na svetome mjestu treba biti dostojanstveno, čedno, ponizno i po-božno.²

Uzorno vladanje: U *Tumaču ustanova* puno je mjesta posvećeno sestrinu vladanju u svakodnevici. Igrc ovako opisuje vladanje SMI: *Treba da se umrtvljuje npr. mekušavost u haljinama, [...], razmaženost [...]. Neka obuzdavaju i mrtve zlovolju, neustrpljenje, srdžbu, osornost, surovost, jezičavost, naglost, osjetljivost na uvrede, neurednu žalost i bučnu radost, neurednu radoznalost, razdražljivost, čangrizavost i takozvanu nervoznost, koja obično nije drugo, nego neustrpljivost. Neka svom brižljivošću suzbijaju osjećaje antipatije ili odvratnosti, zavisti, mržnje, osvetljivosti, sklonosti na vrijeđanje i na zloradost, koja se veseli tuđemu zlu, a žalosti se na tuđe dobro. Kao ponizna služavka Maloga Isusa neka osobitom pomnjom suzbija oholost, taštinu, umišljenost o svojim sposobnostima i zaslugama, sebičnost, samoljublje, samovolju, tvrdoglavost, slavohleplje ili težnju za slavom, za hvalama i pohvalama, za priznanjem i nagradama, i*

¹ Msgr. Tomo Igrc, *Tumač Ustanova i običaji*, str. 94.-97.

² Usp. Isto, str. 63.-64.

neka svladava tvrdoću srca u opraštanju i iskazivanju dozvoljene usluge.³ Igrc također upozorava: čitavu redovničku vanjsku disciplinu vrše nutarnjim duhom, naime iz težnje da Bogu omile, a ne iz vanjskih obzira i zemaljskih razloga, jer to ne bi bila prava, već hinjena krepost.⁴

Pobuđivanje protivnih čina: Da bi se sestra oduprla vanjskim i nutarnjim napaštima, mons. Igrc preporuča molitvu, skrušenost i pobuđivanje protivnih čina. Možda se pitate: što bi to bilo? Igrc odgovara: *Pobuđivanje protivnih čina znači da proti onoj mani, u kojoj smo napastovani, činimo vježbanje u onoj kreposti, koja se toj mani protivi.*⁵ Znači, kod napasti oholosti, ili uobraženosti, trebamo se vježbati u poniznosti, te se češće sjetiti svoje nevrijednosti i malenosti. Srdžba se suzbija krotkošću i sjećanjem na Isusovu krotkost i poniznost. Potom Igrc nabraja: *Osjećaje neljubavi: mržnju, zavist, osvetljivost, antipatiju, treba suzbijati protivnim činima, a to su čini ljubavi.*⁶ Dakle, ako se u srcu javi osjećaj antipatije prema nekoj osobi, potrebno je da baš njoj iskazuješ ljubav, da za nju moliš, da joj budeš uslužna i uljudna u govoru. U tome će nam biti od velike pomoći **svjedočanstvo sestriinske ljubavi** koje je svojstveno SMI. Naša sestriinska ljubav je nadnaravna. Mi svoju susestru ljubimo radi Boga. Stoga svaka u svom srcu treba gajiti ljubav, a iskorjenjivati osjećaj odvratnosti, zavisti, mržnje, srdžbe, osvetljivosti, nagloga suda ili sumnje. Ljubav koju imamo u srcu izlazi van po našim riječima i gestama, stoga se preporuča da sestra bude uljudna i ljubazna, da govori mirno i s poštovanjem. Treba izbjegavati svaku vrstu vrijeđanja, bockanja, zabadanja, omalovažavanja, ponižavanja, prezira. Čak se i za šalu kaže da treba biti oprezna i pristojna. Očekuje se da ovakvu vrstu pažnje i poštovanja pokazujemo jedna prema drugoj. Igrc kaže da se sestre trebaju čuvati ogovaranja, klevetanja, ocrnjivanja i doušništva, a doušništvom naziva kada jedna drugoj prenosi ono što je o njoj lošega čula. Osim što se ljubav treba gajiti u srcu i u riječima pokazivati, Igrc potiče sestre da je i djelom posvjedoče.⁷

Poniznost: Naše su prve Konstitucije tražile od sestre da se najviše vježba u poniznosti. Stoga je u *Tumaču ustanova* naširoko obrađena ova tema. U svojim poslanicama Utemeljitelj često potiče sestre na poniznost. Tako u svome pismu sestrama Utemeljitelj naglašava da je svaka SMI *prava ropkinja Isusova u Mariji*

³ Isto, str. 99.

⁴ Isto, str. 111.

⁵ Isto, str. 112.

⁶ Isto, str. 112

⁷ Isto, str. 122.-129.

⁸, a u pismu od 23. 10. 1911. Utemeljitelj pojašnjava: *Mali Isus htio je imati malenih oko sebe, da mu služe. I eto je u svima Vama našao te malene duhom, [...] Dao Mali Isus, da Vi sve, i ja s Vama, budete krotke i ponizne u srcu, pa ćete onda uživati onaj mir, koga svijet ne može dati, a niti uzeti.*⁹ Budući da je *poniznost* za nas jako važna, mons. Igrc joj posvećuje devet stranica. U *Tumaču ustanova* Igrc citira sv. Tomu Akvinskoga, koji kaže: *Poniznost je ona krepost, kojom se utvrđuje duh u tome, da se neuredno ne izdiže.*, navodi i sv. Bernarda, koji veli: *Poniznost je ona krepost, po kojoj čovjek, kad sebe pravo upozna, drži sebe nevrijednim.*¹⁰ Prva stvar koju nam po sv. Tomi želi naglasiti jeste: ne dozvoli da se neuredno u tebi izdiže! Nije svejedno što prevladava u nama, u našem ponašanju. Vrlo je važno vidjeti što je to nadmoćno kod mene: poštivanje drugih ili možda izdizanje iznad njih? To je sjeme koje negujemo i puštamo da raste, i onda se ne treba čuditi plodovima. Plod je samo rezultat koji je očit i nama i drugima. U definiciji koju uzima od sv. Bernarda, Igrc ukazuje na potrebu razlučivanja što je u nama naše, a što je Božje. Zapravo, kod obadvojice svetaca je naglašeno da je jako potrebno sebe istinski upoznati, jer ćemo tek tada shvatiti da bez Boga ne možemo učiniti ništa dobrog. Ako nešto dobrog možemo učiti, Bog nam je dao da to možemo. Dakle, konačna zasluga ide onome koji nam je dao da to možemo, tj. Bogu. Kada osoba to spozna, spoznat će da nije pravo ni pošteno da uzdiže sebe, već Boga. Nije kršćanski ni redovnički uzdizati sebe iznad drugih, niti je kršćanski omalovažavati druge. Ako smo svjesne da nam je darovano da nešto možemo napraviti ili učiniti, a drugima možda nije darovan taj dar, nije pošteno tražiti slavu za sebe, već za Onoga koji nam je to darovao.

s. M. Ljilja Marinčić

(Nastavlja se)

⁸ *Utemeljiteljeva pisma sestrama*, Zagreb-Sarajevo, 2000., str. 19.

⁹ Isto, str. 31.

¹⁰ Msgr. Tomo Igrc, *Tumač Ustanova...*, str. 113.

IZ DUHOVNE RIZNICE SESTARA SLUŽAVKI MALOGA ISUSA

U Godini vjere spomen na 69. godišnjicu mučeničke smrti s. M. Gaudencije Šplajt

Sestra Gaudencija Šplajt rođena je u Desniću 14. veljače 1911. S našim sestrama upoznala sa u Zagrebu u zavodu „Antunovac“, gdje je zajedno sa svojom rođenom sestrom a poslije i našom sestrom Inocencijom bila više godina gojenica. Stupila je u Družbu 20. siječnja 1931.g. Položila je privremene redovničke zavjete 6. siječnja 1936. a doživotne zavjete 6. siječnja 1942. U Družbi je živjela 14. godina.

Svoj redovnički život posvetila je radu crkvenog ruha koje je učila izrađivati u Vinkovicima, a u tom umjetničkom radu posebno se isticala dok je radila u radionici u *Betlehemu* u Sarajevu. U *Betlehemu* dok su sestre šarale jaja za Uskrs, neke bi jedva našarala po dva a ona najmanje 8 do 10 jaja. I to govori o njezinoj spretnosti u svakom poslu. Lijepo je pjevala i svirala. Taj primljeni dar koristila je ponajviše dok je bila odgojiteljica

kod djevojčica u Zavodu *Antunovac* u Maksimiru. Njezine gojenice morale su propisno otvarati usta i redovito svaki dan doći na pjevanje. Po svojoj naravi bila je vesela i duhovita te je uz razne prigode sestrama znala pripremiti lijepa iznenađenja da su se sestre mogle nasmijati do suza. Za vrijeme NDH obavljala je službu prefekte kod djevojčica u Zavodu *Antunovac*. Tada je zajedno sestri Beatrici nadstojnici, pomagala u poslovanju, vodeći brigu o nabavci hrane i drugih potreba za samostan. Nažalost, ubrzo je bila lišena slobode od Jugoslovenske vlasti, te je kratko vrijeme je bila zatvorena, a zatim je kako su objavile Zagrebačke novine, 30. lipnja 1945. među stotinama Hrvata osuđena na kaznu strijeljanjem i bačena u zloglasnu jamu *Jazovka* koja se nalazi nedaleko od mjesta Sošice, koje je smješteno među padinama Žumberačke gore.

Dokumenti preuzeti iz Hrvatskog Državnog Arhiva u Zagrebu HDAZ, 4. listopada 2012., svjedoče o sudskom procesu i smrtnoj presudi sestri Gaudenciji Faniki Šplajt.

Vojni je sud Komande grada Zagreba u prisutnosti 58 okrivljenih osoba, među kojima je bila pod rednim brojem 27. naša s. Gaudencija, donio za svaku od njih posebnu presudu. U toj presudi o s. Gaudenciji piše:

Šplajt Fanika, sada sestra Gadencija, kćer pok. Jure i pok. Uršule roglj. Boljšić, roglj. 14.II. 1911. u Desniću, svršila školu ss. Pomoćnica, navodno neosuđivana.

Nakon presude Vojni sud je donio razloge zašto su okrivljeni.

- *Napose su krivi:*

27. Šplajt Fanika što je

a/ nakon oslobođenja Zagreba po J. A. u svojstvu časne sestre pomoćnice dječjeg doma na Antunovcu stupila u vezu u razbijenim ustaškim banditima, oglašenim narodnim neprijateljima i pomagala im da se sakriju od narodnih vlasti i da izbjegnu odgovornost pred narodnim sudom, dajući im hranu, novac i odijelo i pružajući im utočište u dječjem domu "Antunovac" te je tako skrila jednog njemačkog bandite, ustašu Tolja i druge,

b/ za vrijeme ustaške vladavine održavala je prijateljske odnose s ustaškim generalom Stancerom i ministrom Tortićem i kao pomoćnica u dječjem domu "Antunovac" odgajala je povjerenu joj djecu u ustaškom duhu i neprijateljskom raspoloženju prema NOP-u, dakle počinila je krivično

djelo služenja okupatoru i pomaganja aktivnim ustašama, narodnim neprijateljima.

Opisanim djelima, svih 58 okrivljenih, počinili su krivična djela ratnih zločinaca i narodnih neprijatelja iz čl. 13. i 14. uredbе o vojnim sudovima.

Stoga se okrivljeni presuđuju na osnovu propisa čl. 13. i čl. 14. u vezi sa propisima čl.16. i 17. UVS i to:

I. Na kaznu smrti vješanjem, trajan gubitak građanske časti i konfiskaciju imovine.

II. Na kaznu smrti strijeljanjem, trajan gubitak građanske časti i konfiskacija imovine.

U kategoriju ove presude za krivična djela ratnih zločinaca između 43 okrivljene osobe, pod rednim brojem 21. bila je Šplajt Fanika, s. Gaudencija. Među okrivljenima bile su i dvije žene: Grabovac Lidija i Dorić Ana koje su navodno surađivale i znale za rad s. Gaudencije a istu nisu prijavile narodnoj vlasti.

III., IV., V., i VI. Kategorija presude bila je prisilni rad i godine gubitka građanske časti.

V. Kategorija je prisilni rad na devet mjeseci. Na ovu kaznu osuđena je Grabovac Lidija, *“što je znajući za rad opt. Šprajt Fanike, t.j. da je ista sakrivala ustaše i da im pomaže, nije iste prijavila narodnim vlastima. Dakle, osuđena je počinila krivično djelo rada protiv narodnih vlasti.”* Osuđena je bila pod rednim br. 39.

VI. Kategorija je prisilni rad na dvije godine na koju je osuđena *“Dorić Zora što je znajući za rad opt. Šprajt Fanike, t.j. da je ista sakrivala ustaše i da im pomaže, nije iste prijavila narodnim vlastima. Dakle, osuđena je počinila krivično djelo rada protiv narodnih vlasti.”* Osuđena je bila pod rednim br. 40.

Presuda II. kategorije postaje izvršena nakon odobrenja po vojnom sudu II. Jugoslavenske Armije.

U presudi je napisano i obrazloženje. Između ostalog ovaj predmet presude završava:

“Radi tih i njima i sličnih okupatora, u našoj zemlji imao je za posljedicu milione uništenih života, opustošenu, popaljenu i opljačkanu zemlju, a

sada je na njima red da polože račun i podnesu odgovornost za zločine i nasilja, izvršene nad narodom i za svoj izdajnički i zločinački rad u korist fašizma.

Smrt fašizmu – sloboda narodu!”

“Vjernost originalu prijepisa, tvrdi Zemaljska Konferencija za istraživanje zločina okupatora i njihovih pomagača. U Zagrebu, dana 22. XII 1945.”

.....

Dana 22. lipnja, o. g. obilježen je dan sjećanja i molitve za sve žrtve *Jazovke*. Na svetoj misi zadušnici koju je predvodio sisački biskup Vlado Košić uz koncelebraciju više svećenika, nazočila je naša časna Majka s. M. Radoslava Radek, s. Marija Banić, s. Mirjam Dedić i s. Ana Marija Kesten.

I ako će smrt naša sestre Gaudencije Šplajt ostati nama tajnom, vjerujemo da se zbog mučeničke smrti nalazi u društvu naših svetih sestara, te klikće Gospodinu, i radosno pjeva pjesmu novu, jer je veliki i svet Gospodin Bog naš, upravo onako kako je to činila za svoga zemaljskoga života.

U ovoj *Godini vjere* neka mučenička smrt svih nevinih žrtava *Jazovke* a tako i sestre Gaudencije, nama bude poticaj na hrabro svjedočenje vjere u našeg Spasitelja i Otkupitelja dok hodimo ovom suznom dolinom.

Priredila: s. Ana Marija Kesten

DUHOVNA OBNOVA U DRUŽBI

Listopad, 2013.

Rast u vjeri djelotvornom ljubavlju

Evandjelje donosi Isusov govor na gori (usp. Mt 5,1-12a). Blaženstva su kodeks kršćanske ljubavi prema Bogu i bližnjemu. "Vjera ljubavlju djelotvorna" (Gal 5,6) postaje novo mjerilo shvaćanja i djelovanja koje mijenja čitav čovjekov život (usp. Rim 12, 2; Kol 3, 9-10; Ef 4, 20-29; 2 Kor 5, 17, Jak 2, 14-18). Vjera bez djela mrtva je u sebi i ne donosi plod. Katekizam Katoličke Crkve kaže da je ljubav bogoslovna krepost kojom Boga ljubimo iznad svega radi njega samoga, a svoga bližnjega kao same sebe iz ljubavi prema Bogu. Isus nam je rekao: "Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi" ([lv 15,9](#)). "Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio" ([lv 15,12](#)). Papa Ivan Pavao II. u pobudnici *Ulaskom u novo tisućljeće*, br. 49., ističe: "Ako smo uistinu ponovno krenuli od razmatranja Krista, trebat ćemo znati uočiti ga poglavito na licu onih s kojima se on sam želio poistovjetiti: 'Jer ogladnjih i dadoste mi jesti; ožednjih i napojiste me; stranac bijah i primiste me; gol i zaogrnušte me; oboljih i pohodiste me; u tamnici bijah i dođoste k meni' (Mt 25, 35-36). ...Zasigurno se ne smije zaboraviti da nitko ne može biti isključen iz naše ljubavi od onoga trenutka kada se 'utjelovljenjem Sin Božji, na neki način sjedinio sa svakim čovjekom'." I Papa Benedikt XVI. u Apostolskom pismu *Vrata vjere*, u toč. 14., poručuje: "Zahvaljujući vjeri možemo u onima koji traže našu ljubav prepoznati lice Gospodina uskrsloga: 'Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!' (Mt 25, 40). Te su njegove riječi opomena koju ne smijemo zaboraviti i trajni poziv da mu uzvratimo onu ljubav kojom se on brine za nas. Vjera je ta koja omogućuje prepoznati Krista i njegova je ljubav to što nas potiče da mu pomognemo svaki put kada ga susretnemo u svojem bližnjem na svom životom putu." Godina vjere je dobra prilika da osnažimo vjeru djelotvornom ljubavlju.

Crkva može približiti Boga čovjeku jedino onda ako je blizu čovjeku koji je u nevolji. Najbolji primjer služenja Bogu i čovjeku su blaženici i sveci. Uzor služnja drugome u nevolji je i naš utemeljitelj sluga Božji nadbiskup Josip Stadler. Od ranog djetinjstva je iskusio Božju dobrotu i milosrđe kroz ljubav majke Crkve i plemenitih ljudi. Kao vrhbosanski nadbiskup bio je pravi pastir povjerenom stadu. Za njega je pomoć slabima, siromašnima, nevoljnima svake vrste bio put Crkve. Uočava potrebe ljudi oko sebe i prilike u kojima živi. Bio je uistinu

“sirotinjski otac i majka”. Stadler u pismu biskupu Strossmayeru, 27. travnja 1887.. u svezi njegova dolaska u Sarajevo, piše: "Naći ćete istina siromašnu kuću, ali i pravo i dobro hrvatsko srce, koje će Vam gledati i koricu kruha slatkom učiniti." U drugom pismu biskupu Strossmayeru, 24. srpnja 1889., piše: "Mi u svojem siromaštvu nećemo moći Vašoj Preuzvišenosti pripraviti dostojan konak, ali pripraviti ćemo joj ipak veselim srcem konak koji odgovara našem siromaštvu: ljubav prava kršćanska nadoknadiće naše siromaštvo." Pun povjerenja u Božju dobrotu i milosrđe bio je domišljat i nenadmašiv u ljubavi prema siromasima i potrebnima svake vrste. "Bog će pomoći", "Bog će providjeti", "stari Bog živi", bilo mu je uvijek na ustima. Znao je i sam voditi brigu o napuštenoj i siromašnoj djeci. Sjetimo se samo sjajnog primjera malog dječaka Stipe Jankovića iz Ovčareva kojeg je primio u svoj nadbiskupski dvor, vodio brigu o njegovu odgoju i školovanju, što je ovaj opisao kao profesor, pod naslovom "Moj život kod nadbiskupa Stadlera", str. 237., u Spomenici Vrhbosanskoj, 1932. godine. Stadler u pastoralnoj poslanici, 20. veljače 1916., jasno kaže da je pravi razlog zašto ljubimo bližnjega je taj "jer u svakom čovjeku treba posmatrati samoga Gospodina Boga". U tom duhu i druge poučava. U molitveniku "Rajska vrata" piše: "Svi treba da gorimo od ljubavi prema Isusu... Ljubav prema Isusu traži od nas da ljubimo svojega bližnjega 'Što god ste učinili jednome od ove moje najmanje braće meni ste učinili. Što god dobra činim svome bližnjem to činim Isusu: onaj komad kruha, onu odjeću, onaj novac, onu utjehu, onaj savjet, onu pomoć koju pružam bližnjem, prima Isus, kao dano Njemu samome. Pritjecanjem u pomoć bližnjemu u njegovim potrebama, tjelesnim i duhovnim, pokažimo da ljubimo Isusa, Sina Boga živoga." (Sarajevo, 1898., str. 523-524).

Stadler i sestre Služavke Malog Isusa uvodi u tajnu nesebičnog služenja Isusu u bližnjima. To je uočljivo već iz njegovih sa znakovitim naslovom prvih pisanih *Pravila za služavke siromahe ili malenoga Isusa*. U pismu s. Birigiti, predstojnici na Polju sv. Filomene, 14. veljače 1902., piše: "Gospodin Isus je kazao: Dajte i dati će Vam se. Tako i Vi radite. Nemojte nikakve sirotinje prazne odbiti od sebe, nego ustanovite stalnu svotu, što ćete davati siromahom, recimo jedno dvadeset ili trideset forinti. Za te novce kupite brašna pa od toga brašna svaki put sirotinji dajte, kad k Vam dolaze. Ako kad saznate, da ima kakova sirota bolestna, pa ne može sama doći, onda joj pošaljite po kome kruha i šta drugoga. Budete li se tako smilovala drugom, i Bog će se smilovati Vama. Nemojte misliti, da je takav novac uzalud potrošen, ne nije tako, jer time zadužujete si samoga Boga." Splitskom biskupu Filipu Nakiću, 3. listopada 1905., navodi da je svrha sestrama Služavkama Maloga Isusa "zauzimati se za sve ono, što je u svijetu najzapuštenije: za izloženu djecu, za djecu bez otca i majke, za starce i starice koje nemaju obskrbe, za bolestne, osobito zapuštene." U Pravilima za sestre zapisuje: "Prva vaša dužnost neka bude da nježno ljubite bolesnice vaše priznavajući u njima živom vjerom dostojnu osobu našega miloga Spasitelja. ...

Pazite, da sve jednako služite, kako stare tako i mlade, uljudne i neuljudne; vaša požrtvornost i ljubav neka je onakva kakova je u našega Oca nebeskoga, koji suncem svojim obasjava dobre i zle, ter daždi nad pravednima i nepravednima".

Isus želi da i mi spremno i radosno dijelimo od onog što imamo s onima koji oskudijevaju. Na to nas upućuje Evanđelje, duh Družbe, Crkveni Zakonik i naše Konstitucije. Po molitvi i djelotvornoj ljubavi trebamo biti znak u ovom svijetu. Budimo najprije blize sestrama s kojima živimo. Imajmo suosjećanje za njih. Sve učinimo da budu sretne, da se s nama lijepo osjećaju. Molimo i žrtvujemo se za druge, za čovjeka u ovom sve više otuđujućem svijetu. Potrebni je bilo i bit će. Svakodnevno se susrećemo s problemom nezaposlenih roditelja i mladih osoba, s pitanjima pomoći starijim osobama i ljudima u nevolji. Susrećemo se s pitanjima potrebe pomoći obiteljima s više djece, obiteljima kojima treba pomoć za liječenje njihove bolesne djece, s onima koji nemaju novac za plaćanje stana i režija. Susrećemo se s mladim nesigurnim ljudima, kojima treba riječ utjehe i znak ohrabrenja, sa žalosnima i depresivnima. Budimo pozorni prema njima. Pratimo ih molitvom, suosjećanjem. Pomognemo im i duhovno i materijalno. Isusov put je i put njegovih učenika: put molitve i blagoslova. Gospodin molitvom i blagoslovom i iz nemogućeg čini čudo ljubavi. Čovjek molitelj, redovnica moliteljica, molitvom i blagoslovom pronalaze rješenja i za one životne situacije i teške probleme koji se često čine nerješivima, i sami postaju kruh koji se daje za braću ljude. Nismo li se i same u tome uvjerile? Bog je i nama samima toliko puta učinio čudo ljubavi, milosrđa i dobrote, a preko naše molitve i blagoslova i drugima je pomogao, i u duhovnom i u materijalnom pogledu. Molitvom i ljubavlju koja služi gradimo bolji i pravedniji svijet, svijet ljubavi, mira i solidarnosti. Budimo Isusovo otvoreno srce koje ljubi i kuca za sve ljude, osobito za potrebne. Budimo Isusove ispružene ruke, njegovo oko i uho, Božja prisutnost u ovom svijetu. Molimo i vršimo dobra djela, radujući se u Gospodinu.

s. Maneta Mijoč

Studenj, 2013.

Rast u vjeri poštivanjem i strpljivim prihvaćanjem drugoga

Ljudsko dostojanstvo proizlazi iz božanskog dostojanstva. Riječ koja je postala čovjekom, u Isusu rođenom u Betlehemu od Djevice Marije, povezala je ljudsko s božanskim dostojanstvom. Bog nas je ljubio sve do smrti na križu. Dao je dao svoga Sina za nas, za naše spasenje i otkupljenje. Dao nam je sigurnost da je Bog ljubav, da On drži svijet u svojim rukama i da usprkos svakoj tami On pobjeđuje. Vjera koja promatra Božju ljubav koja se objavila u probodenom Isusovu srcu na križu rađa ljubav prema Bogu i bližnjemu, koja

nam daje hrabrost za dostojan život i djelovanje. Papa Benedikt XVI. u Apostolskom pismu *Vrata vjere*, u toč. 13., poručuje nam da godina vjere mora svakog osobno potaknuti na iskreni i trajni rad na obraćenju da bismo iskusili milosrđe Oca koji svima ide ususret. Potrebno je da i mi same po primjeru Gospodinovu živimo i svjedočimo milosrđe, dobrotu, praštanje i prihvaćanje drugoga.

Vjerovati Bogu znači imati povjerenja u ljude s kojima dijelimo ovaj povijesni trenutak, s kojima živimo, radimo, susrećemo se. Nepovjerenje je jedan od glavnih problema koji priječe pozitivan razvoj jedne zajednice, bilo obiteljske, redovničke, crkvene, društvene. Isus nas poziva na ljubav: "Zapovijedam vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubo vas" (Iv 13,34). Ovdje je temelj i uzor kako poštivati i prihvaćati drugoga kao dijete Božje, kao sliku Božju. Isus je cijelog svojeg života bio dobrotiv i milosrdan prema ljudima koje je susretao, pa i prema onima koji na prvi pogled nisu zaslužili njegovu dobrostivost i ljubav. Ljubav je moguća, i mi smo je sposobni prakticirati, jer smo stvoreni na sliku Božju. Pozvani smo živjeti ljubav i omogućiti da Božje svjetlo preko nas, i po nama, uđe u ovaj svijet. Vjera je sastavni dio našega života u kojem treba biti mjesta za Boga i za svaku sestru i za svakog brata čovjeka.

Naš utemeljitelj sluga Božji nadbiskup Stadler svojim životom i djelom svjedočio je i pozivao na poštivanje, prihvaćanje i nadu u životima ljudi: svećenika, redovnika, redovnica, laika, velikih i malih, znanih i rubnih. Vjernički je naučavao i primjerom pokazivao da je svaki čovjek stvoren na sliku i priliku Božju, da ima dostojanstvo djeteta Božjeg. Nadbiskup Stadler, kad sestrama govori o potrebi i važnosti skladnog zajedničkog redovničkog života, ima pred očima za uzor Presveto Trojstvo i život prve kršćanske zajednice. Ono što prema njegovu shvaćanju stvara harmoniju zajedništva jest Duh Božji, unutarnji zakon ljubavi i vanjski propisi. Stoga u Pravilima za sestre napominje: "Pazite, za što ste se u tom društvu sakupile i sabrale, naime za to, da u istoj kući složno živite, da ste jedne duše i jednog srca u Bogu... Živite dakle u jedinstvu i potpunoj slozi, te štujte jedna u drugoj Boga, kojega sveti hram postadoste... Nemojte tvrditi, da štogod napose za sebe posjedujete, nego treba da posjedujete sve stvari zajednički... Znajte, da ste mnogo napredovale, ako korist kuće i družbe vazda pretpostavljate koristi svojoj, to će na taj način sve više sijati i sve savršenije biti prava ljubav." U Pravilima piše sestrama: "Dao Bog, da sve to održavate rado i velikom ljubavlju za duhovnu ljepotu svoju, te da pobožnim životom posvuda širite miomiris Isusa Krista, živeći ne kao ropkinje, koje uzdižu pod teretom zakona, nego kao slobodne, koje lako napreduju okrijepljene milošću Božjom." Stadler je za Bogojavljenje 1910.-te godine bio bolestan i nije mogao sestrama predvoditi svečanost redovničkih zavjeta. Uputio im je pismenu čestitku, u kojoj između ostalog piše "... Bit će istina borbe, neprilika, napasti sva-

kojakah; ali se ne bojte, jer je Mali Isus jači od svih naših neprijatelja. Što bi Mali Isus nagradio, ako ne Vaše te borbe i neprilike i napasti, u kojima mu pokazuje te svoju vjernost i odanost i ljubav. On hoće, da mi mnoge stvari trpimo njemu za ljubav, a da i ne znamo za što trpimo, jer hoće, da se njemu kano svojem zaručniku posve povjerimo. To bi od nas kao njegovih zaručnica bilo ružno, kad bismo ga pitali, a za što jednu vodi putem radosti, a drugu putem trpnje, velim putem trpnje, a ne žalosti, jer Mali Isus neće da ste žalosne, nego hoće da mu s veselim srcem služimo. To treba, da si mnoga zapamti. Vidite kako nas strašno Bog odvraća od grijeha. A kad smo sagriješili, onda nas milošću potiče na pokoru i hoće, da nam bude žao, što smo ga uvrijedili; ali on ne dopušta, da budemo odviše žalosni, jer nas to priječi u dobru. Prevelika žalost za grijeh počinjene može biti grijeh: tako nas Gospodin voli, da kad smo ga i uvrijedili, opet hoće da nam oprosti i da zaboravi na naše grijeh. Pa kada on zaboravlja, zaboravi i Ti na prošle grijeh, koje si okajala, pa samo nastoj, da omiliš Malomu Isusu." I nama danas je ići ovim putem duhovnosti i svetosti.

Kao žene i kao redovnice možemo utjecati na promjene u našoj redovničkoj zajednici, a time i u mjesnoj i općoj Crkvi, tek onda ako budemo ono što trebamo biti: žene Božje. Vjera i naš poziv traže da uskladimo vjeru u Boga i skladan život s onima s kojima živimo, koji nas okružju, koje susrećemo, kojima smo poslana. Potrebno je da u našim redovničkim zajednicama ozbiljno i otvoreno razmišljamo o našim međusobnim odnosima. Potrebno je da se više ljubimo, da svaka sestra bude prihvaćena i poštivana u svom ljudskom dostojanstvu. Svakoj sestri pružimo nadu u bolju budućnost. Zauzimajmo se za pravedne odnose ljubavi i poštovanja među nama. Osjećamo svoje sestre Božjim darom Družbi, Provinciji i zajednici. Odgajajmo se za zajedništvo u različitosti. Računajmo s tim. Kao ljudi, kao osobe, smo različite, jedinstvene, Božji originali. Naše tjelesne i duhovne osobine, naši karakteri i sposobnosti, su različite, ali isti je Duh koji nas ujedinjuje. "Različiti su darovi, a isti Duh; i različite službe, a isti Gospodin; i različita djelovanja, a isti Bog koji čini sve u svima" (1Kor 12,4-6). Poštujmo tu Božju originalnost u nama. Blag, pošten i istinoljubiv čovjek ne samo da utvrđuje, priznaje i poznaje istinu o drugome, nego je i prihvaća i poštuje. On prihvaća drugoga unatoč njegovim sjenovitim stranama i pomaže mu da bude Božji. Shvaća da je drugi za njega dar, bogatstvo. Zna uočiti darove, sposobnosti i ono dobro koje je u drugome, te drugome iskazati pohvalu i poštovanje. Nastojmo da naše srce bude otvoreno za prihvaćanje drugoga. U ljubavi i poštivanju dostojanstva osobe trudimo se poučiti i ispraviti jedna drugu kad pogriješimo, te krenimo putem obraćenja. Budimo osobito pozorne prema slabijima, ranjivima.

Volimo se i poštujmo kao djeca Božja. Trudimo se da sve učinimo da po nama naše zajednice budu bogoljubne i ljudskije. U malenosti i poniznosti donosimo Božji blagoslov sestri, bratu, svakoj osobi s kojom živimo, radimo, susrećemo se. Isus nam i danas govori: "Nosite bremena jedni drugih." Po uzoru na Gos-

podina koji je milosrdan i milostiv i mi drugima u poniznosti i krotkosti pružajmo i darujmo oprostjenje, pomirenje i milosrđe. Kroz naš život tada će se očitovati Božja ljubav darovana svijetu. Praštajmo jedni drugima kao što Bog i nama oprašta. Svaki dan u molitvi Očenaša, koju nas je naučio sam Krist Gospodin, molimo: "Otpusti nam duge naše kao i mi otpuštamo dužnicima našim." Za oprostjenje je potrebna djelotvorna vjera u Isusa Krista, u milosrdnog Boga, koji ima moć nadići naše ljudske nemoći i često krive procjene, omogućiti nam do-dir s Bogom ljubavi i dobrote. Po primjeru Krista, snagom vjere, uvijek iznova budimo kadre oprostiti i uvijek iznova gradimo mostove povjerenja među ses-trama u našim zajednicama, među ljudima i obiteljima. Potrebno je da živimo život po Duhu. A plod je Duha: "ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobro-ta, vjernost, krotkost, uzdržljivost" (Gal 5,22). Čuvajmo se relativizma, individu-alizma, oholosti, zavisti. Njeguimo strpljivost sa samom sobom i s drugima, po uzoru na Kristovu strpljivost s nama. Izbjegavajmo duh svadljivosti, bahatosti i omalovažavanja. Ne zaboravimo Kristov zakon ljubavi: *Ljubite jedna drugu kako je Krist nas ljubio!*

s. Maneta Mijoč

Prosinac, 2013.

Rast u vjeri zahvalnim srcem za Božja dobročinstva

Sveto pismo nas potiče na razmišljanje o zahvalnosti prema čovjeku i Bogu, za dobra koja primamo u životu. Imamo primjer zahvalnosti u prisposobi o dese-torici gubavaca (Lk 17,11-19), koji su zamolili Isusa da ih ozdravi, i on ih je oz-dravio. Ali, samo se jedan pod deseterice, i to stranac, vratio Isusu da bi se zahvalio. Shvatio je Isusovu poruku, i stoga je slijedio Isusov odgovor: "Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila (Lk 17,19). Iz zahvalnosti prema Bogu i proroku Sama-ritanac doživljava unutarnje obraćenje, pronalazi smisao života u iskazanom Božjem milosrđu. Isus i nas potiče da ljubav njegujemo, da zahvalne budemo. Toliko puta smo se osvjedočile u Božju dobrotu i ljubav, da Gospodin ne ostav-lja nikada onih koji ga ljube, koji se ufaju u milost njegovu. Ljubav ljubavlju se uzvraća. Zahvalnost za dar vjere, za dar milosti, potiče nas da živimo novim obnovljenim životom, i da to životom i drugima svjedočimo i navješćujemo. Papa Benedikt XVI. u Apostolskom pismu *Vrata vjere*, u toč. 6., kaže: "Obnova Crkva postiže se također svjedočanstvom koje svojim životom daju vjernici: vjernici su samim svojim životom pozvani oko sebe širiti svjetlo Riječi istine koju nam je Gospodin Isus ostavio."

I naš utemeljitelj sluga Božji nadbiskup Stadler je od ranog djetinjstva iskusio Božje milosrđe i ljubav. Iskustvo Božjeg milosrđa i dobrote prati ga i nosi cijeli život. Osjeća duboku zahvalnost prema Bogu i bližnjima. Zahvalnost Bogu na-dasve, jer Gospodnja ljubav za njega je očinski zagrljaj, nebeska zaštita, ispru-žena Božja ruka pomoćnica. Zahvalan je za dar vjere, za Crkvu, za primljena

dobročinstva od Boga i ljudi. Zahvalan je i za najmanju stvar. Donosim nekoliko isječaka iz pisama koje je pisao rektoru Germanicum u Rim, u kojem je boravio za vrijeme studija, iz kojih se jasno čita iskrena zahvalnost za primljena dobročinstva. Na blagdan sv. Luke, 18. listopada 1869., piše rektoru: "Zahvaljujem Vam veoma za sva dobročinstva koja sam uživao u kolegiju a kojih se stalno sjećam sa zahvalnošću. Na koncu najljepše pozdravljam Vas kao i sve one s kojima sam imao sreću stanovati u Zavodu, ne izuzimajući ni novu gospodu i preporučam se u Vaše molitve Vaš najzahvalniji i najposlušniji exalumnij Josip Stadler." Dana 4. ožujka 1870. završava pismo rektoru riječima: "Najsrdajnije Vam zahvaljujem za sva dobročinstva koja ste mi iskazali u zavodu i kojih ću se uvijek sjećati sa zahvalnošću." U pismu od 16. ožujka 1876. piše: "Zbog toga više zahvaljujem Bogu i Vama za dobročinstva koja ste mi iskazali u nezaboravnom zavodu, preporučujem se u Vaše pobožne molitve i lijepo Vas pozdravljam skupa sa svima meni dragima i bilježim se u Presvetom srcu Isusovu i Marijinu." Iz Zagreba, 29. studenoga 1879., čestita rektoru imendan, te nastavlja: "Sutra ću iz zahvalnosti i s ljubavlju slaviti svetu Misu za Vas i za zavod Germanicum. Na koncu najljepše Vam hvala za sva dobročinstva koja ste mi iskazali, preporučam sebe i buduće dječjačko sjemenište Vašim pobožnim molitvama." Iz Ljubljane, 30. listopada 1881., piše rektoru: "Ovih dana dolazim prvi put u meni tako dragi zavod, nakon što sam anno '69 (1869 godine) otišao iz njega. Prečasnici, ako mi želite prirediti veliku radost, onda Vas lijepo molim ako mi možete dodijeliti jednu sobu za pitomce, i tu ću neobično biti zadovoljan. Ne mogu Vam unaprijed dovoljno zahvaliti za to da ste mi dopustili stanovati u dragom zavodu. Neka Vam svemogućći Bog plati za ovo i za sve dobro koje sam primio u zavodu." Dana 29. studenoga 1890., u pismu čestita rektoru imendan te nastavlja: "Uz ove želje vežem također i svoje osjećaje zahvalnosti te Vam najljepše zahvaljujem za sva dobročinstva koja ste mi iskazali, a koja samo Bog može primjereno platiti. Dopustite mi da Vam najiskrenije zahvalim za fotografiju koju ste mi milostivo poslali. Ona će mi stalno dozivati u sjećanje dobročinstva koja ste mi iskazali i opominjati me na zahvalnost koju dugujem Vašoj eminciji. Još jednom najljepša hvala za to!" U pismu s. Vjekoslavi Gržina u Bar, 23. ožujka 1918., piše: "Ponajprije svima od srca zahvaljujem, što mi čestitaste k imendanu, a još više, što se za me Bogu moliste ter sam prilično opet ozdravio. Dao Gospodin Bog, da svi budemo uvijek zdravi na duši i u milosti njegovoj, makar na tijelu kad i kad poboljevali... Zahvaljujuć Vam se srdačno, što me dugo vremena upravo sestrički dvoriste". Biskupu Strossmayeru, svom velikom dobročinitelju, s prelaska sa stare na novu godinu, 31. prosinca 1895. i 01. siječnja 1896., zahvaljuje za dobročinstva primljena u staroj godini te moli za pomoć i u novoj, te piše: "Ja sam udario temelj ubožnici u Sarajevu za sirote ženske, djecu i starice. Kuća sa zemljištem stajat će 50.000 for. Da sam započeo bez ijedne krajcar jedva ćete vjerovati, a ipak je istina." Kad je Nadbiskupska ubožnica bila gotova, javlja 7. rujna 1898. biskupu Strossmayeru: "...posvetit

ću, ako Bog da, novu ubožnicu za siromašnu žensku djecu; kanim u nju spremiti 100 djece. Hvala Bogu i Majci Božjoj na tom velikom daru, a hvala srdačna Vašoj Preuzvišenosti za ono nekoliko hiljada, što mi od vremena do vremena u tu svrhu šiljaste. Ja sam čvrsto osvjedočen, da će Gospodin Bog i za to dobro i plemenito djelo Vaš dragocjen život produžiti, tim više, ako si preuzmete, da ćete i u buduće naše se nevolje kad i kad sjetiti, jer je istina ubožnica gotova, ali ni izdaleka nije isplaćena." Stadler za dobiveni novčani iznos odmah zahvaljuje. Tako 11. ožujka 1902. piše biskupu Strossmayeru: "Budite uvjeren, da ja nastojim svaki novčić upotrebiti Bogu dragom na slavu i na korist našem hrvatskom narodu". Djevojci Mandi Martinac u Vrgorac šalje kartu sa svojom fotografijom i na poleđini zapisuje: "Srdačno Vam se zahvaljujem za poslanih mi 100 kr. koje sam ja od Vas primio i prema najboljem znanju u dobre svrhe upotrebio". U Okružnici sestrama prigodom 25. godišnjice Družbe posvješćuje uzvišenost i zahvalnost za dar služenja Gospodinu u potrebnima, svijest da je to Gospodinu milo djelo, te piše: "A gdje su nastojanja oko dvorjanika Isusovih i braće njegove, naime oko zapuštene i izložene djece, oko djece bez oca i majke, oko starih sirotica, za koje je on obećao stostruku nagradu? ...A gdje je dragocjena smrt, kakovom je Mali Isus svaku svoju služavku, a Vašu drugaricu na toliko odlikovao, da je svaka do sada uz takove znakove umrla, koji očito svjedoče, da je u milosti Božjoj preminula?"

Živimo u vremenu i kulturi u kojoj se postupno gubi smisao za zahvalnost, koja treba da povezuje pojedince, obitelj, skupine, i cijeli narod. Sve više se govori o čovjekovim pravima, a sve se više iz vida gubi govor o dužnostima. Čovjek nije dovoljan sam sebi. Dobro je da zna drugome iskazati zahvalnost i iskreno poštovanje. Trebamo zahvaljivati, i Bogu i bližnjima, kako za naravne tako i za nadnaravne darove: za život, lijepu riječ, blagi pogled ispunjen sigurnošću, za primljeno dobro djelo, susret, razgovor, razumijevanje i suosjećanje, za dar i poklad otajstva vjere i nade, za otajstveni sakramentalni život, za Crkvu i njezino otajstvo, za redovničko zvanje, za ljude kreposna života, za tolika od Boga primljena dobročinstva. Koliko je ljudi, pojedinaca i ustanova, poznatih i moćnih, kao i onih tihih udovica iz Evanđelja, koji su nam udijelili i pružaju dobročinstva. Molitvom, dobrotom i tihom djelotvornom pomoći, tolike naše sestre, u ime zajednice, udijelile su i dijele Božji blagoslov i djelotvornu ljubav bližnjima. Tako se zahvalnost za primljena dobročinstva dijeli i umnaža. Istinita je narodna uzrečica da nas Gospodin oslobodi od crne nezahvalnosti i samodostatnosti. Trudimo se živjeti i njegovati zahvalnost Bogu i ljudima. Računajmo s tim da iza nečeg lijepog i dobro učinjenog, u našem životu i u životu drugih, stoji puno molitve, truda i zalaganja, skrivene brige i znoja. Ne bojmo se za dobro i lijepo učinjeno odati priznaje sestri, bratu, bližnjemu. Ohrabrimo ih i zahvalnost pokažimo. A nadasve neka naš život bude trajna hvala i zahvala Bogu za sve dobro.

s. Maneta Mijoč

SLAVLJE PROVINCIJSKIH KAPITULA

Zagreb

Novo vodstvo u zagrebačkoj provinciji

Sestara Služavki Malog Isusa

U samostanu "Antunovac", Zagreb, Nova ves 55, slavljen je XIV. redoviti izborni provincijski Kapitul od 26. - 29. lipnja 2013. godine, na temu *VJERA SLUŽAVKE MALOG ISUSA DANAS*. Kapitulom je predsjedala vrhovna glavarica s. M. Radoslava Radek.

Izabrano je novo vodstvo zagrebačke Provincije "Presvetog Srca Isusova i Marijina". Za provincijalnu glavaricu izabrana je s. M. Katarina Penić – Sirak. Za članice vijeća izabrane su: s. M. Jelena Burić, zamjenica i I. savjetnica; s. M. Petra Marjanović, II. savjetnica; s. M. Mirjam Dedić, III. savjetnica; s. M. Beatis Čajko, IV. savjetnica.

Sestre su tijekom Kapitula promišljale o svojoj vjeri nadahnjujući se na uzorima vjere Družbinih zaštitnika.

sestra

Slavlje XIV. redovitog provincijskog kapitula

splitske provincije sv. Josipa

Od 1. do 6. srpnja 2013., u našem duhovnom centru „Kuća Djeteta Isusa“, Donji Žabljak bb u Livnu, održan je XIV. redoviti Provincijski kapitul, pod predsjedanjem generalne poglavarice s. Radoslave Radek. U radu Kapitolu sudjelovale su 33 sestre kapitularki. Tema je Kapitula bila "Vjera u životu Služavke Malog Isusa". Program rada Kapitula se odvijao u četiri dijela: 1) Duhovna priprava; 2) Izvještaji; 3) Izborni dio; 4) Radni dio.

Prvi dan Kapitula bio je dan duhovne obnove. U 9 sati, sv. Misu u čast Duha Svetoga, za uspješan rad Kapitula, s prigodnom homilijom, predvodio je fra Josip Vrdoljak, franjevac trećoredac. Poslije Sv. Mise bilo je cjelodnevno euharistijsko klanjanje. Tijekom dana sestre kapitularki, u tišini i molitvenom ozračju, klanjale su se Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Sabirale su sebe pred Isusom. Otvarale su svoje duše Njegovu svjetlu. Molile da Isus svojom milošću i svjetlom pročisti njihove misli, usmjeri ih na ono što je u ovom času Bogu milo za dobro svake pojedine sestre, Provincije, Družbe, Crkve i svijeta. U zajedništvu s cijelom Crkvom, u ovom važnom događaju naše Provincije u Godini vjere, dublje su promišljale o dragocjenom daru vjere. Tražile su, za svoj život i život Provincije, obnovljeni žar vjere, veće pouzdanje i nadu. Pred Bogom živim u euharistiji, u svjetlu Božje riječi, napajale su svoje duše novom snagom Duha za bolji i svetiji život, za novo i snažnije oduševljenje za život s Kristom i rast njegova kraljevstva na zemlji, na putu k vječnosti.

Drugog dana, nakon sv. mise, koju je u 9 sati predvodio o. Đani Kordić, OCD, iz karmelićanskog samostana sv. Ilije u Buškom Blatu, s prigodnom homilijom, započeo je rad Provincijskog kapitula. Predsjednica Kapitula vrhovna glavarica s. Radoslava Radek, uputila je svoju riječ sestrama kapitularkama i proglasila otvorenim XIV. redoviti provincijski kapitul splitske provincije sv. Josipa.

Drugi dan posvećen je davanju Izvještaja sa strane provincijske glavarice, provincijske ekonomice, pročelnice za duhovni život, pročelnice za odgoj i promicanje zvanja, pročelnice za trajni odgoj sestara, te pročelnice za PMI.

U Izbornom dijelu Provincijskog kapitula, 3. srpnja 2013., izabrane su:

s. Anamarie Radan, za provincijsku glavaricu, s. Eduarda Marić, zamjenica i I. savjetnica, s. Marcela Žolo, II. savjetnica, s. Sandra Midenjak, III. savjetnica i s. Martina Grmoja, IV. savjetnica. Slijedilo je čestitanje novoizabranim sestrama.

U Radnom dijelu kapitula, 4. srpnja 2013., izlaganje s naslovom *Vjera u životu Služavke Malog Isusa* imala je s. Anemarie Radan, nakon čega je slijedio rad u skupinama, izvještaji i rasprava. Kapitularke su 5. srpnja radile na usvajanju Prijedloga teksta Pravilnika Provincijskog kapitula splitske Provincije sv. Josipa i Statuta Provincije sv. Josipa, te na donošenju i usvajanju prijedloga Zaključaka i Odluka XIV. redovitog Provincijskog kapitula.

Vrhovna glavarica s. Radoslava Radek je sestrama kapitularkama prije svog odlaska uputila svoju završnu riječ. Nakon donošenja i usvajanja prijedloga Zaključaka i Odluka XIV. redovitog Provincijskog kapitula, provincijalka s. Anemarie Radan prigodnim riječima proglasila je Kapitul završenim:

Drage sestre Kapitularke!

Od srca vas sve pozdravljam i zahvaljujem za radosno ozračje koje je vladalo među nama i za ozbiljan rad sve ove dane. Hvala Bogu za Njegovu ljubav i ovo prekrasno vrijeme koje nam je darovao. Veliko hvala našoj časnoj Majci za njenu osvježavajuću prisutnost među nama, sve poticaje i ohrabrenja.

Zahvaljujem dosadašnjoj provincijskoj upravi: provincijalki s. Sandri i njenim savjetnicama s. Krucifiksi, s. Maneti, s. Jeleni i s. Mariangeli, te ekonomi i predstojnici ove kuće s. Salutariji. Hvala vam sestre za sve dobro i lijepo što ste ugradile u našu Provinciju. Vaše veliko zalaganje i trud samo Bog pravo poznaje. Neka vas On i nagradi i ispuni vaša srca svojim mirom i ljubavlju.

Hvala i novoizabranim savjetnicama, s kojima ću se truditi otkrivati i vršiti volju Božju za našu Provinciju: s. Eduardi Marić, s. Marceli Žolo, s. Sandri Midenjak i s. Martini Grmoja.

Zahvaljujem svim sestrama na sudjelovanju u radu ovog Kapitula. Na osobiti način zahvaljujem našim savjesnim skrutatoricama (pregledačicama) s. Marti i s. Mili, vrijednim i vjernim zapisničarkama s. Vedrani i s. Dolores na čelu sa s. Petrom, tajnici Kapitula s. Maneti, kao i dosadašnjoj tajnici Provincije s. Jeleni, da se rad Kapitula mogao odvijati sukladno našem Pravilniku Provincijskog kapitula.

Izabrale smo novu Provincijsku upravu i razmišljale o važnijim pitanjima za Provinciju, usvojile izmjene i dopune Pravilnika Provincijskog kapitula i Statuta Provincije, te donijele potrebne Zaključke i Odluke za život Provincije.

Razmišljale smo na temu Vjera u životu Služavke Malog Isusa, spominjući se vjere i čvrstog pouzdanja u Boga Sluge Božjeg našeg Utemeljitelja nadbiskupa Josipa Stadlera. On nam je uzor i primjer žive vjere. Bog mu je bio na prvom mjestu.

Želja mi je, drage sestre, da se kroz ove slijedeće tri godine zajedno trudimo stavljati Boga na prvo mjesto u našim životima i u životu naših zajednica. Onda će sve drugo doći na svoje mjesto.

Otvorene djelovanju Duha Svetoga pozvane smo stvarati ozračje prihvatanja i ljubavi u našim zajednicama, koje će omogućiti svakoj sestri da bude ono što jest.

Hvala svima, posebno starijim i bolesnim sestrama za molitvu i nošenje križa na slavu Božju, Crkve, drage nam Družbe i Provincije.

Pomažimo molitvom i poticajima jedna drugoj, te se radosno stavljajmo na raspolaganje Bogu preko poglavara.

Živimo za Boga! Njegova slava i spas duša bila je pokretačka snaga u životu i radu našeg Utemeljitelja. Molimo sutra na njegovu grobu u sarajevskoj katedrali da i naš život bude slava Božja u ovom svijetu.

Na kraju, hvala i ovoj našoj zajednici u Livnu, napose s. Neveni, te suradnicama Janji i Kristini, koje su nas hranile i brinule se o svemu da bismo mi mogle mirno raditi.

Budući da smo obavile sve poslove koji su bili predviđeni i donijeli Poruke za sve sestre, smatram posao XIV. provincijskog kapitula završenim i s toga ZATVARAM RAD OVOG KAPITULA.

Neka nas sve prati blagoslov Djeteta Isusa s Majkom Marijom i zagovor Sluge Božjeg našeg Utemeljitelja i naših pokojnih sestara.

Živio Mali Isus!

Uvijek u našim srcima!

U subotu ujutro, 6. srpnja 2013., sestre kapitularki pošle su autobusom iz Livna na zahvalno hodočašće na grob Utemeljitelja sluge Božjeg nadbiskupa Josipa Stadlera. Na putu za Sarajevo posjetile su u Travniku "Stadlerovo Travničko sjemenište", današnji Katolički školski centar "Petar Barbarić", gdje su nakon osvježenja razgledale ovo velebno Stadlerovo zdanje i pomolile se na grobu sluge Božjeg Petra Barbarića. Svečanu svetu misu u sarajevskoj katedrali, s početkom u 11.30 sati, predvodio je duhovnik bogoslova vrhbosanske bogoslovije don Vladislav Žarko Ošap u koncelebraciji s patrom Lukom Lučićem, DI. Nakon svete mise, u procesiji, predvođene don Žarkom i p. Lukom Lučićem, sestre su došle na grob oca Utemeljitelja sluge Božjega Josipa Stadlera i izmolile molitvu za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Ručkom ih je u Stadlerovoj Bogosloviji počastio duhovnik bogoslova don Vladislav Žarko Ošap, koji ove godine slavi 25. godišnjicu misništava. Time je izrazio poštovanje i zahvalnost sestrama Služavkama Malog Isusa. Posjetile su zatim naše sestre u provincijskoj kući "Egipat", a u duhu pozdravile i kuću maticu "Betlehem". Na povratku iz Sarajeva posjetile su sestre u Gromiljaku i Vitezu.

sestra

SESTRINSKO ZAJEDNIŠTVO

Zagreb

Proslava dana Provincije

Drage sestre!

Uronjene smo u srca Isusa i Marije, čije je srce jedno u drugom. U takvom zajedništvu produbimo vlastitu vjeru u Boga koji stoji nad svime.

Obnovimo svoju pripadnost zajednici po zavjetima i produbimo svoje povjerenje u svaku članicu, da si budemo međusobno podrška i pomoć, jer samo zajedno međusobno i u zajedništvu s Bogom sve možemo postići. Svaki trud u izgradnji zajedništva neminovno rađa plodovima.

Po plodovima ćemo biti prepoznate jer „ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, uzdržljivost“ (*Gal 5, 22-23*) su rezultat naših svakodnevnih nastojanja u trudu i naporu, od kojih su neki vidljivi već sada, a neki će biti otkriveni tek u vječnosti. Iz vječnosti nam dolazi i pomoć ponajprije sl. Božjega dr. Josipa Stdlera, koji je bio »zaljubljenik« Srca Isusova, čiju je pobožnost neumorno širio riječju, perom i primjerom...(*dr. Orlovac*) a zatim i onih sestara koje su prije nas zavrijedile primiti plodove svoga života i dijele ih nama na zemlji.

U molitvenom zajedništvu s njima i ovozemnom zajedništvu s Crkvom slavimo u radosti Dan naše Provincije.

Od srca uz iskreni pozdrav čestitam svakoj sestri, novakinjama i postulatici naš blagdan SRCA ISUSOVA I MARIJINA!

s. M. Katarina Penić-Sirak
provincijalna glavarica

Slavlja redovničkih zavjeta i jubileja sestara

Livno

Radost predanja u službi Bogu i ljudima

Mjesec kolovoz, dana četrnaestog, godine Gospodnje 2013. Nakon duhovnih vježbi od šest dana koje je imao o. Ivo Plenković, OP, u jutarnjim satima petnaest sestara svečarica: jedna sestra dijamantni jubilej, dvanaest sestara sa zlatnim vijencem na glavi, jedna sestra sa srebrenim vijencem i jedna sestra sa bijelim velom za doživotne zavjete, uputile su se poput mudrih djevica s upaljenim svijećama u dom Očev. I sunce se radovalo tom danu sa svojim toplim zrakama, ptice su pjevale svoj veseli pjev, a ovčice su mirno pasle uz rijeku Žabljak koja je mirno tekla obasjana jutarnjim zrakama sunca. Služavke Malog Isusa u kući Djeteta Isusa u Žabljaku u Livnu okružene ocem biskupom Franjom Komaricom, svećenicima i vjernicima s pjesmom na usnama uputile su se u procesiji prema kapelici. Euharistijsko slavlje predvodio je banjalučki biskup mons. Franjo Komarica, uz koncelebraciju dvanaest svećenika.

Na početku slavlja nazočne je pozdravila provincijska glavarica s. Anemarie Radan. Za vrijeme euharistijskog slavlja s. Matea Krstičević obećala je vjernost Bogu do smrti i položila doživotne zavjete, jedna je sestra zahvalila Bogu za dvadesetpet godina zavjeta, dvanaest sestara zahvalile su Bogu za pedeset godina zavjeta i jedna sestra za šezdeset godina zavje-

ta. Svoje predanje sestre su izgovorile pred Bogom i časnom majkom Radoslavom Radek. Biskup Franjo Komarica srdačno je pozdravio sestre posebno svečarice i zahvalio je sestrama za prisutnost u svojoj Banjalučkoj biskupiji koja je neizmjereno velika. Sestre su kao duhovne majke za narod Bosne i sve one koji navraćaju u duhovni centar Kuća Djeteta Isusa. Potaknuo je sestre na radosno služenje, predanje, ljubav, milosrđe i molitvu kao najveći i najvažniji posao citirajući našeg nadbiskupa slugu Božjega Josipa Stadlera.

Otac biskup topli i očinski se obratio svakoj svečarici pojedinačno što je učinio kod poljupca mira, čestitanja i slikanja sa sestrama. Svoju radost i čestitku biskup je uputio za vrijeme zajedničkog ručka. Od srca i veliko hvala biskupu Franji na toplini i očinskoj ljubavi prema sestrama kao i na kronicama kojima je darivao sestre svečarice. Svoju čestitku sestrama uputila je časna Majka Radoslava Radek kao i provincijalka s. Anemarie Radan.

s. Terezija Pervan

Sestre svečarice splitske provincije sv. Josipa

70 godina zavjeta

S. M. Aleksandra (Anđa) Žolo rođena 21. svibnja, 1921. g. u Košutama (Trilj) od oca Ivana i majke Anđe rođ. Gilić.

U samostan je došla 1940. g. u Split, a 1941. g. u Sarajevu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1943. g. u Sarajevu, gdje isto tako 1950. g. polaže doživotne zavjete u Zagrebu.

Na službi je bila: Od 1943. g. do 1946. g. u „Betlehemu“ – Sarajevo (BiH), od 1946. g. do 1947. g. u Vitezu (BiH), od 1947. g. do 1951. g. u sjemeništu u Splitu, od 1951. g. do 1953. g. u Nuštru, od 1953.

g. do 1954. g. u zavodu „Josipovac“, u Mandaljeni, od 1954. g. do 1963. g. u Mandaljeni kod oo. dominikanaca, od 1963. g. do 1983. g. u Vrgorcu, od 1983. g. do danas u Solinu.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice i voditeljice domaćinstva u župi.

60 godina zavjeta

S. M. Hijacinta (Katica) Vidović rođena 11. ožujka, 1929. g. u Vidonjama (Metković) od oca Nikole i majke Matije rođ. Glavinić.

U samostan je došla 1951. g., a 1952. g. ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1953. g. u Maksimiru u Zagrebu, 1958. g. polaže doživotne zavjete u Zagrebu.

Na službi je bila: Od 1953. g. do 1955. g. u Maksimiru - Zagreb, od 1955. g. do 1980. g. u Boki Kotorskoj (CG), od 1980. g. do 1986. g. u Mandaljeni, od 1986. g. do 1993. g. na Bačvicama u Splitu, od 1993. g. do 1996. g. u samostanu sv. Ane u Splitu, od 1996. g. do 2005. g. u Strožancu, od 2005. g. do danas u Dubrovniku.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice, obavljala razne kućanske poslove i njegu bolesnika.

S. M. Rafaela (Mila) Ivanković rođena 3. rujna, 1932. g. u Bijelom Viru (Metković) od oca Filipa i majke Anice rođ. Medić.

U samostan je došla 1951. g., a 1952. g. u Samoboru ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1953. g. u Maksimiru u Zagrebu, 1959. g. polaže doživotne zavjete u Zagrebu.

Na službi je bila: Od 1953. g. do 1954. g. u Antunovcu - Zagreb, od 1954. g. do 1963. g. u Mandaljeni, od 1963. g. do 1972. g. u Bottropu (Njemačka), od 1972. g. do 1977. g. u Essenu (Njemačka), od 1977. g. do 1983. g. na Strožancu u Splitu, od 1983. g. do 1984. g. u Essenu (Njemačka), od 1984. g. do 1987.

g. u Dubrovniku, od 1987. g. do 1989. g. u Essenu (Njemačka), 1989. g. do 1991. g. u Dubrovniku, od 1991. g. do danas u Essenu (Njemačka).

Na mjestima kojima je služila vršila je službu provincijalke i obavljala razne kućanske poslove.

50 godina zavjeta

S. M. Branislava (Jaka) Matijašević rođena 10. srpnja, 1939. g. u Rudi (Grab) od oca Stiple i majke Matije rođ. Paleško.

U samostan je došla 1960. g., a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1972. g. u bogosloviji u Splitu, 1972. g. šest mjeseci boravi u Boki Kotorskoj (CG) kod preč. Ivanovića, do 1972. g. do danas u Belgiji.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu sakristanke, vrazne kućanske poslove i njega bolesnika.

S. M. Estera (Katica) Goić rođena 19. travnja, 1938. g. u Pražnicama na otoku Braču od oca Ante i majke Vinke rođ. Jakasović.

U samostan je došla 1955. g., a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. u Zagrebu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1964. g. do 1966. g. u Audregniesu (Belgija), od 1967. g. do 1999. g. u Bruxellesu (Belgija) na školovanju za medicinsku sestru, od 1969. g. do 1976. g. u Florennesu (Belgija), od 1976. g. do danas u Audregniesu (Belgija) u staračkom domu.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu medicinske sestre i predstojnice zajednice.

S. M. Alis (Marija) Lovrić rođena 15. kolovoza, 1941. g. u Hrvacama (Sinj) od oca Stipana i majke Anđe rođ. Mušterić.

U samostan je došla 1956. g., a 1962. g. u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu u Zagrebu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1965. g. u Donjoj Lastvi (CG), od 1965. g. do 1967. g. na institutu u Zagrebu, od 1967. g. do 1971. g. u Opuzenu, od 1971. g. do 1976. g. u Trilju, od 1976. g. do danas u Essenu (Njemačka).

Na mjestima kojima je služila vršila je službu katehisticke i orguljašice.

S. M. Bernardica (Ana) Čalo rođena 26. kolovoza, 1944. g. u Košutama (Trilj) od oca Martina i majke Ive rođ. Marušić.

U samostan je došla 1959. g. u Zagrebu, a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1964. g. do 1968. g. u Omišu, od 1968. g. do 1971. g. u Šestanovcu, od 1971. g. do 1974. g. u Cisti Velikoj, od 1974. g. do 1977. g. u Dubrovniku, od 1977. g. do 1980. g. u samostanu sv. Ane u Splitu, od 1983. g. do 1989. g. na Šinama u Splitu, od 1989. g. do 2010. g. u Krilo Jesenice, od 2010. g. do danas u Sutivanu na Otoku Braču.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu provincijalne glavarice, katehisticke i orguljašice.

S. M. Zdenka (Jadranka) Tomas rođena 17. travnja, 1944. g. u Drinovcima (Grude – BiH) od oca Luke i majke Ruže rođ. Eljuga.

U samostan je došla 1959. g., a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1964. g. do 1971. g. u Prizrenu (Kosovo), od 1971. g. do 1976. g. u Essenu (Njemačka), od 1976. g. do 1981. g. u Mandaljeni, od 1981. g. do 1986. g. u Tivatu (CG), od 1986. g. do 1998. g. u Trogiru, od 1998. g. do 2004. g. u Cisti Velikoj, od 2004. g. do danas u Košutama (Trilj).

Na mjestima kojima je služila vršila je službu katehisticke, orguljašice i predstojnice zajednice.

S. M. Agneta (Nada) Majić rođena 1. siječnja, 1942 .g. u Drinovcima (Grude – BiH) od oca Andrije i majke Matije rođ. Majstorović.

U samostan je došla 1960. g., a 1962. g. ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu u Zagrebu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1970. g. u Solinu kod štićenika, od 1970. g. do 1983. g. u Tivatu (CG), od 1983. g. do 1987. g. u Dobroti (CG), od 1987. g. do danas u Solinu kod štićenika.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice i brigu za štićenike.

S. M. Zorislava (Tekla) Vrnoga rođena 1. prosinca, 1938. g. u Vidonje (Metković) od oca Bože i majke Stane rođ. Crnčević.

U samostan je došla 1960. g., a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1970. g. u bogosloviji u Splitu, od 1970. g. do 1971. g. u Dubrovniku kod oo. kapucina, od 1971. g. do 1974. g. u Perastu (CG), od 1974. g. do 1975. g. u Omišu, od 1975. g. do 1977. g. u Cisti Velikoj, od 1977. g. do 1982. g. u Solinu, od 1982. g. do 2006. g. u Dubrovniku kod oo. kapucine, od 2006. g. do 2010. g. u Mandaljeni, od 2010. g. do danas u Metkoviću.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice.

S. M. Simforoza (Antica) Projić rođena 16. srpnja, 1940. g. u Rudi (Sinj) od oca Duje i majke Mande rođ. Matijašević.

U samostan je došla 1960. g. u Zagrebu, a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1968. g. u bolnici u Podgorici (CG), od 1968. g. do 1969. g. u Nazorovom domu u Zagrebu, od 1969. g. do 1978. g. u Splitu, od 1978. g. do 1981. g. u Dubrovniku kod oo. kapucina, od 1981. g. do 1982. g. u Parizu (Francuska), od 1982. g. do 1985. g. u Zagrebu, od 1985. g. do 1989. g. u Pučišćima na otoku Braču, od 1989. g. do 2010. g. u Kaštel Kambelovcu, od 2010. g. do danas na Šinama u Splitu.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice.

S. M. Želimira (Slavka) Penić rođena 26. siječnja, 1940. g. u Bajagićima (Sinj) od oca Marka i majke Pere rođ. Penić.

U samostan je došla 1960. g., a 1962. g. u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. Zagrebu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. kod oo. kapucina u Du-bravi (Zagreb), od 1963. g. do 1972. g. u Vrgorcu, od 1972. g. do 1978. g. u Baru (CG), 1978. g. u Dubrovniku kod oo. kapuci-na, od 1978. g. do 1981. g. u Baru (CG), od 1981. g. do 2011. g. u Metko-viću, od 2011. g. do danas u Solinu.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice.

S. M. Snježana (Zorana) Grgurin rođena 8. siječ-nja, 1941. g. u Kaštel Kambelovcu od oca Jakova i majke slavke rođ. Belas.

U samostan je došla 1961. g., a 1962. g. na Kra-ljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete po-laže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1966. g. u Čilipi-ma, od 1966. g. do 1980. g. u samostanu sv. Ane u Splitu, od 1980. g. do 1981. g. u nadbiskupiji u Splitu, od 1981. g. do 1982. g. u bogosloviji u Splitu, od 1982. g. do 1994. g. u samostanu sv. Ane u Splitu, od 1994. g. do 1996. g. na Šinama i u Vranjicu, od 1996. g. do 2012. g. u Omišu, od 2012. g. do danas u Sutivanu na otoku Braču.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu sakristanke i razne kućan-ske poslove.

S. M. Ernesta (Mara) Ereš rođena 20. listopada, 1941. g. u Vidu (Metković) od oca Mate i majke Kate rođ. Šiljeg.

U samostan je došla 1960. g., a 1962. g. na Kraljevcu u Zagrebu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1963. g. na Kraljevcu, kao i 1969. g. doživotne zavjete.

Na službi je bila: Od 1963. g. do 1970. g. u Samoboru, od 1970. g. do 1976. g. u Samoboru kod franjevacu, 1976. g. u Mandaljeni, od 1976. g. do 1990. g. u Sutivanu na otoku Braču, od 1990. g. do 2001. g. u Dubrovniku, od 2001. g. do 2007. g. u Mandaljeni, od 2007. g. do danas u Dubrovniku.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu predstojnice zajednice, ekonomice, vrtlarice.

25 godina zavjeta

S. M. Terezija (Mara) Pervan rođena 15. kolovoza, 1967. g. u Tijarici (Trilj) od oca Marka i majke Anđe rođ. Vuko.

U samostan je došla 1982. g., a 1986. g. u Dubrovniku ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 1988. g. u Splitu (sv. Petar), a 1994. g. u Dubrovniku doživotne zavjete.

Na službi je bila: od 1988. g. do 1989. g. u Dubrovniku, od 1989. g. do 1993. g. u nadbiskupiji u Splitu, od 1993. g. do 1995. g. na Šinama u Splitu, od 1995. g. do 2002. g. u župi sv. Josipa na Plovaniji u Zadru, od 2002. g. do 2004. g. u Salima na Dugom Otoku, od 2004. g. do 2012. g. u samostanu sv. Ane u Splitu, od 2012. g. do danas u Omišu.

Na mjestima kojima je služila vršila je službu njegovateljice bolesnika, katehisticke, savjetnice u provincijskom vijeću, tajnica provincije, prefekta kandidatica.

Doživotni zavjeti

S. M. Matea (Matea) Krstičević rođena 6. kolovoza, 1986. g. u Metkoviću od oca Nediljka i majke Ivanke rođ. Rastočić.

U samostan je došla 2004. g. u Splitu, a 2006. g. u Splitu ulazi u novicijat. Prve zavjete polaže 2008. g. u Solinu, a 2013. g. u Livnu doživotne zavjete.

Na službi je bila: od 2008. g. do 2009. g. u Dubrovniku, od 2009. g. do 2011. g. u samostanu sv. Ane u Splitu, od 2011. g. do danas u Vrgorcu

Na mjestima kojima je služila vršila je službu kuharice.

Mi na poseban način pripadamo Bogu i iz toga našeg posvećenja Njemu proizlazi naše apostolsko služenje braći. Po Isusovu primjeru živimo s njima kako bismo životom i služenjem svjedočile za Njegovu Ljubav. (Konst. čl. 57)

Zavjeti sestara Služavki Maloga Isusa u *Kući Navještenja* na Gromiljaku

Uoči svetkovine Velike Gospe, 14. kolovoza ove godine, sestre Služavke Maloga Isusa Sarajevske provincije *Bezgrješnoga Začeca BDM* proslavile su u Gromiljaku svečanost zavjeta i ulazak u drugu godinu novicijata:

- prve zavjete **s. M. Jelene Jovanović**;
- obnovu zavjeta **s. M. Stane Matić**;
- srebrni jubilej – 25. godina zavjeta
- **s. M. Kristine Adžamić** i **s. M. Olge Kikić**;
- zlatni jubilej – 50. godina zavjeta
- **s. M. Nevenke Ivančić** i **s. M. Zlate Kobaš**
- 80. godina zavjeta **s. M. Virgine Ninić**;
- ulazak u drugu godinu novicijata **s. Ane Prkić** i **s. Sandre Kapetanović**.

Za ovu svečanost sestre su se pripremale šestodnevni duhovnim vježbama, koje je u *Kući Navještenja* na Gromiljaku predvodio p. Vinko Maslač, DI, župnik župe sv. *Petra* u Beogradu.

Prije početka svete mise, u dvorani *Kuće Navještenja* na Gromiljaku, upriličen je ulazak u drugu godinu novicijata s. Ane Prkić i s. Sandre Kapetanović. S redovničkim odijelom u rukama, okružene roditeljima, braćom, sestrama i prijateljima, novakinje su stupile pred provincijsku glavaricu – s. M. Admiratu Lučić – izražavajući želju da se u zajednici sestara Služavki Maloga Isusa posvete Bogu. Nakon što je svećenik zazvao Božji blagoslov, provincijska je glavarica svakoj osobno predala redovničke haljine, kojima će odsad na vidljiv način svjedočiti svoju opredijeljenost za Boga. Slijedilo je oblačenje blagoslovljenih halji-

na, nakon kojega je novakinje i sve nazočne pozdravila provincijska glavarica – s. Admirata Lučić – koja je, uz ostalo, kazala: „*Danas vam zajednica predaje znak našega opredjeljenja, pripadnosti, znak posvećenja sestre redovnice – Služavke Maloga Isusa. To je šlajer–koprena koja pokriva kosu i duga haljina. Sve što haljina odijeva, posvećeno je, i pripada Gospodinu, zaručniku naših duša. Svećenik je sve molitvom blagoslovio. Čuvajte ga uvijek blagoslovljenim. Taj blagoslov se preljeva oko vas na sve koje ćete vi posluživati. Prepoznavat će vas da ste Isusove, vidjet će po vašem hodu, govoru, osmijehu koga volite, tko je onaj koji pokreće svaki vaš korak. Neka Isus bude uvijek prepoznatljiv u vašemu biću. Neka po vama govori, tješi, liječi, poučava. Nema ništa ljepše, ništa dragocjenije! Sretne smo s vama! Otpratit ćemo vas u crkvu. I tu nas čeka Isusova majka, naša draga Gospa. Ona će nas primiti i poučiti, ona će reći Isusu što nam treba. Ako budemo u njezinoj blizini, nikada nam ništa neće nedostajati. Njoj je sve dostupno. Neće nam nedostajati poleta da tražimo i činimo ono što Isus, zaručnik naših duša, voli.*“ Na kraju nagovora provincijska je glavarica poručila s. Ani i s. Sandri: „*Budite hrabre! Imate sva sredstva za poslanje koje vas čeka. Mi vas pratimo mislima i svakodnevnom molitvom. Isus, i po ovom današnjem činu voli Stadlerovu zajednicu sestara. On nas blagoslivlje i pomlađuje. Zato, Isuse, budi blagoslovljen i hvaljen uvjeko po svemu što jesmo!*“

Nakon govora provincijske glavarice i završne molitve učiteljica novakinja – s. M. Marina Piljić – predala je s. M. Jeleni Jovanović, koja završava svoj novicijat, zaručnički veo s kojim se u procesiji uputila u crkvu *Imena Marijina* na Gromiljaku, gdje je slavljeno svečano euharistijsko slavlje, koje je predslavio p. Vinko Maslač, uz suslavlje fra Mogomira Kikića – brata naše s. Olge Kikić – don Ante Adžamića – brata naše s. M. Kristine Adžamić – i fra Damira Pavić – župnika župe Brestovsko.

Na početku misnoga slavlja dvije su sestre predstavile slavljenice, počevši od sestara novakinja, pa do s. M. Virgine Ninić koja fizički nije mogla nazočiti, ali se u duhu pridružila molitvama, zahvaljujući Bogu za 80. godinu života u svetim zavjetima.

Prigodnu propovijed uputio je p. Vinko Maslač koji je podsjetio slavljenice da su ovim svečanim činom pozvane biti svete, te je, između ostaloga, dodao: „*Jedini krajnji poraz u životu je: ne biti svet. Drugim riječima, ne doći u Nebo ne samo da je poraz nego i potpuna i vječna propast. Zauzimate se za spas vlastite duše i pomagati svakoj duši ulazak u Nebo – koje li divne zadaće!*“ Sestrama koje polažu ili obnavljaju zavjete stavio je za

uzor Mariju, potičući njih i sve nazočne: „*Od Marije naučite prije svega nutarnju raspoloživost za slušanje i stav poniznosti i velikodušnosti kojom se Marija odlikovala kao prva Božja suradnica u djelu spasenja. [...] U Marijinoj školi, otkrit ćete konkretnu zauzetost koju Krist od vas očekuje; naučit ćete staviti njega na prvo mjesto u svom životu, k njemu upraviti misli i djela. Marija nas uči upraviti pogled ljubavi u onoga, koji nas prvi uzljubi.*“

Nakon propovijedi započeo je obred polaganja prvih redovničkih zavjeta, pozivanjem sestre novakinje koja će položiti prve svete zavjete. Svojim odgovorom: „Evo me!“, s. M. Jelena Jovanović je izrazila svoju spremnost služiti Gospodinu po uzoru sluge Božjega – nadbiskupa Josipa Stadlera. Potom je s. Jelena pristupila provincijskoj glavarici i pred njom izrekla obrazac zavjetovanja. Pošla je potok k oltaru i tu potpisala svoju odluku. Uslijedila je predaja znakova zavjetovanja: medaljice sestara Služavki Maloga Isusa, Konstitucija Družbe i crvenoga vijenca – znaka djevičanske uzvišenosti.

Nakon polaganja prvih zavjeta uslijedila je obnova zavjeta juniorke s. M. Stane Matić. Potom su obnovile svoju doživotnu vjernost Gospodinu s. M. Kristina Adžamić i s. M. Olga Kikić – koje su zahvalile Gospodinu za 25 godina života u svetim zavjetima, te s. M. Nevenka Ivančić i s. M. Zlata Kobaš – zahvalivši Bogu za 50 godina života posvećena Bogu, dok je s. M. Virginia Ninić svoju zahvalnost Bogu za 80 godina života u svetim zavjetima izrekla Gospodinu u *Domu sv. Josipa* u Vitezu.

Misno slavlje je nastavljeno prinošenjem darova: Gospine krunice – u kojoj je prikazana naša vjera u Isusa Krista, svijeeće slavljenica – u kojima su prikazane sestre slavljenice, sjemenje – u kojemu je prikazan apostolat sestara, te Betlehemska štalica – u kojoj su prikazane sve obitelji svijeta.

Tijekom misnoga slavlja pjevao je zbor sestara Služavki Maloga Isusa pod ravnanjem s. Marinele Zeko. Sve je bilo tako lijepo i svečano da su na kraju mise zaslužili oduševljeni pljesak vjernika. Svetoj misi i cijeloj svečanosti nazočio je veliki broj rodbine sestara svečarica, braće svećenika, sestara Služavki Maloga Isusa i sestara franjevki.

Nakon Svete mise slavlje se nastavilo kod obiteljskoga stola. Sve je bilo organizirano na otvorenome u dvorištu *Kuće Navještenja*. Svojom su pjesmom i radošću sestre iskazale dobrodošlicu svojim mlađim susedrama.

s. M. Ljilja Marinčić

Moji prvi zavjeti

Tri su godine prošle od ulaska u samostan, u koji me dovela želja i čežnja da budem s Bogom i da Njemu služim. Zavjeti po kojima se jedna osoba posvećuje Bogu u čistoći, siromaštvu i poslušnosti, nisu mi tada predstavljali ni problem, ni radost. To je nešto što nakon izvjesnog vremena treba „odraditi“ da bismo išle dalje, ništa se posebno ne mijenja... postajem *časna*, i to je to.

Drugu stvarnost svega ovoga otkrila sam u novicijatu. To nije samo čin koji „treba odraditi“. To je čin posvećenja, u kojem se „mijenja stanje duše“, kao što lijepo reče jedna sestra. „Idemo dalje“ – da!, ali s novim naslovom i milošću za sve što nam Bog stavi na put. „Postajem časna“. To nije samo „to“. Postajem *znak*! Znak da je Bog živ, da nas ljubi i da za Njega vrijedi živjeti.

S takvim i s mnoštvom drugih milosnih spoznaja koje su me hrabrile i

radovala u trenutcima „oluje“, došla sam do čina u kojemu trebam javno Bogu dati obećanje. Po ulasku u crkvu Imena Marijina na Gromiljaku nisam skidala pogled s Gospine slike na glavnom oltaru, moleći je da mi pripremi srce i da bude sa mnom. I bila je! Premda u tjeskobi, kako kaže psalmist, ali i s pouzdanjem u Božje milosrđe, izrekoh Bogu svome zavjete i predadoh mu svu sebe s molitvom da u svakoj misli, riječi i djelu uvijek bude sa mnom i ja s Njim.

s. M. Jelena Jovanović

Intervju s povodom

s. M. Stana Matić obnovila je, po drugi put, svete zavjete na godinu dana. Tim povodom je pitamo:

SMI: Već si dvije godine sestra Služavka Maloga Isusa. Što, po Tvom mišljenju, mladim osobama danas znači redovničko odijelo, stav i Bogu posvećena osoba?

s. Stana: Svaki čovjek ima svoje mišljenje i treba ga izraziti, pa tako i mladi o nama sestrama. Mislim i znam da nas poštuju, cijene i drago im je vidjeti časnu sestru. Naše stajalište prema mladima treba biti otvoreno, pristupačno i u nama treba vidjeti i prepoznati Isusa, a mi im to trebamo svjedočiti svojim životom. Kad vide sestru u uniformi, izražavaju poštovanje; drugačije se odnose prema nama jer nas gledaju kao na nešto sveto – od Boga odabrano. A na svetost smo svi pozvani.

SMI: Što ti se čini, čime redovnički život može biti privlačan? Što je tebe osobno privuklo da zaželiš postati sestra Služavka Maloga Isusa?

s. Stana: Redovnički život treba biti privlačan svjedočanstvom života i snagom Duha Svetoga koja je u nama. Mene je privuklo upravo to svjedočanstvo naših sestara kroz služenje na župi. Sestre su posjećivale bolesnike te pružale pomoć potrebnim obiteljima, učile su nas i odgajale u vjeri. Kroz njihovo služenje sam prepoznala nešto lijepo i vrijedno, zbog čega sam i odlučila postati sestra.

SMI: Čega se najradije sjećaš iz vremena kada si se upoznavala s našom redovničkom obitelji?

s. Stana: Sestre su mi od prvoga dana ostale u lijepom sjećanju; osjetila sam radost, dobrotu i velikodušnost sestara. I danas se sjećam razgovora i rečenice koja je odjeknula u meni da sestre gledaju maloga Isusa u svima i njemu malenome služe.

SMI: Iako si mlada, već imaš nešto redovničkoga iskustva. Možeš li nam iznijeti neko svoje iskustvo ljepote

služenja Bogu u siromasima?

s. Stana: Na naša samostanska vrata mnogi dolaze i traže pomoć, i kad bih bila u prilici otvoriti im vrata, često bih se sjetila oca Utemeljitelja i njegovih riječi: „Bolje je pomoći i desetorici nevrijednih negoli odbiti i jednoga pravoga siromaha.“ Kad bi nosila ručak baki Sofiji, jako se veselila, ona je imala potrebu da s nekim razgovara jer je bila usamljena; danas imamo više takvih siromaha zatvorenih u svoje stanove.

SMI: Zamislimo našu redovničku zajednicu kao aranžman koji ukrašava Isusovu kolijevku. Koje bi ti „cvjetice“ – krjeposti – unutra stavila?

s. Stana: Služavku mora krasiti jednostavnost; ona treba biti samozatajna, blaga i strpljiva, a najvažnije je – treba imati majčinsko srce i puno ljubavi.

SMI: Koja ti je vrlina svojstvena Služavki Maloga Isusa najdraža?

s. Stana: Najdraža vrlina Služavki Maloga Isusa mi je razboritost.

SMI: Što te najviše privlači kod oca Utemeljitelja i prvih sestara?

s. Stana: Kod oca Utemeljitelja me privlači njegova očinska ljubav koju je imao prema potrebnim siromasima i malenoj djeci, te njegova velika vjera u providnost Božju. Kad je pak riječ o našim sestrama, kod njih me privlači njihova požrtvornost u služenju.

SMI: Na čemu bi današnja SMI trebala najviše poraditi? Što ti se čini da od SMI danas očekuje Bog, Crkva, mladi i siromasi?

s. Stana: Svaka služavka bi trebala raditi na osobnoj izgradnji, a i na području zajedničkoga života. Trebamo oslušivati Boga i da doista živimo i činimo ono što On od nas traži. Onda ćemo Crkvi – zaručnici Kristovoj – biti snaga i pomoć u širenju Radosne Vijesti; tada ćemo mladima svjedočiti i pokazati Krista koji treba biti na prvome mjestu svakome od nas.

s. M. Kristina Adžamić proslavila je svoj srebrni jubilej svetih zavjeta. Tim povodom pitali smo je:

SMI: Redovnica si punih 25 godina. Što, po tvom mišljenju, mladima i svijetu znači redovničko odijelo, stav i Bogu posvećena osoba?

s. Kristina: Što se tiče mišljenja i života mladih, prepustit ću njima da odgovore što im znači vidjeti redovnicu u redovničkome odijelu, te kakva stajališta imaju prema Bogu posvećenim osobama.

Meni je redovničko odijelo poput osobne iskaznice. Kad me ljudi vide u redovničkome odijelu, znaju bit moga životnoga opredjeljenja i stila života; znaju da sam Bogu posvećena osoba, da pripadam Crkvi, da živim po zavjetima i moralnim odredbama redovničkoga života. Kad mi pristupaju i sa mnom razgovaraju, neki ljudi poštuju, cijene, hvale i dive se mom životnom izboru, a ima i onih koji ga ponižavaju, vrijeđaju. Sve ovisi od stajališta koje ljudi nose u srcu prema Bogu i Božjim zakonima.

SMI: Što ti se čini, čime danas redovnički život može biti privlačan? Što je tebe osobno privuklo da zaželiš postati sestra – Služavka Maloga Isusa?

s. Kristina: Redovnički život i danas je kamen spoticanja, ispit savjesti mnogim ljudima i poticaj na povjerljive razgovore. Malo je ljudi koji su ravnodušni kad vide časnu sestru. Raspoloženja u srcu ljudi su različita; kako kod odraslih tako i kod djece. U susretu s časnom sestrom ljudi očituju svoja stajališta. Ako se s njima stupi u razgovor, vole izreći svoje mišljenje. Ono nekada može biti protivljenje, niz pitanja u odnosu na Boga, vjeru, Crkvu, moralne odredbe. Redovnički život je privlačan onima koje Bog poziva i koji su spremni na suradnju s Bogom. Najprivlačniji je kad se istinski i vjerodostojno živi. Mene je to i privuklo u samostan. Vidjela sam časne sestre koje istinski žive ono što govore, životom su mi dale svjedočanstvo vjere i ljubavi prema Bogu i čovjeku u nevolji, te međusobne ljubavi jedne prema drugoj.

Da sam opazila da sestre jedna drugu ne vole, da su pune netrpeljivosti, ljubomore, zavisti ili da jedna drugu ogovaraju i ružno govore jedna o drugoj, to bi me odvratilo od redovničkoga života.

SMI: Čega se najradije sjećaš iz vremena kada si se upoznavala s našom redovničkom obitelji?

s. Kristina: Najradije se sjećam vremena provedena u Novicijatu.

Kad sam se pripremala za Novicijat – vrijeme bliže i intenzivnije pripreme za prve zavjete, mislila sam da će to razdoblje biti teško, a odijeljenost od svijeta i roditelja u trajanju od dvije godine, da će biti preduga. Međutim, to je bilo vrijeme najvećega blagoslova koji sam primila. Bogu sam zahvalna za milosti tada primljene.

SMI: Što ti je pomoglo da postaneš i ostaneš sestra – Služavka Maloga Isusa?

s. Kristina: Sam Bog mi je pomogao, njegova milost i ljubav koja se očitovala po ljudima koji su bili posrednici Božje milosti

SMI: Možeš li nam iznijeti neko svoje iskustvo ljepote služenja Bogu u siromasima?

s. Kristina: Moj kontakt sa siromasima je upostavljen već pri dolasku u Družbu sestara Služavki Maloga Isusa. Kad sam stigla u kandidaturu u Sarajevo, sestre su me odmah upoznale sa siromasima i nemoćnim starijim osobama, o kojima su skrbile. U razdoblju redovničke formacije upoznala sam ljude različitih oblika siromaštva: materijalnoga, duhovnoga, intelektualnoga. Svi su oni očekivali pomoć od časnih sestara. Svatko na svoj način.

Sretna sam što sam mogla pomoći mnogim siromasima na način da sam vidjela ublažene rane njihova siromaštva i vraćeno dostojanstvo čovjeka. Za jednu siromašnu gospođu najveća radost je bila kad bih je primila u prostor za goste predviđen u našem samostanu i darovala joj vrijeme za razgovor. Za nju je to bila velika radost i dar jer je doživljavala da je drugi svrstavaju u drugorazredni prostor, ne žele s njom sjesti za stol jer nije njihova ranga.

SMI: Zamislimo našu redovničku zajednicu kao aranžman koji ukrašava Isusovu kolijevku. Koje bi ti „cvjetiče“ – krjeposti – unutra stavila?

s. Kristina: Moji cvjetiči bili bi vjera, ufanje i ljubav, a iznad svega ljubav.

SMI: Koja ti je vrlina svojstvena Služavki Maloga Isusa najdraža?

s. Kristina: Ljubav prema Djetetu Isusu poučava mene i druge sestre Služavke Maloga Isusa biti s Isusom poput djeteta, srcem djeteta prilaziti Bogu i ljudima kojima nas Bog šalje. Draga mi je vrlina malenosti, koja u malenima i nemoćnima otkriva Božju mudrost moći i veličine.

SMI: Što te najviše privlači kod oca Utemeljitelja i prvih sestara?

s. Kristina: Kod Oca Utemeljitelja privlači me njegova životna mudrost, pronicljivost, otvorenost Božjem Duhu i beskrajno povjerenje u Boga.

SMI: Što misliš, na čemu bi današnja SMI trebala najviše poraditi? Što ti se čini da od SMI danas očekuje Bog, Crkva, mladi, naš pomladak i siromasi?

s. Kristina: Dopada mi se izreka, koju sam čula u samostanu: "Kad je Bog na prvom mjestu, onda je sve drugo na pravom mjestu." Smatram to istinom života i pravog poretka životnih prioriteta. Kad je Bog na mjestu koje mu pripada, a to je prvo mjesto, tada je sve drugo u našem životu, također, na mjestu koje mu pripada. Mi smo pošteđeni muke krivog poretka životnih prioriteta. To je područje na kojemu svaka Bogu posvećena osoba treba bdjeti i čuvati za Boga središte svoga života, Njemu se jedinome klanjati i Njemu služiti. To od nas očekuje Bog, Crkva, mladi, naš pomladak, siromasi, ... i drugi ljudi s kojima se susrećemo.

SMI: Što bi, nakon 25 godina iskustva, poručila mlađim naraštajima?

s. Kristina: Mladima poručujem da se ne boje Isusa. Ići kroz život s Isusom je puno ljepše, bolje i sigurnije nego bez Njega.

s. M. Olga Kikić također je proslavila svoj srebrni jubilej svetih zavjeta. Tim smo je povodom pitali:

SMI: Redovnica si punih 25 godina. Što, po tvom mišljenju, mladima i svijetu znači redovničko odijelo, stajalište i Bogu posvećena osoba?

s. Olga: Mladima se danas pružaju velike mogućnosti: zabave, provoda, uživanja, putovanja i slično. Dok se mi svega toga odričemo, mislimo, živimo i radimo za bogatstvo duše. Mi im tako postajemo *izazov, zagonetka*, ali isto tako potičemo i njih same na *hrabrost i odvažnost* pri vlastitom životnom izboru.

SMI: Što ti se čini, čime danas redovnički život može biti privlačan? Što je tebe osobno privuklo da zaželiš postati sestra Služavka Maloga Isusa?

s. Olga: Danas u svijetu tjeskobe, velikih nemira i depresije, redovnički život biva oaza mira i slobode u Isusu. Moja sestra i

moj brat fra Mogomir bili su mi poticaj i živi primjer da i ja odaberem i odlučim se za redovnički život sestara Služavki Maloga Isusa.

SMI: Čega se najradije sjećaš iz vremena kada si se upoznavala s našom redovničkom obitelji?

s. Olga: Na poseban način sjećam se svoje kandidature i novicijata. To su bili prvi moji koraci boljeg upoznavanja i rasta u redovničkoj obitelji. S velikom radošću sjećam se pokojne prefekte – s. M. Livije Pandžić – koja je prema nama pokazivala veliku strpljivost, razumijevanje i ljubav. Želim se ovom prigodom zahvaliti i s. M. Liberiji Filipović koja mi je isto bila prefekta, ali kratko vrijeme, koje pamtim po marljivosti, uslužnosti i uzajamnoj ljubavi – zajedništvu. Magistra – s. M. Vitomira Bagić – nastojala je u nama probuditi smisao služenja Bogu i čovjeku.

SMI: Što ti je pomoglo da postaneš i ostaneš sestra Služavka Maloga Isusa?

s. Olga: Da sam postala, postojim i da ću, ako Bog dâ, do kraja služiti kao sestra – Služavka Maloga Isusa, jest prvenstveno molitva i sveta misa.

SMI: Možeš li nam iznijeti neko svoje iskustvo ljepote služenja Bogu u siromasima?

s. Olga: Zahvalni osmijeh djeteta (bolesna) i zahvalne riječi njegovih roditelja.

SMI: Zamislimo našu redovničku zajednicu kao aranžman koji ukrašava Isusovu kolijevku. Koje bi ti „cvjetiče“ – krjeposti – unutra stavila?

s. Olga: Stavila bih: služenje, strpljivost i razumijevanje u ljubavi.

SMI: Koja ti je vrlina svojstvena Služavki Maloga Isusa najdraža?

s. Olga: Najdraže mi je služenje malenima i svesrdno zauzimanje za bolesne i napuštene.

SMI: Što te najviše privlači kod oca Utemeljitelja i prvih sestara?

s. Olga: Privlačan mi je molitveni život, njihova skromnost i potpuno predanje u Božje ruke.

SMI: Što misliš, na čemu bi današnja SMI trebala najviše poraditi? Što ti se čini da od SMI danas očekuje Bog, Crkva, mladi, naš pomladak i siromasi?

s. Olga: Da primjerom pokazuje ono što jest!

SMI: Što bi, nakon 25 godina iskustva, poručila mlađim naraštajima?

s. Olga: Moja poruka je da se mole Bogu, da poštuju roditelje, da čitaju Sveto Pismo i kršćansku literaturu, da se mole svome anđelu čuvaru, tražeći pomoć i zaštitu u životu.

Razgovarala: s. M. Ljilja Marinčić

Proslava srebrnoga jubileja u Brodskom Vinogorju

U nedjelju, 18. kolovoza 2013. godine u župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Brodskom Vinogorju s. M. Kristina Adžamić je izrekla svoju zahvalnost Gospodinu za 25 godina života u svetim zavjetima. Donosimo molitve koje je molila tijekom misnoga slavlja.

Molitva poslije Vjeronanja

Vječni Bože, ja – sestra Marija Kristina Adžamić – premda nevrijedna, uzdajući se u Tvoje neizmjereno milosrđe i ljubav, prikazujem Ti svoj život i posvećenje Bogu po zavjetima u redovničkoj zajednici Družbe sestara Služavki Maloga Isusa.

Vodi me darovima svoga Duha, sačuvaj me u svojoj ljubavi i vjernosti do konca života. Neka moj život bude proslava Tvoga Imena po Kristu Gospodinu našem. Amen

Zahvalna molitva poslije pričesti

Vječni Bože, zahvaljujem Ti na daru života i ljubavi po kojima si me od vijeka htio i u život pozvao. Zahvalnim srcem moja duša Ti kliče: "Budi hvaljen i slavljen Bog, moj Stvoritelj!"

Vječni Bože, zahvaljujem Ti za milost krštenja i posvećenja Duhom Svetim po svetim sakramentima. Zahvalnim srcem moja duša Ti kliče: "Budi hvaljen i slavljen Bog moj Spasitelj i Otkupitelj!"

Vječni Bože, zahvaljujem Ti za milosti primljene u krugu moje obitelji: po roditeljima, braći, rodbini, prijateljima i svima koji su svoj život utkali u povijest mog postojanja i služenja Bogu. Zahvalnim srcem moja duša Ti kliče: "Budi hvaljen i slavljen Emanuel – s nama Bog!"

Vječni Bože, zahvaljujem Ti za ljude koje si stavio na moj životni put, po kojima si me vodio u vjeri i pozvao na redovnički život. Zahvalnim srcem moja duša Ti kliče: "Budi hvaljen i slavljen Bog moj i sve moje!"

Vječni Bože, zahvaljujem Ti na milosti izabranja da izbližega slijedim Tvo- ga Sina Isusa Krista i 25 godina hoda u posvećenosti Bogu po redovnič- kim zavjetima i ljudima unutar karizme Družbe sestara Služavki Maloga Isusa. Zahvalnim srcem moja duša Ti kliče: " Budi hvaljen i slavljen Bog koji ljubi narod svoj!"

Vječni Bože, zahvaljujem za 20 godina hoda u povezanosti s ovom žup- nom zajednicom - uznesenja Blažene Djevice Marije u Brodskom Vino- gorju. Zahvaljujem Ti za vjernost i odanost njezinih članova Tebi po slu- ženju Crkvi i svjedočanstvo vjerničkog života, kojim jačaju mlade naraš- taje na putu rasta u vjeri i služenja Bogu. Zahvalnim srcem moja duša Ti kliče: " Budi hvaljen i slavljen Bog koji vodi narod svoj!"

Vječni Bože, zahvaljujem Ti za župnika naše župne zajednice, preč. Pavla Madžarević, za 20 godina njegova vjernog služenja Tebi i župnoj zajedni- ci, a posebno nama - sestrama - u zadnjih deset mjeseci. Zahvalnim sr- cem moja duša Ti kliče: " Budi hvaljen i slavljen Bog koji krijepi narod svoj!"

Tebi Vječni, Sveti i Istiniti Bože, neka je svaka čast i slava u vijeke vjeko- va. Amen

Sestre se zavjetovanjem posvećuju Bogu, što daje njihovu životu posebno dostojanstvo, stoga će radosna srca često obnavljati svoju obvezu i moliti za milost da joj ostanu vjerene. (Konst. čl. 63)

Zagreb

Slavlje redovničkih zavjeta u zagrebačkoj provinciji u samostanu *Betlehem* na Kraljevcu

Nakon šestodnevni duhovnih vježbi koje je predvodio fra Vuk Antun Buljan, svečano je obilježena proslava Velike Gospe u samostanu „Betlehem“ na Kraljevcu.

Svečano euharistijsko slavlje, predvodio je fra Vuk u zajedništvu sa fra Nikolom Novakom, kapucinom bratićem s. M. Monike i bratom Matom, sakristanom u Osijeku, vlč. Krunoslavom Kefeljom župnikom župe Svih svetih iz Podravske Sesveta, vlč. Brankom Picekom župnikom župe sv. Ivana Krstitelja u Novoj vesi i vlč. Josipom Radeljom duhovnikom sestara na Kraljevcu.

Na samom početku slavlja, u novicijat naše Družbe sestara služavki Maloga Isusa primljena je postulantica Monika Maslač, od sada s. M. Monika, a redovničko odijelo su primile naše novakinje s. M. Kristina Maslač i s. M. Margaret Ružman. Nakon

homilije u kojoj je fra Vuk ohrabrio sestre da se ne boje slijediti Krista i potaknuo ih da samo u Njemu traže oslonac i putokaz u životu, sestre juniorke s. M. Martina Vugrinec i s. M. Marta Vunak, obnovile su svoje redovničke zavjete na godinu dana.

Pred kraj euharistijskog slavlja, Bogu su izrekle *Hvala!* za 50 godina vjernosti u redovničkim zavjetima naše svečarice: s. M. Monika Novak, s. M. Simeona Capan i s. M. Dobroslava Torbarac, a pridružile su im se i s. M. Lucija Knežević u Slavonskom Kobašu i s. M. Vjera Brunović koja je sudjelovala na slavlju u Livnu. Svoj *Hvala!* Bogu je izrekla i s. M. Florencija Jug koja je zahvalila Bogu za 60 godina života u redovničkim zavjetima u našoj Družbi.

Neka sve prati dobri Bog svojim blagoslovom! Neka ih hrabri i jača na životnom putu da se ne boje umirati za Krista te ustraju služiti u poniznosti i ljubavi po primjeru Blažene Djevice Marije i Oca Utemeljitelja te budu vjerne Služavke Maloga Isusa do Božje volje!

Živio Mali Isus!

Čestitka Vrhovne glavarice svim svečaricama u Družbi

Živio Mali Isus!

Draga sestro Svečarice!

Danas na ovaj radosni i svečani dan slavlja Uznesenja naše Nebeske Majke Marije na nebo, svaka sestra Služavka Maloga Isusa zahvaljuje njenom Sinu Isusu, što ju je pozvao u Družbu sestara *Služavki Maloga Isusa*, te što se u njoj posvetila Bogu po svetim zavjetima.

Vama sestro Svečarice, želim na osobit način iskazati svoju zahvalnost, što ste velikodušno darovali svoj život u službi malenih, koje nam je povjerio, blage uspomene naš Otac Utemeljitelj. Znao je On sam, za dane slavlja redovničkih zavjeta uputiti sestrama svoje očinske riječi. Poput Njega, i ja želim Vam biti blizu, i svoje želje i molitve ujediniti u njegovu poruku.

Dok Vam čestitam, darujem Vam kao duhovni darak, riječi koje je prije 113. godina sam Otac Utemeljitelj uputio sestrama za slavlje redovničkih zavjeta. One su nam ostavljene u baštinu. Neka Vam dozovu Njegovu očinsku blizinu za Vaš slavljenički dan, kojemu se zasigurno raduje u nebu.

Časnim sestrama osobito onima, što danas vječne zavjete načiniše, kao i svim časnim novakinjama, osobito onima što to danas postadoše, i svim kandidatkinjama i postulanticama mir i blagodat od Boga Otca i njegova Sina Gospodina Isusa.

Bolešću shrvan ne mogoh doći ka današnjoj najvećoj vašoj slavi preko godine, da budem svjedok Vaše radosti, vaše plemenite odluke, od koje se neke za uvijek posvetiše malom Isusu, a neke kao novakinje stupiše u Družbu Maloga Isusa, da prokušaju sile svoje, prije nego li se njemu posvete. Svima Vama svečaricama, a i ostalim svim sestrama, novakinjama, kandidaticama i postulanticama želim upravo od srca, da Vas sve družba Maloga Isusa sa svojim svetim pravilima vodi kao zvijezda što je vodila tri Kralja, tako dugo dok ne stane nad glavom maloga Isusa ter ga ne nagjete. Držite se pravila, pak se ne bojte grijeha, držite se pravila, pak ćete se sigurno posvetiti, držite se pravila, pak ćete bez sumnje omiliti Malom Isusu, koji je, što je maljušniji to nam draži, jer je upravo za to postao maljušan, što je htio, da ga ljubimo, a ne da ga se bojimo; držite se pravila pa ćete mirno umrijeti; držite se pravila, pa će Vas Mali Isus sam u nebu dočekati i ovjenčat Vas krunom vječnoga života. ... A Ti, Mali Isuse, koji si u svojoj ljubavi, ovu malu četu službenica tvojih oko sebe sakupio, čuvaj ih od svakoga zla i privedi ih obiljem svojih milosti, da ti ni jedna ne bude nevjerna, nego da svaka ustraje do smrti, ter ju iza smrti k sebi u nebo uzmeš, za što te klečec i sklopljenim rukama u svoj svojoj poniznosti moli tvoj pravi prem nevjerni sluga Josip, nadbiskup vrhbosanski, u Sarajevu 6. Siječnja 1910.

Draga sestro, ove riječi Neka Vam dođu k srcu kao okrjepa i ohrabrenje za Vaš daljnji put služenja u dragoj nam Družbi.

Ostajem s Vama u radosnom zajedništvu. Još jednom čestita i pozdravlja Vas u Malom Isusu i Mariji

s. M. Radoslava Radek,
vrhovna glavarica

U Zagrebu, 15. kolovoza 213.

Duhovne vježbe

Zagreb, 1.7. – 6.7. 2013.

Ja sam put, istina i život (Iv 14,6)

Duhovne vježbe su prilika da dublje zavirimo u svoje srce, da se preispitamo kakvo je stanje naše duše, koliko smo napredovale na duhovnome putu, na putu prema Bogu. One su vrijeme duhovnog poniranja u sebe, izvor i oaza na kojima se duša napaja živom vodom...

I zaista, bilo je to vrijeme milosti za nas dvadesetak koje smo šest dana upijale svaku riječ i napajale svoje duše na izvorima milosti. Gospodin nas je velikodušno darivao kroz usidrene dubine i sigurno duhovno vodstvo patera Vuka Buljana OFM.

Pater je temeljio svoja predavanja na Ivanovom Evanđelju, svaki dan iznova naglašavajući nam važnost i nužnost Riječi Božje, Sv. Pisma kao najbržega i jedinog 100% ispravnog putokaza i puta k Bogu.

„Ja sam Put, Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni“ (Iv 14,6). Kako ja dolazim k Ocu? Putujem li Kristovim putem? Što je za mene istina? Kakva je moja istina? Što je najvažnije u mom životu? Što je moj život?

Znamo, Krist nam je davno pripremio mjesto, kao što je i rekao: „ idem pripremiti vam mjesto.“ (Iv 14,2), dakle mjesto je tu, ali gdje sam ja? Kome vjerujem? Znam li kome sam povjerovala?

Ovo su samo neka od pitanja na koja smo zajednički pokušavale naći odgovor tijekom ovih duhovnih vježbi.

Isus od nas traži odlučnost a ne mlakost. Biti poslušni po Njegovom primjeru znači biti odvažni i obzirni u istini, slobodni i konkretni u ljubavi, strpljivi i vjerni i uvijek u pokretu.

I na kraju što još možemo reći? Divno je zastati, u tišini oslušivati Njegov glas...sagledati svoj život, propitati svoju vjeru, te uz pomoć Duha Svetoga i sa srcem ispunjenim radošću hrabro kročiti kroz život i ispuniti svoje poslanje!!!

Hvala fra Vuku na svakoj riječi i misli koju je položio na naše duše, nadamo se da će u njima pronaći plodno tlo. Hvala sestrama domaćinima koje su poput Marte iz Evanđelja nastojale da nam bude dobro i lijepo. Dragom Bogu hvala za sve!

sestra

Kod „kozmetičara duše“

Jednom mi susestra reče: „Ti si osvježenje u ovoj vrućini.“ Da, upravo tako možemo okarakterizirati ovo naše Livno - osvježenje u životnoj „vrućini“, osvježenje onom čašom vode koje si tako potreban u svojoj žeđi. I nađosmo se tako ovih dana, od 14. do 20. srpnja, nas 30-ak sestara potrebnih osvježenja, ovdje u Livnu. A voditelj?! Tko vjeruje u čuda, rekao bi da se to ovdje i dogodilo: fra Jure Šarčević bio je upravo sastavni dio ovog osvježavajućeg ambijenta. Gotovo bih se usudila kazati i – konstitutivni, ali taj dio se ipak treba prepustiti Isusu Kristu, iliti Presvetom Trojstvu. Naime, fra Jure nam je kroz ovih par dana nastojao približiti vjeru, vjeru u Presveto Trojstvo. A kako Boga približiti čovjeku? Koristeći se upravo Božjom riječju upućenoj čovjeku, riječju Staroga i Novoga zavjeta, fra Jure nam je približavao Boga, Boga koji prolazi u lahoru – tiho, nenametljivo prolazi, gotovo neprimjetno, čak pomisliš i da ga nema. Ali onda staneš – osvježenje lahora je tu; u tom lahoru nedokučivi Bog ostavlja svoj trag... Približio nam je Boga koji računa na slobodu čovjeka, pa čak i grešnika; koji dopušta da u toj slobodi proučavaš svijet, tražiš putove za koje se On, u svojoj ljubavi, ipak nada da će biti putovi koji Nadalje nam je fra Jure pokušao približiti vjeru u Boga u Isusu Kristu. E, tu smo već bili nekako na sigurnijem terenu. Ta, Krist je ipak bio i čovjek! Njegova inkarnacija sve govori o Njemu, o Njegovoj veličini u malečnosti – biti Bog, a ne ustručavati se čovjekom postati! Ponekad se pitam kako bi bilo da sam bila jedna od dvanaestorice, onako uz njega?! Ili da sam bila na mjestu onog slijepca kojemu je vid darovao?! Što li bih odgovorila na njegov upit: vjerujem li u Sina Čovječjega? Bi li se tada moglo govoriti o nekakvoj sigurnijoj vjeri? Hm, iz ove perspektive mogu samo reći: „Prošao je zemljom čineći dobro“... a završio je na križu radi nas. I reče fra Jure kako taj križ nije samo povijesna stvarnost. On nas sve obilježava, i kad na sebe stavljamo znak križa trebamo se sjetiti da smo mi oni koji na nepravdu ne uzvraćamo nepravdom, koji na neprijateljstvo neprijateljstvom uzvraćamo. Jedino tako možemo računati na Isusa kao našega advokata (a znamo da je on u tome ipak jedan jedini i najbolji) kad se s Bogom budemo gledali oči u oči. Govorili smo ono o Trojstvu?! Pa tko smije zaboraviti Duha Svetoga i njegovo djelovanje?! Reče nam fra Jure kako Duh Sveti, Duh Božji od kaosa načini kozmos. I ako pogledamo svijet, ovu našu predivnu zemlju, vidjet ćemo da u njoj vlada koz-

mos – red, i zaključiti da Duh Sveti i jest kozmetičar svijeta. A što je s djelovanjem Duha Svetoga u redovničkom životu? Dopuštamo li Duhu da bude i naš kozmetičar? Dopuštamo li mu da nam na lice stavi malo radosti, blagosti, na usne osmijeh i blagu riječ, zatim u srce malo ljubavi, dobrote, milosrđa, razumijevanja,...? Ako „kozmetičaru svijeta“ dopustimo da nas uredi, onda ćemo moći govoriti i o njegovu djelovanju u našem životu, onda ćemo moći biti „čovjek“ – slika Božja u ovom svijetu, u svojoj zajednici koja i jest institucija Duha Svetoga. I na taj način svaki će naš kaos pomalo postajati kozmos.

s. Petra Šakić i s. Marinela Delonga

Zagreb, Kraljevec

„Sada idem k Tebi ...“

U petak, 09. kolovoza 2013. godine, započele su šestodnevne duhovne vježbe za sestre zagrebačke provincije u samostanu „Betlehem“ na Kraljevcu koje je vodio fra Vuk Antun Buljan, inače duhovnik sestara u Njemačkoj. Okupile su se 32 sestre, a među njima i ovogodišnje svečarice: postulantica Monika Maslač koja je na svetkovinu Velike Gospe ušla u novicijat naše Družbe, sestre novakinje s. M. Kristina Maslač i s. M. Margaret Ružman koje su obukle redovničko odijelo, sestre juiorke s. M. Martina Vugrinec i s. M. Marta Vunak koje su obnovile redovničke zavjete na godinu dana te s. M. Monika Novak koja je zahvalila Bogu na 50 godina života u redovničkim zavjetima i s. M. Florencija Jug koja je zahvalila za 60 godina provedenih u redovničkim zavjetima.

Osim svakodnevnog slavlja euharistije, klanjanja pred Presvetim Sakramentom i zajedničke molitve, duhovne vježbe su sadržavale razmatranja o Ivanovom Evanđelju počevši od Isusove velikosvećeničke molitve (Iv 17) preko muke do probodenog Isusova boka (Iv 19, 37). Fra Vuk je na temelju Božje Riječi svakodnevno poticao sestre na savršenu ljubav, život u istini i spremnost na žrtvu zaboravljajući sebe i stavljajući sve u Božje Ruke da se u svemu proslavi Bog.

Ako želimo da naš duhovni život živi i da se po nama proslavi Bog potrebno je zaboraviti samoga sebe. Svakodnevno molimo Gospodina, ne da nam dade slavu da budemo poznate, da drugi o nama govore, da nas cijene više nego druge već da nam dade snage ponijeti križ i izdržati muku koja ispred nas stoji da ne malakšemo i da nas križ ne odvрати od ono-

ga što nam je činiti. Je li Krist želio muku? Je li želio krvavi znoj, bič i trnovu krunu? Je li želio biti raspet? Želio je samo proslaviti svoga Oca, a najveća proslava Oca jest u križu. Po onome što nam se najviše ne sviđa, Bog se najviše proslavlja i ako proslavimo Njega imat ćemo Život i moći ćemo ga darivati drugima.

Želimo li shvatiti što nam Krist govori trudimo se prihvaćati i jednaku važnost pridavati svakoj Njegovoj riječi i u njima Njega sresti. „*Sada idem tebi*“ riječi su koje ne označavaju ništa doli smrt. Ali i smrt je Božji dar i ako imamo svijest života po Božjoj Riječi možemo u to vjerovati i prihvatiti je kao takvu. Krist nikada ne napušta svojih učenika da bi bili tužni već da bi iskusili puninu radosti izvor koje se nalazi u istini. Jedina istina za nas je Kristova Riječ, a svaka Njegova riječ jest Bog „*U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga, i Riječ bijaše Bog.*“

Krist moli za tebe! „*Ne molim samo za njih, nego i za one koji na njihovu riječ povjeruju u mene*“. Svi smo mi u istom položaju kao apostoli. Krist je jednako bio uz apostole kao što je uz nas, jednako je govorio njima kao i nama, jednako je ljubio njih kao što ljubi i nas, jednako je molio za njih kao i za nas, umro je za njih kao i za nas. Molio je da svi budemo jedno s Njim i Ocem, da svaka osoba bude u Ocu na isti način kao što je On. Sve što je imao dao je za nas. U tome je tajna savršene ljubavi i ako je tu ne nađemo, nikada je ni nećemo naći. No gdje smo u svemu tome mi? Kako doživljavamo Boga? Zašto se udaljavamo od Njega i nismo u Njemu? Kakvi smo mi navjestitelji Božji? Trudimo li se svojim životom uistinu proslaviti Boga ili Ga doživljavamo kao strogog suca koji kažnjava, koji nas zaboravlja i sudi? To nije Bog! Božja pravednost izlazi iz Njegove ljubavi i nikada je neće poremetiti jer Bog je ljubav! U Njemu sve počinje i završava s ljubavi, sve se nalazi u okviru ljubavi i ništa iz njega ne izlazi! Sve što je van toga od zloga je.

Traži Boga u svemu! Napose u svojim problemima ne zaboravi: Bog je tu! Otkrij ga u sebi, u svojim problemima i tek tada moći ćeš ga otkriti u drugima!

Istina je da smo grešni i grešnost moramo prihvatiti. Ljubav nam pomaže da nadvladamo i izađemo iz grijeha te i druge spasimo od njega. Samo čovjek koji je padao može razumjeti i pomoći onima koji padaju. Trudi se razumjeti. Kad ti je teško ne prigovaraj Bogu i ne pitaj čime si to zaslužila, već moli Boga da ti otvori oči da vidiš što se oko tebe događa i kakvi su oni s kojima živiš i kao takve ih prihvati. Budi razborita! Moli za razboritost da znaš kada, gdje, kako i kome reći svoje stavove.

Od svakoga se traži da ono što može dobra učiniti, učini. Svaka i tvoja najmanja žrtva ima smisao i u tome se nalazi sva punina tebe, tvoja radost, tvoje ispunjenje. U dotičnom trenutku i ti ćeš biti Krist koji se krvavo znojio i bio raspet za drugoga, a u drugom onaj koji će drugoga razapeti. No ustraj u dobru, u istini. Ona je ta koja je Krista učinila kraljem, a On je i nas pozvao da dajemo svoju istinu za tuđu laž, svoje dobro za tuđe zlo, svoju pravdu za tuđu nepravdu jer u tome se skriva savršena ljubav. Samo onaj tko voli može dati sve za ništa!

I uvijek kreći ispočetka! Kada ti se ne vjeruje ne trudi se dokazati svoju nevinost i ne nadaj se da te neće ošinuti jer nećeš proći bolje od Krista. On nikada nije nikome dokazivao što je učinio, a što je propustio učiniti, štoviše, za istinu je dobio pljusku. Zato ne dokazuj i ne opravdavaj se već se pitaj koja je tvoja uloga u svemu: ubijam li i ja ljubav? razapinjem li je? a istodobno je iščekujem! Ne zaboravi! Jedino mjerilo jest LJUBAV!

Gromiljak

„Propovijedajte primjerom – a ako treba – i riječima ...“

Treći turnus duhovnih vježbi održan je u *Kući Navještenja* na Gromiljaku od 8. do 14. kolovoza 2013. godine. Voditelj duhovnih vježbi bio je p. Vinko Maslač, DI. O duhovnim vježbama najbolje ćemo doznati iz govora što ga je na kraju duhovnih vježbi p. Vinku uputila s. M. Tereza Dokić. Govor donosimo u cijelosti:

Dragi naš pater!

U ovim ljetnim žegama svi čeznu za osvježenjem. Po toj žegi nas dvadeset i dvije sestre krenusmo prema našem izvoru u sarajevsku katedralu na grob našega dragoga Utemeljitelja – sluge Božjega Josipa Stadlera. Sveta misa i molitva na Utemeljiteljevu grobu bile su uvertira u naše duhovne vježbe.

Vi ste nas vodili izvorima Biblije i Papinih enciklika. Upravo ono što svakom čovjeku treba: Božja Riječ koju je Bog davno uputio čovjeku i Božja Riječ koju danas – preko Petrova nasljednika – Bog upućuje za naše vrijeme.

Isusovim ulaskom, to jest prikazanjem Isusa u hramu, bio je i naš ulazak u duhovne vježbe, to jest ulazak u naš hram – hram naše nutrine.

Kroz ovih šest dana razmatrali smo i promatrali kako mi dočekujemo Isusa. Jesmo li – kao starac Šimun i proročica Ana – u svjetlu vjere i hva-

ljenja Boga, ili su nas naše misli (koje dolaze od zloduha), te obmane svjetske, težnja za vlašću i čašću, užitci, običaji i obziri, zabave i ostalo toliko zarobili da ni primijetili nismo Isusov ulazak u naš hram. Stoga je bilo potrebno ući u razmatranje Isusove muke, smrti i uskrsnuća kako bismo zadobili spasenje po vjeri.

Na temelju Vaših izlaganja – koja su bila sadržajna i poticajna – željela bih naglasiti posebno ove misli koje su me se jako dojmile:

- 1. Trebammo izaći s Isusom onima koji su najpotrebniji i koji su se udaljili od Boga.*
- 2. Vjerujući osoba biva preobražena ljubavlju, a onda nadilazi i samu sebe.*
- 3. Božanski je lijek sresti osobu tješiteljicu.*
- 4. Osoba koja je sama sebi izvor brzo postaje ne plodna. A ako želiš biti plodna, ne udaljuj se od Onoga tko te je stvorio.*
- 5. Propovijedajte primjerom – a ako treba – i riječima.*
- 6. Ljubav treba iskazivati više djelima nego riječima; ljubav se sastoji u obostranom davanju, priopćavanju.*

Dragi pater, želim Vam reći jedno veliko hvala u ime nazočnih sestara što ste nas tijekom ovih šestodnevni duhovnih vježbi hranili Božjom Riječju, osvježili naš duh i dušu; vraćali nas na izvore naše karizme kako ljubiti Boga i bližnjega.

Hvala, i dođite nam opet!

sestra

Livno

Nasloniti svoje srce na Božju ljubav ...

Kroz duhovne vježbe održane od 25. do 31. kolovoza 2013. koje je vodio p. Niko Bilić, DI nas tridesetak sestara, promišljalo je određene trenutke iz života velikih biblijskih likova Starog i Novog zavjeta. Kao izvrstan poznavatelj Svetog Pisma, pater nam je približavao dubine događaja u kojima je Bog svojom pedagogijom ljubavi zahvaćao odabrane osobe. Razmatrajući te događaje u tišini svog srca, svaka od nas je nastojala sagledati svoju životnu situaciju i iskreno odgovoriti na pitanja: Kamo je usmjereno moje srce? Koji su veliki događaji spasenja u mom životu? Što meni Bog obećava? Koje plodove Gospodin traži od mene? Kako

prikupljam snagu za djelovanje? Što se u meni protivi Bogu života? Kako meni Bog pokazuje svoju ljubav? Što na meni Bog zadovoljno gleda? Gdje najviše osjećam Isusovu blizinu?...

Osim u razmatranjima, duhovno smo se krijepile i osobnom molitvom, liturgijom časova, sakramentom pomirenja i euharistijskim slavljima. Na poticaj voditelja duhovnih vježbi, pojedine sestre su sastavile *Marijin put* od dvanaest postaja kojeg smo zajednički izmolile te se međusobno obogatile duhovnim razmišljanjima.

Zahvaljujemo Gospodinu za ove dane Njegove nježne blizine u kojoj smo mogle nasloniti svoje srce na Njegovu ljubav. Zahvaljujemo na novim snagama koje nam je udijelio da bismo mogle biti još sjajniji znak Njegove prisutnosti u svijetu.

Velika hvala i svim sestrama koje su nam omogućile ove lijepe dane. Neka Gospodin stotruko nagradi svaku gestu njihove ljubavi.

sestra

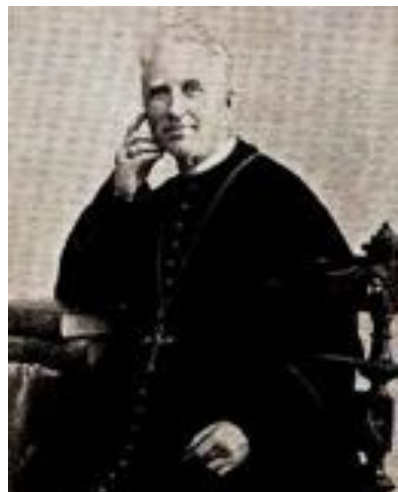
Susreti sestara jubilarki

Zagreb

Moj korak na Stadlerovim putevima ...

Vrhovna uprava Družbe sestara Služavki Maloga Isusa, na čelu sa časnom Majkom s. M. Radoslavom Radek, organizirala je na nivou Družbe susret za sestre koje su u zadnje tri godine slavile dvadesetpetu obljetnicu redovničkih zavjeta. Susret je održan u generalnoj kući, u Zagrebu, od 23. do 25. kolovoza 2013.

U godini slavlja 170. obljetnice rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera, program susreta sestara Jubilarki, odvijao se u pod geslom: „Moj korak na Stadlerovim putevima ...“.

Sestre svečarice su tijekom susreta zahvalile za dar služenja Bogu u Crkvi kroz 25. godina svoga života i molile za potrebne milosti kako bi i dalje kroz život omiljele još više Malom Isusu služeći mu u Družbi.

Tijekom ovog susreta, sestre jubilarke posjetile su važna mjesta u Zagrebu gdje je njihov Utemeljitelj sluga Božji Josip Stadler živio i školovao se, te gdje je djelovao kao profesor.

Prvi dan susreta sestre su započele jutarnjom molitvom u kućnoj kapelici generalne kuće, i svečanim slavljem sv. mise koju je predslavio dr. Josip Baloban. Hodočasnički put kroz Zagreb započele su u Zagrebačkoj katedrali molitvom na grobu blaženog kardinala Alojzija Stepinca. Od prelijepe katedrale put ih je vodio do nadbiskupijskog sirotišta sv. Martina u Vlaškoj ulici gdje je Josip Stadler 1859.g. došao kao šesnaestogodišnjak i ostao do kraja školske godine 1861. kada je prešao iz sirotišta u nadbiskupijsko sjemenište. Danas je to sirotište Zagrebački teološki fakultet.

Iz Vlaške ulice, preko Trga Bana Jelačića i pohoda Gospe Kamenitih Vrata, sestre su nastavile Stadlerovim putem do Gornjogradske gimnazije na Gornjem gradu (Trg Katarine Zrinske) koja je osnovana 1607. a u kojoj je Josip Stadler završio VI. i VII. razred više gimnazije. Tijekom svoga školovanja kroz tri godine (1859. do 1862) Josip Stadler je svakodnevno hodio

tim putovima, zato za njegove sestre te ulice i građevine koje još i danas postoje, nisu samo ulice i zgrade prolaza, već ulice i zdanja koja i nakon 154. godine imaju za njih svoju poruku.

S Gornjeg grada preko Markova trga, nastavile su hodočasnički putu prema Frankopanskoj ulici. Posjetile su samostan sestara Milosrdnica i crkvu sv. Vinka u kojoj je sluga Božji nadbiskup Josip Stadler nakon biskupskog ređenja, na Božić 1881.g. slavio svoju prvu pontifikalnu misu. U toj crkvi sestre su otpjevale najdražu pjesmu svoga Utemeljitelja nadbiskupa Josipa Stadlera: *O Isuse poljubljeni ...*, izmolile molitvu za njegovo proglašenje blaženim i zadržale se u kratkoj molitvenoj tišini. Sestra Benedikta je u ime sestara sv. Vinka dočekala sestre jubilarke na čelu s časnom Majkom Radoslavom Radek, pozdravila ih, i ukratko ih upoznala o njihovom djelovanju i radu, te o povijesti samostana i kapelice, te ih provela kroz dvorište samostana.

Nakon kratkog predaha i ručka, sestre jubilarke pohodile su naše sestre u Provincijskoj kući u samostanu *Antunovac* - Nova Ves gdje ih je doče-

kala sa sestrama iz zajednice provincijska glavarica s. M. Katarina Penić - Sirak. Vrijeme zajedništva u srdačnom sestričkom razgovoru brzo im je prošlo. Bilo je lijepo vidjeti ih u razgovoru kojim su dijelile radosne uspomene na Utemeljitelja, život sestara u Novoj vesi, radosne trenutke iz kandidature pojedinih sestara sve do današnjih dana, i uspomena na zajedničke susrete ...

Drugi radostan susret bio je sa sestrama i novakinjama u samostanu *Betlehem* na Kraljevcu. Po dolasku u prekrasni i povijesni Kraljevec Družbe, sestre su se zadržale u molitvi u samostanskoj kapelici i pjesmom pozdravile nebesku Majku Mariju. Posjetile su svoje bolesne sestre i zadržale se u lijepom razgovoru s njima, a potom su u samostanskoj blagovaonici susrele se sa sestrama i novakinjama. Čestitku sestrama jubilaricama sestre novakinje izrazile su kratkim glazbenim programom kroz stihove pjesama posvećenih Družbi, Utemeljitelju i služenju Malom Isusu. Vrijeme je brzo prolazilo, a za naše jubilarke slijedilo je novo druženje u generalnoj kući s Utemeljiteljem Družbe slugom Božjim nadbiskupom Stadlerom.

Gospođa dr. Agneza Szabo kroz izlaganje na temu: „Bistrički hodočasnik nadbiskup Josip Stadler“ provela ih je maštom i duhom, hodočasničkim putem sluga Božjega nadbiskupa Stadlera od Sarajeva, Slavenskog Broda, Zagreba do Marije Bistrice i natrag do Sarajeva. Iz izlaganja dr. A. Szabo posebno izdvajam prikaz dočeka nadbiskupa Stadlera i njegovih kolega u Zlatar Bistrici koji su 17. rujna 1907.g. hodočašćem Bistričkoj Gospi zahvalili za 40. obljetnicu misništva. Na željezničkoj postaji Zlatar Bistrica dočekali su ih Zlatarčani i Bistričani sa zlatarskom glazbom i pozdravnim govorima vjernog puka i njihovog župnika, ... te svečana vožnja kočijama do Marije Bistrice, zatim svečana misa zahvalnica, ... Izlaganje dr. A. Szabo dalo je novu svježinu i zanos duha sutrašnjem hodočašću sestara Jubilarke u Mariju Bistricu.

25. kolovoza 2013. godine, sestre Jubilarke: s. M. Marinela Zeko, s. M. Ana Marija Kesten, s. M. Ljilja Marinčić, s. M. Mirjana Rojnica, s. M. Anka Kistić, s. M. Terezija Pervan i s. M. Kristina Adžamić, krenule su sa

Zagrebačkog željezničkog kolodvora poput svoga Utemeljitelja vlakom za Zlatar Bisticu. Bilo je to neobično ali sigurno za sestre lijepo i radosno putovanje. Stigavši vlakom do mjesta Zlatar Bistrice sestre jubilarke su nastavile uz molitvu i pohvale Majki Božjoj pješice put do bazilike Majke Božje Bistričke, kao pravi Marijni hodočasnici. I ako ih je pratila kiša – nisu se dale smesti na putu hodočašća Gospi. Željele su poput svoga Utemeljitelja i na taj način zahvaliti Gospi za neizmjerne darove koje im je darivala kroz život služenja njenom Sinu. U duhu su bile s Ocem Utemeljiteljem u Bazilici Majke Božje u kojoj je on klečao, molio, i zahvaljivao Gospodinu i nebeskoj Majci, a u 11.00 sati nazočile su na svečanoj nedjeljnoj sv. misi koju je predvodio biskup krčki, Mons. Valter Župan. To je bilo središnje slavlje njihove obljetnice i cilj hodočašća u Mariju Bisticu.

Kišni oblaci koji su se nadvili nad bistričkim svetištem nisu umanjili radost ovog događaja. Kapljice kiše pratile su ih i do Bistričkog Karmela gdje su se zadržale sa sestrama u razgovoru i molitvi. Nakon posjete sestrama u Karmelu, Vrhovna glavarica Družbe s. Radoslava željela je da sestre upoznaju njezin rodni kraj u Međimurju u kojem ih je radosno dočekala njezina bliža rodbina.

Bližio se kraj i drugog slavljeničkog dana sestara jubilarke. Put iz lijepog Međimurja vodio ih je preko Čakovca i Varaždina sve do Zagreba do Ksavera gdje je sjedište Vrhovne uprave njihove Družbe. Po dolasku u generalnu kuću sestre jubilarke su u kućnoj kapelici još jednom otpjevale pjesmu Majci Božjoj Bistričkoj i zahvalnom molitvom Malom Isusu za primljene milosti kroz 25. godina posvećenog života, završile ovo prelijepo jubilarno hodočašće i sestrički susret.

Sestre jubilarke, zahvalile su svim sestrama Vrhovne uprave na čelu sa časnom Majkom s. M. Radoslavom Radek i sestrama Provincijalkama, što su im organizirale i omogućile radosni i nezaboravni susret hodeći u Zagrebu i Mariji Bistici stopama svoga Utemeljitelja sluga Božjega Josipa Stadlera i stopama svojih sestara služavki Maloga Isusa.

Sestra Jubilarica o svom prijedenom putu govori:

Sebe dajem – ljubav primam!

Što ju je to zanosilo kroz 25. godina služenja u dragoj joj Družbi?

Jubilarica s. Anka Krstić, zanesena je ljubavlju u služenju Malom Isusu!

Otkrila nam je da je kroz križ i sebedarje bogatila svoj život ljubavlju. Primljenu karizmu služenja dijelila je ponajviše sa bolesnicima.

Nastojala je kroz služnje u bolesnicima prepoznati samoga Isusa.

Hoby joj je ljubav bez računa. Svaki dan razgovara sa ocem Utemeljiteljem pišući mu pisma. Izrađuje ručne radove i rado čita. Kroz svoj hoby želi rasti i širiti miomiris ljubavi Maloga Isusa.

Preko toplih ruku Majke Marije, želi popraviti mlakosti i slabosti, a rasti u potpunom predanju Isusu.

Neka joj Gospodin pomogne ustrajati u ljubavi. Zahvaljujemo s. Anki za ovo otkriće duše.

Sretno s. Anka na daljnjem putu služenja i druženja s Malim Isusom i našim ocem Utemeljiteljem.

Hodočasnički put „zlatnih“ svečarica

Inicijativom naše generalne glavarice s. Radoslave Radek, a u dogovoru s provincijalkom s. Anemarie Radan bio je od 2. do 5. rujna 2013. organiziran susret svih svečarica koje su slavile svoj zlatni jubilej na nivou Družbe u našoj generalnoj kući u Zagrebu.

U podnevnim satima 2. rujna nas deset svečarica iz Splita s molitvom i pjesmom na usnama krenule smo malim autobusom za Zagreb. S nama je putovala provincijalka s. Anemarie i vrh. savjetnica s. Marija Banić koja se vraćala s duh. vježbi. Sve smo bile radosne jer nam se ispunila želja da se sastanemo sa svojim dragim kolegicama iz novicijata. Pridružio nam se i O. Niko Bilić, DI koji je upravo završio duh. vježbe našim sestrama u Kući Djeteta Isusa u Livnu. U Zagreb smo stigle u 17.30 gdje su nas srdačno dočekale gen. glavarica i njezine savjetnice. Tu su nam se pridružile i naše kolegice iz sarajevske i zagrebačke provincije.

Prije svečane *Večernje* O. Niko nam je imao nagovor. Započeo je čestitkom na ustrajnosti jer mi smo započele život u zavjetima prije nego se on rodio. Govorio je o osobama iz Sv. Pisma koje su prinijele Bogu zavjet ili su ih drugi zavjetom predali Bogu (Abraham, Jakov, Samson i Samuel). Usporedio ih je s našim redovničkim zavjetima. Najsnažniji je primjer sv. Petar koji je vjerujući u Isusovu blizinu sa sigurnošću hodao po vodi, no u trenutku kad je posumnjao počeo je tonuti, ali mu je Gospodin pritekao u pomoć i pružio ruku. I u našim životima bude trenutaka sigurno-

nosti, ali i padova, tada treba Isusu pružiti ruku i uvijek počinjati iz početka.

Nakon večere smo se našle u rekreaciji s Časnom Majkom koja nas je željela što bolje upoznati. Ugodno smo se i veselo osjećale.

3. Rujna nam je u kućnoj kapelici Euharistiju slavio mons. Juraj Jezerinac, vojni biskup prijatelj naše Družbe. U homiliji se posebno osvrnuo na govor pape Franje, koji je držao u Vatikanu redovničkim poglavaricama. Redovnice u Crkvi su majke pune nježnosti čije topline je Crkva i te kako potrebna. Služavka maloga Isusa je osoba koja treba imati, kako kaže njezin Utemeljitelj, majčinsko srce prema svakome.

Hodočastile smo u katedralu i molile na grobu Bl. Alojzija Stepinca. Pogledale smo i muzej, te film o velikanu, simbolu svih mučenika komunističkog režima u našem hrvatskom narodu. Nismo mogle zaobići Mirogoj. Tamo počivaju mnoge pokojne sestre s kojima smo se u prvim danima redovničkog života susretale, koje su nam bile uzori u služenju Malom Isusu. Pomolile smo se za sve njih. Svojom molitvom na grobu prvog hrv. predsjednika Dr. Franje Tuđmana te na grobovima hrvatskih branitelja i mučenika za slobodu, zahvalile smo Bogu za svjedočanstvo ljubavi prema Domovini i krvlju izvojevanu slobodu.

Posjetile smo i grob pok. Ivana Vrnoge, brata prisutne naše kolegice s. Zorislave koji je prije kratkog vremena ovdje pokopan.

Nakon svečanog ručka u generalnoj kući posjetile smo još naše zajednice u Novoj vesi i Kraljevcu. Bio je to susret pun emocija, osobito sa starijim sestrama. Sjetile smo se 1962. i 1963. kad se rušio Antunovac, a mi smo čistile cigle za gradnju današnje kuće na Kraljevcu. Bilo nam je drago upoznati naše novakinje koje su nas oduševile svojim pjevanjem i sviranjem. Lijepo je vidjeti razdragana mlada lica sestara. Još žarče smo odlučile moliti Gospodina za njihovu ustrajnost i nova duh. zvanja.

4. Rujna iz Zagreba smo krenule u naše veliko nacionalno svetište Mariju Bistricu. Putem je vladala vesela atmosfera uz molitvu i pjesmu. Diveći se Božjoj prirodi zahvaljivale smo dobrom Bogu za sve ljepote koje nam je podario.

Po dolasku u svetište priključile smo se molitvi krunice, a bilo je prigode i za sv. ispovijed. Na početku sv. mise vlč. Miroslav Markić je pozdravio sve prisutne hodočasnike, a na poseban način čestitao slavljenicama zlatni jubilej. U propovijedi nas je ohrabrio na našem redovničkom putu

govoreći: *Ne klonite, već hrabro nastavite vaš život bez obzira koliko vam je godina.* Potakao nas je da cijelo svoje biće stavimo Kristu na raspolaganje jer njega moramo drugima darivati i svojom žrtvom svjedočiti. Spominjao je i našeg Utemeljitelja slugu Božjega Josipa Stadlera, osobito njegovu ljubav prema Euharistiji. Posebno nas je razveselilo kad je završio s usklikom: *Živio mali Isus!* Toliko nam je bilo drago da su nam se oči orosile suzama. Hvala mu od srca na toplim riječima i na ohrabrenju za naše daljnje životno putovanje. U župskoj kući nas je dočekalo osvježanje, i srdačan pozdrav đakona Borisa Jožića koji nam je u ime odsutnog župnika izrazio dobrodošlicu.

Poseban doživljaj je bio susret u samostanu karmelićanki gdje nas je radosno dočekala naša draga s. Natanaela Šiljeg, koja je iz naše Družbe prešla prije 25 godina u Karmel. Ona je s našim kolegicama s. Esterom i s. Branislavom bila dugo godina u Belgiji. Tu smo susrele i druge sestre njezine zajednice.

Iako je danas dan bremenit posjetima, ne osjećamo se umorne. Radost kod svakog susreta nam ispunja srce i dušu. Osjećamo zahvalnost za svaki novi doživljaj.

Stigle smo i u Krašić gdje je na filijali naša slavljenica s. Simeona. Tu nas je dočekala s. Mirjam Dedić i župnik. Upravo je danas 75 godina kako su naše sestre došle u Krašić. Prisjetile smo se pripovijedanja starijih, sada već pokojnih sestara o njihovu životu u Krašiću za vrijeme Stepinčeva zatočeništva. Bile su zaista hrabre i neustrašive u ta tamna vremena hrvatske povijesti. Razgledale smo lijepu crkvu gdje se molio, ispovijedao i slavio euharistiju blaženi Alojzije Stepinac. Župnik nam je ukratko iznio crtice iz života, a osobito krašićkog zatočeništva bl. Alojzija. Selo krasi izvanredan križni put koji na postajama ima usporedno tekstove iz Evanđelja i citate kard. Stepinca. I mi smo obavile pobožnost Isusova križnog puta na koji se oslanjaju križni putovi bl. Stepinca i svih hrvatskih mučenika.

Pogledale smo prostorije u kojima je bl. Stepinac radio, molio, i trpio. Sve je to ostalo netaknuto i vrlo skromno.

Poslije Krašića posjetile smo sestre u Samoboru. Bilo nam je svima drago vidjeti Samobor, a posebno onim sestrama koje su nekada ovdje živjele i radile. Dočekale su nas vesele sestre sa svojom predstojnicom s. Marijom Kiš. Pomolile smo se u kapelici. Sestre su pripremile večeru koju

smo u sestrinskoj atmosferi podijelile. Iako je naš boravak u samoborskoj zajednici bio kratak otišle smo s lijepim i nezaboravnim utiscima. Kako je lijepo biti član ovako velike i drage obitelji sestara Služavki maloga Isusa

Zadnje jutro 5. rujna u generalnoj kući naše Družbe. Nakon sv. mise koju je imao Fra Vice Blekić, župnik na Ksaveru i zajedničkog doručka, pozdravile smo se sa sestrama i krenule za Split.

Zahvalne smo najprije dragom Bogu koji nam je dao ustrajnost u sv. zvanju. Posebnu zahvalnost izražavamo našoj dragoj časnoj Majci s. Radoslavi Radek koja je sve ovo organizirala i vodila majčinsku brigu, te nam priuštila ovaj zajednički susret koji ćemo dugo pamtit i nositi u svom srcu. Hvala i njezinim savjetnicama koje su nas velikodušno dvorile i pazile kao i kuharici s. Alojzini.

Iskrenu zahvalnost izražavamo našoj provincijalki s. Anemarie Radan koja nas je budno pratila na ovom lijepom, ugodnom i veselom putovanju. Bila je to žrtva prožeta ljubavlju.

Moleći, pjevajući, te prebirući lijepa sjećanja stigle smo sretno na svoja odredišta. Ovo ćemo dugo pamtit. HVALA!

s. Bernardica Čalo

Generacijski susret sestara – 50. godina zavjeta

Prisjećamo se blagdana Velike Gospe, prije 50 godina. Tada još nismo ni slutile koliko će vremena proći, koliko radosti i iskušenja, koliko samostana i filijala do ovog našeg susreta. Da, bili su to dani našeg prvog uzleta sa Isusom i za Isusa. Pune žara i ljubavi prema Kristu, započele smo svoje poslanje, koje i danas traje. Skoro sve smo ustrajale, nas oko dvadesetak i sada smo zahvalne dragom Bogu koji je vodio naše korake i krijepio naše srce i dušu samim sobom. Odricanje je utkano u naše godine, zalijeivano žrtvom, ljubavlju i blagoslovom i naša mu srca sada pjevaju zahvalnu pjesmu. Njemu su znana naša spoticanja, a nama Njegova milosrdna ljubav.

Kod ponovnog ovog susreta u kući Vrhovne Uprave na Naumovcu, prepavila nas je neopisiva radost, zanos i zahvalnost. Na misnom slavlju mons. Juraj Jezerinac Vojni ordinarij, pozvao nas je da u ovom trenutku svu svoju zahvalnost, kao dar, trebamo staviti na oltar Isusu. Rekao je da smo služeći bližnjemu služile Malom Isusu u svakom danu kroz 50 godina.

Slijedeći program susreta, put nas je vodio u zagrebačku katedralu na grobove uzora vjere, bl. kardinala Alojzija Stepinca i sl. Božjeg kardinala

Franje Kuharića. Zahvalno smo molile pred ovim našim pravednicima i rodoljubima kakvi nam i sada trebaju. Zatim smo razgledale riznicu katedrale.

U duhovnom raspoloženju otišle smo do posljednjeg počivališta naših sestara na Mirogoju. U duhu smo susrele sestre koje su nas dočekivale kod naših dolazaka u kandidaturu. S nekima smo provele kraći, s nekima dulji niz svojih godina i svaka je u nas utkana i čini s nama nebesko zajedništvo. Zatim je uslijedio posjet našim sestrama u Novu ves gdje smo s ljubavlju dočekane.

Nezaboravno je naše hodočašće Nebeskoj Majci Mariji na Mariju Bistricu. Kod misnog slavlja zahvalile smo Isusu i Gospi za sve primljene milosti. Posjetile smo samostan sestara karmeličanki gdje smo se susrele sa s. Natanaelom Šiljeg koja je prije bila članica naše Družbe. Istog dana posjetile smo sestre u Krašiću, gdje smo također doživjele ugodno druženje. Posjetile smo sobu u kojoj je, u nazočnosti naših sestara, preminuo bl. kardinal Alojzije Stepinac i obavile smo pobožnost križnog puta. Naš put nas je vodio i sestrama u Samobor. Neke od nas ovdje su započele svoje kandidature, zato nam je ovaj samostan ostao u dubokom i dragom sjećanju. Ovdje je ujedno bio završetak našeg druženja i putovanja. Od srca zahvaljujemo Vrhovnoj upravi, na čelu s č. Majkom s. M. Radoslavom Radek i sestrama provincijalkama kao i svakoj sestri koju smo susrele za ove nezaboravne dane našeg jubilarnog slavlja.

s. M. Lucija Knežević

Zagreb

Susret pročelnica provincijskih Vijeća

U sjedištu provincijske Uprave, u samostanu *Antunovac*, u subotu 31. kolovoza održana je sjednica pročelnica novoimenovanih Vijeća u zagrebačkoj Provinciji. Sjednica je započela u 10 sati, a predsjedala je s. M. Katarina Penić – Sirak, provincijska glavarica. Bile su prisutne s. M. Jelena Burić, pročelnica ekonomskog Vijeća, s. M. Mirjam Dedić, pročelnica Vijeća na duhovnost i promicanje duhovne baštine o. Utemeljitelja, s. M. Beatis Čajko, pročelnica Vijeća za odgoj djece predškolske dobi, s. Marija Kiš, pročelnica Vijeća za redovnički odgoj i s. M. Emanuela Pečnik, pročelnica Vijeća za apostolat zvanja i DPMI-a.

Nakon molitvenog uvoda, s. M. Katarina Penić – Sirak, provincijska glavarica prisutnim pročelnicama predstavila je Pravilnik vijeća koji je po prvi put donesen na XIV. redovitom provincijskom Kapitolu.

U uvodnoj riječi s. Provincijalka je prisutnim sestrama pročelnicama posvijestila koja je uloga novoimenovanih Vijeća te proglasila Pravilnik važećim. Potom je svakoj pročelnici uručila Pravilnik kao važno pomagalo u animiranju i radu Vijeća.

Po uručivanju Pravilnika, s. M. Katarina Penić – Sirak, pročitala je iz Pravilnika one članke koji tumače obveze pročelnica. Uz iščitavanje članaka Pravilnika, svaka je pročelnica iznijela svoj okvirni godišnji plan rada Vijeća. Susret je tekao u lijepom sestrinskom razgovoru, izmjenjivanju iskustava, iznošenju ideja i stvaranju okvirnog provincijskog vremenika događaja.

sestra

Hodočašća

Sarajevo

Stopama sluge Božjega Josipa Stadlera

Dana 8. lipnja 2013. godine sestre Služavke Maloga Isusa zagrebačke provincije zajedno s *Prijateljima Maloga Isusa* hodočastile su u Sarajevo i ostala mjesta u Bosni koja nose Stadlerov pečat. U hodočašću su sudjelovali PMI iz Zagreba: Nova Ves, Retkovec –predvođeni svojim župnikom vlč. Dragutinom Cerovečkim, Stenjevec, sv. Jeronim; zatim PMI iz Pitomače, Kloštra Podravskog, Vinkovaca, Krašića. Odmah po dolasku u Sarajevo slavili smo sv. Misu, u Katedrali Presvetog Srca Isusova, koju je predslavio preč. Marko Zubak, rektor sjemeništa u Sarajevu. Svi hodo-

časnici pomolili su se na grobu sl. Božjega Josipa Stadlera te se preporučili njegovom zagovoru, a potom posjetili Kaptol i bogosloviju.

Usljedio je razgledavanje baščaršije, a u popodnevnim satima posjetili smo samostan „Egipat“ u kojem se nalazi Stadlerov dječji dom gdje sestre zbrinjavaju djecu bez roditelja. Dirljiv je bio susret s djecom koja su štitićenici spomenutog doma koji su nam pripremili i kratki glazbeni program. Također smo posjetili crkvu Kraljice sv. Krunice i imali priliku čuti nešto više o Drinskim mučenicama te se pomoliti pred njihovom slikom koja je postavljena u toj crkvi. Potom smo se uputili u Gromiljak gdje se nalazi kuća „Navještenja“ i duhovni centar koji vode sestre SMI. Nakon odmora koji nam je pružio ugodan boravaka u hotelu „Tisa“ u Busovači, slijedio je drugi dan našeg putovanja koji smo započeli sv. Misom u Travniku. Euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Marko Majstorović te nas поближе upoznao sa životom sl. Božjega Petra Barbarića čiji se posmrtni ostaci nalaze u toj crkvi. Također smo imali priliku razgledati travničko sjemenište i gimnaziju koja je djelo Josipa Stadlera izraslo iz njegove brige za svećenički pomladak. Naša iduća destinacija bio je samostan i dom „sv. Josipa“ u Vitezu gdje djeluju sestre SMI i brinu se za djecu, stare i nemoćne osobe. Posjetili smo i svetište sv. Leopolda Bogdana Mandića u Maglaju, a posljednja „stanica“ našega hodočašća bio je Slavonski Brod gdje smo se kratko pomolili u crkvi Gospe od Brze Pomoći i kod kipa sl. Božjega Josipa Stadlera.

Na svakom od spomenutih mjesta mogli smo se diviti vidljivom „rukopisu“ koji je srcem i velikom ljubavlju ispisao naš Utemeljitelj Josip Stadler gorljivim radom za Boga i čovjeka.

Zahvaljujemo dragom Bogu na svim milostima koje nam je po ovom hodočašću udijelio kao i na svim našim sestrama i dragim ljudima koji su nas velikodušno primili i ljubazno ugostili! Zahvaljujemo i sestrama SMI zagrebačke provincije na čelu s provincijskom glavaricom s. M. Katari-
nom Penić –Sirak koje su nam organizirale ovo lijepo hodočašće!

Sestra hodočasnica

Hodočašće zahvalnosti

U Godini vjere, godini 170. obljetnice rođenja i krštenja sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera, moga dragoga Utemeljitelja, godini moga srebrenoga jubileja redovničkog života po zavjetima u Družbi sestara Služavki Maloga Isusa, godini moje zahvalnosti Bogu za dar života i redovničkoga poziva, godini zahvalnosti za primljene milosti tijekom produljenoga liječenja i darovanoga zdravlja, darovana mi je milost pohoditi Gospino svetište u Lourdesu. Hodočašće u Lourdes kruna je moga hodočasničkoga hoda u zahvalnosti Gospodinu i njegovoj majci Mariji.

Osvrt na pređeni životni put potiče me na zahvalnost i traži načine njezina očitovanja, prvenstveno Bogu, zatim ljudima po kojima je Bog djelovao i djeluje u mom životu. Posebno na srcu nosim one koji su me molitvom pratili, hrabрили i jačali na putu vjere u danima kušnje i bolesti. Oni su poput anđela koje je Bog slao na moj životni put.

Posredstvom sestara Služavki Maloga Isusa, omogućeno mi je pridružiti se hodočasnici 21. hodočašća hrvatske vojske i policije, koji su od 21. do 28. svibnja 2013. godine hodočastili u Lourdes, kako bi sudjelovali na 55. međunarodnome vojnom hodočašću (PMI), pod sloganom „Lourdes – vrata vjere“.

Program hodočašća odvijao se prema predviđenom programu, sadržanom u molitveniku pod nazivom: Molitvenik – vodič „Lourdes – vrata vjere“; 21. hodočašće hrvatske vojske i policije, ...

Hodočasnički hod skupine hrvatskih hodočasnika, kao i mene osobno, započeo je euharistijskim slavljem pred spiljom ukazanja, koje je predvodio vojni biskup u RH – mons. Juraj Jezerinac, a pod kojim je propovijedao vojni biskup u BiH – mons. dr. Tomo Vukšić. Nakon svete mise, sudionici hodočašća su krenuli na put križa koji su predvodili vojni biskupi. Pred postajama su molili vojnici zajedno s vojnim kapelanima, nakon čega su svečano zapalili svijeće koje su donijeli na vojno hodočašće, a koje su vanjski znak onoga za što su molili i što su Bogu prinijeli po zagovoru Gospe Lurdske.

Susret s Bezgrješnom majkom, u špilji Massabielle, uz rijeku Gavu, u podnožju Pirinejskoga gorja, ispunio mi je dušu posebnom radošću i duhom zahvalnosti Bogu za milosti koje primam po majci Mariji. Na svetom mjestu Gospina ukazanja maloj Bernardeti, duhom sam se pridružila rijekama hodočasnika koji su prije mene stajali na ovom svetom tlu i molili pred Bezgrješnom Majkom. U društvu svete Bernardice i mnogih drugih svetaca, blaženika i slugu Božjih, posebno sam se sjećala i Bogu zahvaljivala za moju redovničku zajednicu – Družbu sestara Služavki Maloga Isusa, za koju je na istom mjestu molio, Božji blagoslov zazivao i svetu misu služio, 7. 10. 1906., sluga Božji – nadbiskup Josip Stadler.

Vidjela sam rijeke ljudi, koji su dolazili na sveto lurdsko tlo Bezgrješnoj majci. Svatko je imao nešto reći Bezgrješnoj majci, želio čuti šapat njezinih riječi, dotaknuti duhovnu životnu stvarnost u sebi, vidjeti nevidljivo, doživjeti susret s Bogom po majci Mariji. U procesiji su prolazili Špiljom ukazanja, s molitvom na usnama, krunicom i svijećom u ruci, zaustavljali se, klečali pred nebeskom Majkom, neki bi poljubili zemlju ili stijenu u Špilji ukazanja, ... Mnogi su dodirivali kamenje u špilji, ne radi neke magične moći, nego iz vjere: Bog je stijena koja će me uvijek zaštititi. Bernardica je za špilju rekla: "To je bilo moje nebo".

S mnogim hodočasniciima Lourdesa, mogu reći: „Zanos i duh nebeske stvarnosti Lourdesa, ispunja i hrani dušu koja s plamenom svijeća uzdižu se Bogu po molitvi, pokori, sakramentu ispovijedi, čašćenju presvetoga Oltarskoga Sakramenta, ...“

Cijelo okruženje svetišta odiše svetošću i prisutnošću Božjega Duha, s likom majke Marije koja kaže: „Ja sam Bezgrješno Začeće“.

Za mene je hodočašće u Lourdes bilo simbol prijeđena, također „hodočasničkoga puta“ punog nesigurnosti, rizika i neizvjesnosti, na kojemu je jedino Bog bio sigurnost koja je stalna i nepromjenljiva, čvrsta stijena koja se ne izmiče; On je držao čvrsto tlo pod mojim nogama.

Zahvaljujem Bogu, mojim poglavaricama, sestrama i drugim dobrim ljudima, a posebno vojnoj biskupiji, na čelu s biskupom Jezerincem, koji su mi omogućili pohoditi sveto mjesto Gospina ukazanja djevojčici Bernardici u Lourdesu.

s. M. Kristina Adžamić

Hodočašće sestara SMI u Rim 6. – 11. lipnja 2013.

Utemeljiteljevim stopama u *Godini vjere*

Trinaest sestara sarajevske Provincije *Bezgrješnog Začeca Blažene Djevice Marije* krenulo je 6. lipnja 2013. godine prema Rimu. U Rimu su se zadržale do 11. lipnja iste godine hodočasteći *Utemeljiteljevim stopama u Godini vjere*. Tijekom svoga boravka u Rimu sestre su pohodile mjesta u kojima je živio i studirao naš Utemeljitelj, kao i bazilike u kojima je bio zaređen za svećenika i biskupe, te u kojima je slavio svetu misu. Sestre hodočasnice prenijele su nam svoje dojmove i iskustva sa tog hodočašća.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret i što te se najviše dojmilo kod sestara *Misionarki Gospe od utjehe* gdje stanuje za vrijeme svog studija naša s. Marina Perić?

s. M. Anđa Vranješ: Nalazeći se u Godini vjere, u kojoj se s radošću sjećamo za nas važnih obljetnica našega blagopokojnoga oca Utemeljitelja – sluge Božjega Josipa Stadlera: 170. obljetnice njegova rođenja i 95. obljetnice njegova prelaska u vječnost.

Naša zajednica sestara Služavki Maloga Isusa Sarajevske provincije imala je milost kročiti Stadlerovim stopama u Rim. Tako smo se u četvrtak 6. lipnja 2013. rano ujutro iz dragoga nam Sarajeva uputile prema Rimu, gdje nam je bio omogućen smještaj u dvije redovničke zajednice. Grupa sestara koja je putovala malim automobilom bila je smještena kod sestara *Misionarki Gospe od utjehe*, gdje stanuje i naša s. M. Marina Perić koja tamo studira.

Sestre *Misionarke Gospe od utjehe* osnovane su 29. siječnja 1910. godine u Torinu, a utemeljio ih je Giuseppe Allmano. Njihov je apostolat služenje u misijskim zemljama. Danas djeluju u Africi, Americi i Europi. Njihova je utemeljitelja Giuseppea Allmano papa Ivan Pavao II. proglasio blaženim 1990. godine.

Nakon dugog putovanja negdje u večernjim satima sretno smo stigle u gore spomenutu zajednicu, gdje nas je srdačno dočekala naša s. Marina, zajedno sa sestrom Matildinom, koja je u toj zajednici zadužena za goste. Susret je bio radostan i pun ljubavi. Sestra Marina se pokazala pravim

domaćinom. Zajedno sa sestrama u zajednici poklonila nam je puno svoga studentskoga vremena, jer je upravo bilo vrijeme ispita.

Boravak u zajednici sestara Misionarki Gospe od utjehe obogatio nas je svojom jednostavnošću. U susretu s njima osjetio se misionarski duh služenja, što se dalo primijetiti i u prostorijama u kojima smo boravile i koje su nam bile na raspolaganju. Prostorije su skromno opremljene, a na zidovima uz križ su samo slike iz misija i misijskih postaja gdje one djeluju. Sestre su vrlo otvorene, radosne, spontane i gostoprimljive. Sve nismo govorile talijanski jezik, sa sestrama smo se sporazumijevale jezikom ljubavi.

Uz druge sestre u zajednici s. Matildina, koja ima 84 godine, ostat će nam dugo u sjećanju, jer oko sebe sije radost susreta s ljudima na taj način doprinosi širenju Radosne vijesti radeći sve na veću slavu Božju i na dobrobit svoje zajednice.

Dragom Bogu, našoj s. Marini i sestrama Misionarkama Gospe od utjehe, od srca zahvaljujemo.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo u Santa Maria d'Aracoli: kapelica u kojoj je lik Djeteta Isusa, grob bosanske kraljice Katarine Kosače?

s. M. Tatjana Batista: Naš put u Rim, zapravo moj put, bio je neopisivo lijep, radostan i blagoslovljen.

Prvo zahvaljujem svim organizatorima i Božjoj providnosti preko provincijske glavarice – s. M. Admirate Lučić. Nemam i ne znam iskazati zahvalnost, ali nadam se da u Bogu neće biti zaboravljanja prvenstveno putem oca Utemeljitelja – sluge Božjega nadbiskupa Stadlera. Božja nas je milost vodila da vidimo put – putove našeg Utemeljitelja koji je dobro došao u Bosni i sirotinji. Kolika nam je i kako velika djela ostavio, a još su tako malo poznata! Pitam se kolika je ta vjera, ljubav i žrtva bila? Taj Sveti Grad – osjetiš, doživiš nešto posebno u duši i nezamislivo je to nama kolika vjera, snaga i žrtva sve za Boga, Krista koji pokaza putove spasa. Hvala Bogu i svim svetima, posebno apostolskim prvcima sv. Petru i sv. Pavlu i svim neznanim mučenicima. Kao što ruža cvjeta u trnju, tako i Kristovi putovi vode preko križa i žrtve do – do spasenja. Moj put je mali, ali daj Bože da dovede do spasenja. Što mi – ja – doprinosim(o)? Malo, ali Bog nas vodi putem spasenja. Kako je bilo njima, Bog zna. Hvala im vječno za sve! Svima ostaviše primjer. Pitam se kako je jaka ljubav Božja:

širi grane na sve strane. Kako su mogli sve teškoće proživljavati i svuda svima širiti mir. Krist je jedini pravedan život dao nama. Bože, daj nam vjere, ljubavi i snage da malo bolje radimo za sve nas i naše potrebe. Isus Mali je snaga i ljubav za spas, bez mržnje i zla. Vodi nas sestre i podari puno radnika, tj. zvanja – da djela šire svugdje.

Gledajući grob bosanske kraljice Katarine, pitala sam se: Gdje završi i kako? Nije bilo lako u ono doba ići u tuđinu i proživljavati sve, najprije djeca, pa obitelj. A bila je velika! Završi život u Rimu s Bosnom u srcu. Vjerujem da nas sada svi kod Boga zagovaraju, a posebno naš otac Utemeljitelj. Puno toga ne mogu izreći; ostajem nijema, toliko blaga se tamo krije. Stoga treba razmišljati i na svom putu ustrajati, te uz pomoć Božju ostati vjeran, makar u malom.

Hvala, hvala svima! Neka Bog dade snage i sve što trebamo da poradimo na dobru.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret i što te se najviše dojmilo na kupoli sv. Petra?

s. M. Liberija Filipović: Pošto smo okrijepljene tajnama Euharistije na grobu prvaka apostola – sv. Petra, gdje smo obnovili i našu vjeru, te razgledali Baziliku sv. Petra i divili se divnim djelima koja se u njoj nalaze, nekolicina sestara je poželjela popeti se na kupolu bazilike sv. Petra i da odatle vidi ono što se iz nizine ne može vidjeti. Rado sam prihvatila da ih pratim. Prethodno sam suputnice upoznala da moraju biti spremne uzaći na visinu od 133 metra i preći 537 stuba. Krenule smo. Podužu stanku zbog nekog zastoja napravile smo na prvom dijelu našega uspinjanja cilju, na unutrašnjem balkonu kupole. Dok smo se uspinjale stubama pa sve do odredišta, slušajući različite jezike, osjetila sam ljepotu univerzalnosti u svojoj našoj različitosti.

Dan je bio lijep i sunčan. Rim smo mogle vidjeti uzduž i poprijeko. Teško je izdvojiti ono što me se najviše dojmilo. Moje suputnice i ja divile smo se svemu što smo vidjele. Osobno sam u duši osjetila radost i ponos što pripadam Crkvi sagrađenoj na Petrovoj stijeni. Divile smo se građevinama u Vatikanu, u kojima se nalaze brojne ustanove koje su u službi Opće Crkve i njezina funkcioniranja.

S kupole sv. Petra, s vjerom i od sveg srca, zazivala sam milost Duha Svetoga na ured za proglašenje svetaca da ih nadahne da i Slugu Božje-

ga, našega Utemeljitelja što prije uzdignu na čast oltara. O kako silno želimo da se to što prije dogodi!

Sve što se moglo vidjeti s kupole plijenilo je našu pozornost i izazivalo divljenje, ali pogled na vatikanske vrtove ponajviše. Toliko smo toga lijepoga vidjele da smo osjetile ljepotu Vječne domovine prema kojoj putujemo. Uz klicanje: divan je Bog u svim djelima svojim!, s bogatstvom najljepših dojmova napustile smo visine kupole i vratile u nizine, gdje su nas strpljivo čekale naše sestre suputnice. Bogu hvala za sve. Hvala i našoj provincijskoj glavarici – Admirati Lučić – koja nam je omogućila sve ove radosti.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo u Grottaferati i u Bazilici *Maria Maggiore*?

s. M. Marinela Zeko: Teško je opisati sve doživljaje i osjećaje i prenijeti ih na papir. Treći dan našega hodočašća u Rim iza podnevnoga Angelusa i nagovora svetoga oca Franje na trgu svetoga Petra s okupljenim mnoštvom (koje je došlo da čuje riječi) ispunjene evanđeoskim riječima ohrabrenja u vjeri, zaputile smo se kod naših sestara Splitske provincije u Grottaferate. Susret mi se tu posebno dojmio, jer je sav bio prožet srdačnošću i otvorenošću. Posebno su mi se dojmile sestre Ružica, Olimpija i Borgija koje su zračile radošću i jednostavnošću baš kako i priliči Služavkama Maloga Isusa. Uz dobrodošlicu i punih stolova, raznih peciva, sladoleda, kolača, voća... imale smo prigodu susresti se i s mons. Nikolom

Eterovićem generalnim tajnikom Biskupske sinode u Vatikanu. Mons. Eterović se zanimao za rad i djelovanje na prostorima Bosne i Hercegovine, konkretnije na područjima gdje mi djelujemo. Također smo imale milost upoznati dio životnog puta mons. Milana Simčića, puta koji nije bio nimalo lagodan. Na kraju razgovora zaključila sam da se to moglo izdržati samo osobnom molitvom i neizmjernim pouzdanjem u Boga, te dubokom vjerom. Onaj tko prepusti svoje putove Bogu, uvijek raste u vjeri i sve svoje gradi s Bogom. Divno iskustvo. Također smo pozdravile i mons. Fabijana Veraju.

Kad razmišljam o posjetu bazilici *Santa Maria Maggiore* mogu reći da mi se sve svidjelo. Svaki kutak ove velebne bazilike je ispunjen i dočaran. Zahvaljujući našem fra Slavku Topiću, koji nam je bio vodič, puno toga sam naučila o bazilici Santa Maria Maggiore. Bazilika je građena u starokršćanskom stilu. U njoj se isprepleću sve umjetnosti, od predivna stropa, freski, mozaika, kipova, te mjesto u kojemu se čuva daska od jaslaca u kojima je Isus ležao kao tek rođeno dijete. Ovo je jedna od četiri velike bazilike, ili Papine bazilike. Zvonik ove bazilike je najviši od svih zvonika rimskih crkava. U njoj se, između ostalih, nalazi grob svetoga Jeronima, te svetoga pape Pija V., uz najstariji mozaik Gospe snježne iz 1308. Ljepo se naći u blizini jaslaca i moliti nadahnjujući se našom duhovnošću Služavki Maloga Isusa.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo u crkvi svetoga Jeronima?

s. M. Marija Filipović: Divno je bilo susresti se s našim svećenicima, studentima i hrvatskim vjernicima pred crkvom sv. Jeronima i Papinskim Hrvatskim zavodom, za kojega je uvelike zaslužan naš Utemeljitelj, sluga Božji nadbiskup Josip Stadler. Nakon izmijenjenih srdačnih pozdrava, ušle smo u lijepu baroknu crkvu, u kojoj su mi posebno upale u oči dvije velike prekrasne freske s lijeve i s desne strane ispred glavnoga oltara, koje prikazuju poklon Sveta Tri kralja novorođenomu Isusu te Krista na Kalvariji. U 18 sati započelo je misno slavlje, što ga je predslavio vlč. Boris Vulić u koncelecijaciji s desetak naših svećenika. Predslavitelj je po svršetku misnoga slavlja posebno pozdravio nas sestre Služavke Maloga Isusa, te s radošću istaknuo veliki doprinos Stadlera, našega Utemeljitelja, za postojanje ovoga Papinskoga Hrvatskoga zavoda u Rimu. Nakon svete mise vlč. Boris Vulić ukratko je iznio povijest i važnost ove crkve i Zavoda za nas Hrvate. Istaknuo je kako se Stadler uvijek isticao svojim

iskrenim hrvatskim rodoljubljem, te ga ne čudi da je uspio spasiti Hrvatski zavod od onih koji su ga pokušavali svojatati. Bila sam ponosna što pripadam Družbi koju je ustanovio takav velikan, koji se pokazao kao pravi pastir na svakom području djelatnosti Crkve, koji će jednoga dana, ako Bog da, biti proglašen svetim.

Ovo sam hodočašće doživjela kao izvanrednu priliku za obnovu vjere Crkve kojoj pripadam u ovoj Godini vjere, baš na grobovima apostola Petra i Pavla, i kao vjetar u leđa za što savjesnije i predanije življenje naše Karizme koju nam je sluga Božji Josip Stadler u baštini ostavio.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo na susretu tijekom Angelusa sa Svetim Ocem?

s. M. Emanuela Juričević: Nestrpljivo sam čekala nedjeljno jutro. Došlo je! Na Trgu sv. Petra mnoštvo ljudi; svi nestrpljivo čekaju izlazak na prozor našeg pape Franje. Na susretu tijekom Angelusa sa Svetim Ocem posebno su mi se dojmili njegova jednostavnost, skromnost i blizina. To se osjetilo i u riječima koje nam je uputio. Govorio je o milosrđu. Istaknula bih tri bitna događaja koja su mi se dojmila iz njegovog nagovora.

1. Srce Isusovo – simbol milosrđa.
2. Evanđelje iz Lukina odlomka 7,11-17 – Božje milosrđe daje život čovjeku.
3. Srce Marijino – iz kojega učimo biti ponizne i otvorene za čovjeka u potrebi.

Ma koliki god da smo grješnici, Bog nas uvijek gleda s milosrđem. Budući da ima milosrdno Srce, On nam uvijek oprašta. Pođimo Isusu!

Hvala ti, Bože, za dar vjere! Hvala ti za kapi kiše koje su padale dok je ruka Svetog Oca blagoslivljala svakog od nas na Trgu sv. Petra, kao i sve one koje smo donijele srcu! Hvala ti, Bože, za papu Franju preko kojega si nam uputio svoju riječ i blagoslovio nas! Čuvaj ga!

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo u Lateranskoj bazilici?

s. M. Rafaela Ivić: U duhu i stopama našeg oca Utemeljitelja – sluge Božjega Josipa Stadlera – srcem zakoračismo u Lateransku baziliku, Papinoj katedrali i Majci svih crkava u Rimu, u kojoj je davne 1868. naš otac Utemeljitelj, tada mladi Stadler, zaređen za svećenika. Baš u ovoj bazilici

izrče svoj velikodušni DA Gospodinu. Divan i neopisiv osjećaj je imati milost stajati, moliti i gledati mjesto gdje je mladi Stadler pomazan za prezbitera, pomašću koja se prelijeva i dan-danas Bosnom. Pomazan za velike stvari koje će samo par godina kasnije proizaći i roditi se iz njegova plemenitoga srca.

U mojem srcu, a vjerujem i u srcu svake od nas, tekle su samo riječi zahvale za njegov svećenički poziv, njegovo plemenito srce i ljubav koju je nama – svojim Služavkama – ostavio u baštinu; ljubav koja se i dan-danas, poput slapa slijeva u srca njegovih miljenika. Na poseban način bio je dirljiv čin naše provincijske glavarice – s. M. Admirate Lučić – koja je iz svoje torbe izvadila plavi rubac, rasprostrla ga ispred oltara, a na njemu je bio utisnut lik našega oca Utemeljitelja i sarajevska Katedrala, gdje je svaka sestra sudionica hodočašća u znak zahvale srcem utisnula svoje ime u Rubac. Oče Utemeljitelju, hvala ti!

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret i što te se najviše dojmilo u bazilici *svetog Klementa*?

s. M. Tereza Dokić: Biti u Rimu je lijepo. Tu nam mnogo toga govori o korijenima i o svjedocima naše vjere nekada. I danas se centar kršćanstva i Petar naših dana nalaze tamo. Uz to znati da hodamo kuda je hodao naš dragi Utemeljitelj, bilo je još ljepše.

U subotu 8. lipnja 2013. godine ujutro stigle smo u baziliku *sv. Klementa*. Razlog našeg dolaska bio je taj da budemo na mjestu gdje je naš dragi utemeljitelj Josip Stadler 20. studenoga 1881. godine ređen za biskupa. Ulazeći, odzvanjala je molitva i pjesma dominikanca koji su korovima molili časoslov. Do 9 sati smo se skupili ispod baldahina koji je sav od mramora, gdje smo s fra. Slavkom slavili svetu misu. Divila sam se Utemeljiteljevoj skromnosti jer je kraj tako raskošnih bazilika izabrao najskromniju za svoje biskupsko ređenje. Time nam je pokazao svoju veličinu, jer ga nisu opčarali bogatstvo, ni vanjski sjaj. On je bio duhovan i crkven čovjek. Bilo mu je važnije da se i na taj način poveže s apostolima koji su slavenskim narodima širili Radosnu Vijest nad grobom sv. Ćirila, a i kapelicom posvećenom sv. Ćirilu i Metodu. Kao da je Utemeljitelj želio reći: Evo i ja vam se pridružujem. Posebno me se dojmila bazilika koja je oslikana tako da svatko kroz slike uči Evanđelje na jednostavan način.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo u podzemnoj bazilici *svetoga Clementa*?

s. M. Paskvalina Santro: Iz rodnoga grada sluge Božjega Josipa Stadlera – Slavanskoga Broda – pridružila sam se sestrama naše provincije iz Sarajeva prema Rimu. U 170. obljetnici rođenja i 95. obljetnici smrti našega dragog Utemeljitelja, mi u njemu gledamo velikana vjere, nade i ljubavi Kristove, koja ga je osvajala za Bosnu i Hercegovinu i za sve one koje mu je Bog stavljao na životni put. I mi smo plod te ljubavi, koju je on živio svom dušom. Imale smo milost slavlja svetih misa koje nam je predslavio fra Slavko Topić, na svetim mjestima gdje je Utemeljitelj bio zaređen, gdje je slavio svoju mladu misu i gdje je bio pomazan za biskupa.

Velika je milost u ovoj Godini vjere pohoditi vječni grad Rim i dobiti potpuni oprost. Naš velikan vjere – nadbiskup Stadler – pratio nas je na našem putovanju i molio s nama Oca, Sina, Duha Svetoga, Majku Mariju i svete apostole da mole za sestre Služavke Maloga Isusa za našu prošlost, sadašnjost i budućnost kako bismo s povjerenjem hodočastile ovom zemljom, imajući u vidu da Bog računa sa svakom od nas. Oni nas potiču da ostanemo vjerne našoj karizmi i unesemo Boga kroz naše služenje, te da svjetlo vjere bude po nama prepoznatljivo na slavu Maloga Isusa:

- da budemo vjerne do smrti;
- ponizne kao djeca;
- da činimo milosrdna djela duhovna i tjelesna, na svakom koraku moleći jedna za drugu, poučavajući druge i čineći dobro svima.

Vjera je temelj stvarnosti svetosti našeg života, bez nje se ne može živjeti niti što ostvariti. Vjera je iskorak, što nam svjedoče toliki sveci i mučenici koji su proglašeni od svete Crkve.

Obogatile smo se poviješću i bogatstvom znamenitosti grada Rima. Posebno me se dojmilo svakodnevno izlaganje Presvetoga u Bazilici sv. Petra, kao i u drugim Bazilikama u gradu Rimu, kako bi hodočasnici mogli iskusiti prisutnost euharistijskoga Isusa u tom svetom gradu i uvjeriti se da je Krist glava Crkve, a mi njegovi udovi, a svi zajedno činimo jednu cjelinu u okrilju svete Crkve koju je Krist ustanovio.

U svim bazilikama postoji mogućnost pristupa sakramentu pomirenja koje daju mogućnost hodočasnici da se ispovijedaju na raznim jezicima. Mislim da nam je ovo Jubilarno putovanje dar neba. Među svim bazilikama koje smo posjetili u Rimu, osim Bazilike sv. Petra, posebno me se dojmila bazilika sv. *Klementa* koja je veličanstveno oslikana prelijepim

mozaikom, tim više što je upravo u njoj naš Utemeljitelj bio zaređen za biskupa, gdje je bio evanđelistar kako bi mogao poučavati u vjeri povjereni mu puk u Bosni, zatim prsten – kao znak povezanosti sa svetom Crkvom i njezinim Vrhovnim Pastirom. Kroz povijest ove bazilike može se uočiti razarajući duh ljudi koji nisu vjerovali u Krista, kao i onih koji su za Krista prolijevali svoju krv i uvijek nanovo gradili ono što su neprijatelji Boga razarali. Ljubav sve obnavlja Bogu na slavu.

Neka nas sv. Klement, Ćiril i Metod zagovaraju kod Boga i izmole nam milost da naš Utemeljitelj bude što prije uzdignut na čast oltara. On koji je mnoge crkve sagradio u našoj dragoj Bosni, a posebno crkvu njima posvećenu u sarajevskoj Bogosloviji.

Naše predivno hodočašće završile smo euharistijskim slavljem u crkvi sv. *Leopolda Mandića* u Padovi. Obogaćene duhovno i intelektualno, uživajući u ljepotama Božjega i ljudskoga stvaralaštva, te bogatim programom vratile smo se našim zajednicama. Koristim prigodu zahvaliti svima onima koji su nam omogućili doživjeti ovakvo iskustvo posjeta Vječnome gradu. Preostaje nam samo da sve ovo lijepo što smo doživjele prebiremo u svom srcu. Bogu hvala!

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo u katakombama?

s. M. Hermina Lozančić: U katakombama nisam bila, jer se nisam osjećala zdravstveno dobro. Najviše me se dojmio susret sa Sv. Ocem, i kapela gdje je naš Utemeljitelj blage uspomene imao mladu misu, mislima sam otplovila do Slavanskoga Broda i pitala se: Tko li mu je sve od rodbine bio na mladoj misi? Zahvaljujem svima koji su mi omogućili da se pridružim ovom hodočašću, a posebno provincijskoj glavarici – s. M. Admirati Lučić – koja je sve ovo vrlo lijepo organizirala.

SMI: Draga sestro, kakav je bio susret, i što te se najviše dojmilo na grobu Ivana Pavla Drugog?

s. M. Doloroza Dadić: Budući da sam imala veliku životnu želju otići na grob pape Ivana Pavla II., nedavno sam je izjavila provincijskoj glavarici – s. M. Admirati Lučić. Istog me trenutka ona upita kako se zdravstveno osjećam i bih li to mogla. Pošto joj odgovorih, da će mi vjera u Boga dati snagu da to izdržim, ubrzo se dogodio moj odlazak u Rim!

Hodočašće u Rim bilo mi je nešto posebno, a i poseban izraz Božje milosti po kojoj se ostvario moj životni san. Hodočašće po Rimu u meni je još više osnažilo živu vjeru, a posebno mjesto u mom srcu zauzela su mjesta: Svete Stube po kojima je Isus hodio i grob pape Ivana Pavla II.

Dok sam bila u Rimu, stalno sam pitala kad ćemo papi na grob. Stigavši na grob, zaustavila sam se i tu ostala sat i pol moleći i zahvaljujući Bogu na ovom daru i milosti. Molila sam kao da sam s papom Ivanom Pavlom II. razgovarala. Potom sam pola sata ostala u šutnji sretna i zahvalna na daru da sam sve to zdravstveno mogla izdržati. U svoje sam molitve uključila sve one koji su se preporučili i sve sestre naše Družbe, da nam svima dragi Bog podari zdravlja i ljubavi u onome što radimo i živimo. Zahvaljivala sam i Bogu i sestri Admirati da su mi to omogućili. Ovo ostvarenje moje životne želje i vrijeme provedeno na Papinu grobu u meni je rasplamsalo sreću, mir; osjećala sam se kao da lebdim i da sam ispunjena beskrajnom srećom.

Ovim putem zahvaljujem provincijskoj glavarici – s. Admirati i Provinciji što su meni i našim sestrama omogućili odlazak u sveti grad Rim, gdje smo se duhovno obogatili i životno osnažili. Hvala!

Intervju pripremila: s. Ljilja Marinčić

Sinj

Hodočašće svećenika, redovnika i redovnica iz Cetinske krajine

Mons. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski, predslavio je euharistijskom slavlje u samostanskoj crkvi Gospe Sinjske u Sinju u srijedu, 7. kolovoza 2013. u 11.00 sati, u kojem su sudjelovali 97 svećenika, 214 časnih sestara, bogoslovi i sjemeništarci, kandidatice i novakinje rodом iz Cetinske krajine među kojima su bili provincijal fra Joško Kodžoman, sinjski gvardijan fra Petar Klapež, provincijalka s. Anemarie Radan. Nakon okupljanja u 10.00 sati, slavlje je započelo procesijom u 11.00 sati iz samostanskog dvorišta. Na početku slavlja u crkvi riječi pozdrava uputio je sinjski gvardijan fra Petar Klapež koji je rekao kako su u ovoj „Godini vjere“ Bogu posvećene osobe ovog plemenitog Cetinskog kraja došle u devetnici Velike Gospe u Sinj kao hodočasnici. Sabrani u župnoj crkvi Gospe Sinjske, u središte svog susreta stavili su slavlje Euharistije da u

zajedništvu s ocem nadbiskupom i redovničkim poglavarima, zahvaljuju Bogu za otajstvo po kojem se hrani njihova vjera i njihov svećenički i redovnički poziv. Istakao je kako su u ovom susretu blisko povezani s Čudotvornom Gospom Sinjskom, koja je snažno obilježila njihove živote, a posebno njihove svećeničke i redovničke pozive i odazive.

Posebno je naglasio kako u ovoj „Godini vjere“ žele biti živa kršćanska i molitvena nazočnost, ovdje gdje je molitva jedini odgovor na pitanja koja toliko puta u našem pozivu nadilaze ljudsku ograničenost.

Mons. Marin Barišić, uvodeći u slavlje, rekao je kako je „i Bogu i Majci Mariji i ljudima drag ovaj susret i vjerujem svima nama“, a zatim je pozdravio provincijala fra Joška, gvardijana fra Petra, župnika fra Antu, dekane cetinskog i kliškog dekanata, braću svećenike, redovnice, bogoslove i kandidatice. Naglasio je kako je ovo svečan dan za sve okupljene. Ovaj dan je prilika zahvaliti Bogu, roditeljima i svima koji su ih pratili na njihovu putu svećeništva i redovništva. Ovo je dan da zahvalimo za svako zvanje koje je u određenom smislu i Majčino zvanje kojoj želimo reći 'hvala', rekao je o. Nadbiskup i nadodao kako u Godini vjere trebamo biti zahvalni Bogu za dar posvećenog života i moliti da Gospodin umnoži još više tu milost dara posvećenog života.

Na početku propovijedi mons. Marin Barišić je naglasio kako je lijepo biti biskup, svećenik, redovnik, redovnica i nadodao kako ovim hodočašćem

Gospi Sinjskoj želimo zamoliti Majku da budemo to što jesmo. U nastavku propovijedi o. Nadbiskup je kroz tri zavjeta ukratko protumačio značenje izviđača u životu osoba koje su posvećene Bogu. Svaki zavjet pomaže da svjedočimo svoj započeti put kako bismo poput apostola Petra reći: „Ja nemam ni zlata ni srebra, ali što imam, to ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina ustani i hodaj!« (Dj 3, 6). Taj dar moramo izmoliti da bismo ga mogli dijeliti.

Nakon propovijedi uslijedila je obnova krsnih obećanja i molitve vjernika. Pri završetku slavlja riječ je uputio provincijal fra Joško Kodžoman koji je pozdravio o. Nadbiskupa, svećenike, redovnike i redovnice, bogoslove i sjemeništare, kandidatice i novakinje te istakao kako nam je ovaj susret zajedništva u molitvi omogućila milost Božja.

Sinjski gvardijan fra Petar Klapež zahvalio je Bogu i Gospi Sinjskoj na svim udijeljenim milostima. Potom je zahvalio mons. Marinu Barišiću i svim sudionicima slavlja. Posebno je zahvalio voditeljima zbora s. Mirti Škopljanac i mo fra Stipici Grgatu kao i s. Zorislavi Radić koja je svirala na orguljama. Sve sudionike susreta je pozvao na domjenak i rekao da mogu u samostanskom dvorištu preuzeti uspomenu na ovaj svečani dan. Prije blagoslova i otpusta, fra Petar je predmolio posvetnu molitvu Gospi Sinjskoj.

Učvršćene vjerom, kako smo poučene!

Kao dionicama Crkve zagrebačke bila nam je darovana milost sudjelovati u 282. zavjetnom zagrebačkom hodočašću pod geslom *Učvršćeni vjerom, kako smo poučeni!* (Kol 2,7). Predvođene vlč. Alojzijem Žlebečićem, novoveškim župnikom, uz nekolicinu drugih župljana, uputile smo se u rano subotnje jutro od župne crkve sv. Ivana Krstitelja prema Čučerju.

Sa svih strana Grada pred crkvom u Čučerju okupili su se oni koji su bili spremni hodom častiti najvjerniju Odvjetnicu Hrvatske te poći u susret Majci Božjoj Bističkoj.

Hod je započeo misnim slavljem u 10 sati koje je predslavio pomoćni biskup Mijo Gorski. Okrijepljeni euharistijskim kruhom, krenuli smo dalje predvođeni našim Biskupom.

Kad smo ugledale bistričko Svetište, zapjevale smo pjesmu te srca puna radosti i zahvalnosti pohrlile u susret Majci. Kao djeca.

U molitvenom središtu u večeri prvoga dana hodočašća bila je Služba svjetla, hodočasnička procesija sa svijećama po bistričkoj Kalvariji. U molitvi bili smo blizu svima koji trpe zbog gladi, nasilja i rata. Posebno smo molili za mir u Siriji čiji stanovnici gube živote u građanskom ratu te se sjedinili u molitvi s papom Franjom koji je na iste nakane predvodio molitveno bdijenje. Na službu svjetla stigle su i druge naše sestre. Drugog dana hodočašća, nakon jutarnje pobožnosti Križnoga puta, slijedila je svečana procesija i veličanstveno euharistijsko slavlje koje je predslavio uzoriti kardinal Josip Bozanić. U bremenitoj propovijedi, kao pastir uputio je riječi ohrabrenja svojem stadu, riječi kojima je okupljene potaknuo na hrabrost u svjedočenju vjere u kojoj su poučeni. Naglasio je kako je važno upoznavati i produbljivati vjeru kako ne bismo živjeli ispraznost, zavaravajući se uspjesima koji to nisu. Važno je prihvatiti kršćansku mudrost i prepoznati čime priječimo Bogu da nas ispunja svojim Duhom. Veliki broj vjernika i ovaj put je progovorio kako naš narod zna gdje su prave radosti, gdje su pravi oslonci, gdje treba tražiti snagu za težine života.

Svečanom misom zahvalnicom koju je u ponedjeljak, 9. rujna u zagrebačkoj katedrali predvodio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, završeno je 282. zavjetno hodočašće vjernika grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj.

Sestra SMI

Uganada

Moje putovanje u Afriku

Dana 8. veljače 2013. ostvario se moj dugo očekivani san – otići jednom u Afriku. Vrlo se rano u meni rodila želja za misijama, dok sam još kao mala curica bila u Samobru, a pokojna s. Ana Marija se spremala za misije. Također moj sada već pokojni ujak fra Blago bio je dvadeset godina misionar u Kongu. I ta želja poći u Afriku uvijek je bila prisutna u meni.

I tako je svanulo jutro moga prvog dalekog leta iznad oblaka gdje se dodiruje nebo sa zemljom, leta punog uzbuđenja. Ne znam da li je ljepše bilo po danu ili noću. Let preko Istambula, pa Kairo u noći, nešto neobično lijepo, prekrasno za onoga koji prvi put leti.

Moj prvi susret sa Afrikom bio je u zračnoj luci Kigali gdje smo bili oko jedan sat odakle smo nastavili let za zračnu luku Enteebe, država Uganda gdje nas je dočekalo prekrasno sunčano jutro koje je ogrijalo nas iz Njemačke, tako željne sunca i topline. Dočekao nas je FAd. Edward sa šoferom pa smo se zaputili do prenoćišta časnih sestara. Tu smo odspavali par sati da bi zatim krenuli preko glavnog grada Kampale prema Biskupiji Masaki gdje je bilo mjesto našeg odredišta.

Sve je bilo tako uzbudljivo. Topla klima, posvuda cvijeće u cvatu, vrtovi banana, ananasa, manga i drugog voća. Najviše nas je se doimala srdačnost i toplina ljudi koje smo susretali. Kuda god smo krenuli posvuda ljudi u pokretu, nešto malo s autima ali najviše s motorima koji služe kao taksi. Bicikl im služi za prijevoz robe, najviše banana i ananasa do tržnice. To je vrlo simpatično vidjeti. Ljudi sjede ispred svojih trgovina i svatko prodaje što ima, sve se odvija pokraj ceste. Ima puno djece koja su vese-

la, trčkaraju na sve strane ali robica na njima je jadna, poderana ali oni su puni radosti. Kućice su u selima male, od cigle, pokrivene slamom. Osvanulo je prekrasno nedjeljno jutro. Nas četvero Europljana koji smo u ime Caritasa putovali, pošli smo na sv. misu koja je bila u sedam sati u katedrali koja je posvećena Gospi od Milosti. Divno je bilo vidjeti rijeku ljudi kako dolaze na svetu misu, očeve i majke s dječicom. Misa j trajala više od dva sata a da nismo ni osjetili. To je bilo divno iskustvo vjere posebno za Nijemce gdje se jako malo ide u crkvu. U Biskupiji se radi na proglašenju blaženom časne sestre Amadeje Bybali i svećenika Aloysiusa Nogbya, kauzu za proglašenje blaženih vodi upravo naš domaćin vel. Edward. Narod stalno dolazi i moli se na njihovim grobovima. Taj dan smo otišli malo razgledati ljepote prirode. Uvijek sam zamišljala kako je Afrika kao pustinja. Sušna zemlja, bez zelenila, pa sam ostala zadivljena tom raznovrsnošću biljnog i životinjskog svijeta. Interesantno je bilo doživjeti slonove, majmune, gazele kako se slobodno kreću u našoj blizini, oko auta, samo se mora miran biti kako se one ne bi uznemirile i napale nas. Nakon toga smo se opet vratili u Biskupiju gdje smo proveli još nekoliko ugodnih dana razgledavanja grada Masake. Posjetili smo Caritas jer to je bio cilj našega putovanja. Obišli smo sjemenište i internat gdje ima oko osam stotina djece raznih uzrasta. Ako Bog dadne bit će svećenika. Ove godine Biskupija će dobiti 8 novih svećenika. Posjetili smo samostan sestara Kćeri Marijine gdje je teta od vel. Edwarda. Tu imaju novicijat, starački dom, šivanje crkvenog ruha i internat za djevojke koje poučavaju u svemu za život. Veliko smo iznenađenje doživjeli kod blagoslova škole koja je u obnovi a koju financira Caritas. Djeca su raznih uzrasta. Neka od njih u školi žive jer im je daleko putovati. Svi imaju uniforme. Tako su veseli, mahali su nam i dovikivali: hay Muzungu – što znači halo bijelci. Kod obreda pjevali su kao slavuji. Jedna grupa je svirala na bubnjevima i ostalim instrumentima. Rado su nas hvatali za naše bijele ruke posebno mene kao sestru. Na momente je bilo i desetak malih ručica oko moje jedne. Bili smo ugošćeni ručkom od raznog povrća ali malo smo ga teško jeli. Kod njih ima

vrsta banana koje se kuhaju i to je kao kod nas krumpir a daje se kao prilog uz povrće i meso. Nekako mi to nije prijalo. Poslije podne su nas djeca i učiteljice razveselile svojim plesom. Nakon toga smo posjetili roditelje našeg domaćina, otac mu je slijep a mama dosta slaba. Bili su jako radosni i ganuti našom posjetom. Kućica im je uredna. Imaju kravu i tele a oko kuće zelenilo i nešto voćaka, banana, manga i nekog korijena koje se kuha kao krumpir. Svatko ima nešto u vrtu od čega može preživljavati. Posjetili smo i bolnicu, to je bilo jako žalosno vidjeti. Prostorije jadne a kreveti još jasniji. Bolesnike njeguje obitelj, kod svakoga dvoje troje, s njima spavaju. U posebnim prostorijama za njih kuhaju i peru im rublje koje suše na travi ispred bolnice.

U subotu večer smo bili gosti kod oca Biskupa John Baptist Kaggwa koji dobro govori njemački jezik. Zanimalo ga od kuda sam ja i kojeg sam reda pa sam imala priliku da mogu nešto reći o našoj Družbi i Utemeljitelju. Susret je bio vrlo zanimljiv. Crkva i Caritas u Biskupiji puno čine na podučavanju djece i odraslih. Naravno nedostaju im novčana sredstva.

Došao je dan našeg rastanka i povratka za Njemačku. Svetu misu slavili smo u jutro s generalnim vikarom Josefom Kato, s vel. Pavlom. Zatim smo zajedno doručkovali, obostrano izrekli riječi zahvale a posebno mi za ugodan i srdačan boravak. Jer smo se osjećali u Kuriji kao DOMA!

Put nas opet vodi preko Kampale gdje smo posjetili sestru i brata s obiteljima od našeg domaćina velč. Edwarda. Oko nas su se okupila djeca iz susjedstva, svi su nas željeli dodirnuti, biti s nama. Sestra nas je lijepo ugostila na njihov način i tu mi je jelo bilo nabolje. Za uspomenu sam dobila sliku od nje i djece da se za njih molim što revno i činim.

Još jednom smo na putu za Enteebe upijali u svoja srca ljepotu prirode i toplinu Afričkog, Ugandskog naroda.

Ovim putem želim izreći svoj veliki **Hvala** Dobrom Bogu, za sretan i ugodan let i što je sve dobro prošlo.

Također želim reći veliko **Hvala** dragoj s. Katarini – Provincijalki, što mi je velikodušno omogućila ovo putovanje i za duhovnu potporu, kao i mojoj zajednici, a posebno s. Miheli.

Našem domaćinu velč. Edwardu za poklonjeno vrijeme i za se što je učinio da ovo putovanje ostane nezaboravno. Neka sve dobri Bog blagoslovi!

Živio Mali Isus!

s. Domagoja Sopta

Tanzanija

Od Stepinca k Stepincu

Kao djevojčica uvijek sam maštala o odlasku u Afriku. Taj moj san se ostvario ovog ljeta kada sam posjetila svoga strica, misionara don Antu Batarelo koji u Africi djeluje već 40 godina. Bila sam jako sretna što idem i prije putovanja otišla na grob bl. Alojzija Stepinca i pomolila se da me čuva i prati na putu.

Krenula sam zajedno sa don Antom i stigli smo u Dar-es-Salaam nakon 9 sati putovanja zrakoplovom. Od Dar-es-Salaama do misije Ujewa smo putovali 15 sati autom. Kada sam došla, pred kućom su me dočekala radosna i nasmijana lica

djece u Tanzaniji. Upravo su došli iz škole i uzimali su pitku vodu pred kućom. Taj prvi susret neću zaboravit nikada. I ono što mi je bilo najteže kada sam odlazila su upravo ta divna djeca.

Osim misije Ujewa, u blizini se nalazi misija Rujewa udaljena 4 km gdje je don Ante sagradio prekrasnu crkvu i posvetio je bl. Alojziju Stepincu. Crkva je doista prekrasna i u nju stane oko 1000 vjernika.

Doživjeti slavlje svete mise zajedno sa vjernicima iz Afrike najljepši je osjećaj. Postidjela sam se što dolazim iz Europe kada sam vidjela crkvu punu djece, roditelja i starijih. Nitko ne ostaje kući i svi idu na misu iako je nekima crkva udaljena i po 30 km. Bilo je divno gledati djecu i mlade kako pjesmom i plesom slave Gospodina. Najljepše od svega je kada prinose darove jer tada daju sve ono što imaju onima kojima je potrebnije (bilo novac ili neke namirnice npr. rižu i sl.). Sveta misa traje oko 3 sata. Nakon svete mise imali smo zajedničko druženje uz ručak.

Na svetkovinu sv. Ane posjetili smo sestre iz Indije koje imaju osnovnu katoličku školu pa su djeca pjevala za vrijeme svete mise. Također sam zajedno sa don Antom posjetila biskupiju Njombe gdje smo bili kod sestara benediktinki. U misiji Ujewa nalazi se župna crkva posvećena Blaženoj Djevici Mariji, bolnica, škola, vrtić, krojačka škola, rižina polja, kuće za zaposlene i samostan časnih sestara. Don Ante o svemu tome mora

voditi brigu, a uz to ima još 16 filijala koje redovito obilazi i vodi brigu o svemu. Sve to me se jako dojmilo i razmišljala sam o žrtvama svih naših misionara koji su cijeli svoj život darovali da bi Božja riječ doprla do svih ljudi. Radost, ljubav i mir su osjećaji koji su me stalno ispunjali u susretu s tim divnim vjericima.

Razmišljala sam da je naša Crkva živa upravo tamo gdje je najveće siromaštvo. Ljudi koji nemaju ništa imaju Boga i ništa im drugo nije potrebno. A ondje gdje je veliko bogatstvo, nažalost, zaboravlja se na Boga i Crkvu. Stoga sam poželjela poput sv. Franje Saleškog potrčati ulicama Europe i pozvati sve ljude da pomognu bližnjima u siromašnim zemljama.

Kada sam se vratila u Hrvatsku svi su me pitali kome sam pomagala. Odgovorila sam: najviše sebi samoj jer sam postala zahvalnija, zahvalna za sve što imam i radosna što sam neko vrijeme provela s ljudima koji nemaju ništa, a sretniji su nego oni koji imaju. Od njih sam naučila biti dijete koje je uvijek radosno i bezbrižno, sigurno u rukama dobrog Oca. Ovaj susret ostat će kao trajni pečat u mom životu i kao bogato neprocjenjivo iskustvo ljubavi za Boga i čovjeka.

s. Rebeka Batarelo

KARIZMATSKO POSLANJE SLUŽAVKI MALOGA ISUSA

Sarajevo

Zaziv Duha Svetoga u SDDE-u

Svanuo je lijep i sunčan dan. Svake nedjelje redovito idemo na svetu misu u katedralu, a ova nedjelja je bila nešto drugačija. K nama je došao fra Danijel Rajić iz Visokoga i zaželio da služi s nama Euharistiju i da se molimo za dolazak Duha Svetoga u naša srca i razbistri naše pameti da možemo ponovno krenuti u đачke muke i brige.

I što da vam kađemo, svi smo sudjelovali u kreiranju misnoga slavlja. Netko je ministrirao, drugi su čitali molitvu vjernika koja je bila napisana baš za naše slavlje.

Nakon pričesti, sedmero djece je došlo s upaljenim svijećama i pred oltarom svako od njih sedmero je molilo za jedan dar Duha Svetoga. Slavlje je bilo jako lijepo, skromno, a, u jednu ruku, i svečano.

Sva djeca su bila radosna i u zraku se osjećao silazak Duha Svetoga u srca malenih. Hvala ti, mali Isuse, za sve prekrasne darove koje si toga dana udijelio nama.

s. Klara Jerković

Tihi odlazak gospođe Sofije Radić

Ovih se dana preselila u vječnost još jedna od onih susjeda s kojima smo dijelile komad kruha – gospođa Sofija Radić. Gledajući njezin život i skromni pogreb, 1. kolovoza 2013., sjetismo se kako su Isusovi miljenici – siromasi – često posljednji u društvu. Za života su „pritisnuti“ siromaštvom, a na pogrebu je uz njihov lijes nekoliko osoba. Slično je bilo i s tetom Sofijom, prvom susjedom sestara iz samostana *Egipat*.

Gospođa Sofija rođena je u malom mjestu blizu Konjica. Djetinjstvo je provela kod tetke, budući da je njezina obitelj bila siromašna. Tražeći posao doselila je u Sarajevo i zaposlila se u Stadlerovom zdanju *Egipat*, koje je tada bilo nacionalizirano i nazvano Dom *Ljubica Ivezić*. Pokojna teta Sofija je jedno vrijeme i stanovala u Domu, a onda se izborila za skromni stančić. Živjela je skromno. Čim je samostan *Egipat* vraćen našoj zajednici, sestre su zapazile potrebe gospođe Sofije pa su joj svakog dana davale topli obrok. Kako su njezini koraci postajali sve teži i sporiji, sestre su joj svakoga dana nosile ručak i kavu. Tijekom tih posjeta pripovijedala je kako su zaposlenici Doma često spominjali da je to nekada pripadalo časnim sestrama.

Sjećala se kako je nebrojeno puta pospremila taj dragi Dom i kako je do kasno u noć prala dječje rublje. Radovala se povratku sestara u *Egipat*, te se divila njegovom sadašnjem izgledu. Osjećala se sretnom što svoju starost može živjeti uz sestre, te ponavljala kako ne zna čime bi mogla uzvratiti sestarsku ljubav i pažnju. Često smo ju znali vidjeti u razgovoru s djecom iz Stadlerova dječjega doma *Egipat*; razumjeli su se jer je baka Sofija, kako su je djeca zvala, uvijek osjećala posebnu ljubav i brigu za one koji trpe. Govorila je kako je i sama cijeloga života trpjela, pa joj nije bilo teško razumjeti one koji trpe. Pitala je djecu na zahvalnost za ono što im je pruženo i preporučivala da poštuju sestre i da se ugledaju u one koje ih odgajaju.

Čvrsto vjerujemo da joj je Gospodin otvorio svoje Nebesko kraljevstvo i primio ju među svoje miljenike.

s. M. Ljilja Marinčić

SVJEDOČANSTVO ŽIVOTA U GODINI VJERE

Split

„Krist i molitva na prvom mjestu ...“

Razgovor sa s. M. Inviolatom Gračanin

1. Možete li nam ukratko nešto reći o svojoj obitelji?

Rođena sam 2. svibnja 1923. godine u Makarskoj. Potječem iz mješovitog braka. Moj tata Stevo je bio pravoslavne vjere, a majka Bara bila je katolkinja. Među roditeljima je bila velika razlika u godinama, ali su se jako voljeli i poštovali. Živjeli su skladan brak. Bilo nas je troje djece: ja, sestra Slavka i brat Duško. U Makarskoj sam završila četiri razreda osnovne škole, a učiteljica mi je bila Anka Bebić, rodom iz Metkovića, kojoj je duhovnik bio sluga Božji otac Ante Antić. Godine 1933. godine preselili smo se u Split, a stanovali smo blizu Dioklecijanove palače. Peti razred sam pohađala kod sestara Službenica Milosrđa u Splitu, a zatim se upisala u građansku školu. Redovito sam išla na vjeronauk i sv. Misu. Mama je svaki dan išla na sv. Misu u crkvu Gospe od zdravlja. Bila je jako pobožna. Tata nikada nije bilo teško što mama svako jutro odlazi na sv. Misu. Prije svoje smrti bio je jako bolestan. Sjećam se da je bila pravoslavna velika subota, a kako tata taj dan nije bio dobro, mama nije otišla na sv. Misu, da ga ne otavi sama s nama djecom. Tata joj je rekao da je taj dan Bogu jako zgriješila, jer nije otišla na sv. Misu. Taj dan, oko sat vremena nakon tih ovih njegovih riječi, tata je umro.

Uvijek sam osjećala posljedice mješovitog braka, ali nikada u samoj svojoj obitelji. U mojoj obitelji nikada nisam čula ružne riječi u kući, nikakva prigovora. Bilo je duboko poštovanje i skladan svakidašnji život. Sjećam

se kako je jedne godine za blagoslov kuće u isto vrijeme došao i pravoslavni i katolički svećenik. Bio je to pravi ekumenski molitveni susret. Za svog tatu mogu reći da je bio dobar čovjek, da je bio svetac.

2. *S koliko godina ste došli u samostan?*

Kad sam imala trinaest godina, a nakon nagle smrti brata Duška, koji je te godine trebao poći u franjevačko sjemenište u Sinju, ostale smo sestra Slavka i ja same s mamom. Mami su preporučili da nas dvije idemo u konvikt, jer mami je bilo žao da jedna ode, a druga ostane sama. Tako smo sestra Slavka i ja, od 1936. do 1938. godine, kao vanjske gojenice bile u konviktu Nazaret u Banja Luci, kojeg su vodile sestre Predragocjenjene krvi. Nakon boravka u konviktu tri puta sam izrazila sam želju sestrama da me prime u samostan kao redovničku pripravnicu. Sestre nisu pozitivno odgovorile na moju molbu, nisu me primile s obrazloženjem da je to časovita želja, da misle da neću moći živjeti samostanski život, jer sam gradsko dijete. Kad smo se šk. godine 1939./40. vratile u Split, sestra Slavka je rekla mami dam sam ja sestrama u Banja Luci izrazila želju da ostanem u samostanu.

U međuvremenu, dok smo bile u Banja Luci, mama je u Splitu upoznala naše sestre Služavke Malog Isusa. Kad smo se vratile iz Banja Luke, u razgovoru s mamom pokojna s. Kerubina Borojević, koja je tada bila predstojnica u ženskoj ubožnici u Splitu, rekla joj je da nas dovede. Kad smo bile u posjeti sestrama svidjela mi se pokojna s. Amanda Vučemilo. Tada sam po povratku u kuću rekla mami da ne želim nigdje nego u samostan ovih sestara. Željela sam postati sestra Služavka Malog Isusa. Pitala sam adresu u sestara i odmah napisala molbu časnoj majci u Sarajevu za prijem u samostan. Časna Majka s. Maneta Lučić mi je preporučila da te godine završim četvrti razred građanske škole. Završila sam četvrti razred s odličnim uspjehom, i bila oslobođena polaganja mature. pa da nakon toga dođem. Tako sam 1. kolovoza 1940. došla u samostan u Sarajevu u pratnji s. Amande, koja me lijepo informirala o našoj Družbi. Po dolasku u Sarajevu trebala sam se pripremiti za prijemni ispit za upis na preparandiju-u učiteljsku školu kod sestara Kćeri Božje ljubavi. Prije sam učila francuski, ali je sada sam trebala učiti njemački jezik. Bila sam

na poukama kod sestara Kćeri Božje Ljubavi, koje su me stalno zvale da dođem kod njih. No nikako nisam htjela, pa sam sve četiri godine preporandije snosila posljedice zbog takve moje odluke. Jednom prilikom su sestre Predragocjene krvi došle u naš samostan "Betlehem" u Sarajevu i kad su me vidjele, nisu mogle vjerovati da sam u samostanu. Nije im bilo jasno kako sam došla, ali sam im rekla da me nisu htjele, pa sam tražila druge sestre. Zaista, nije dobro nikoga otpisati, ali ja se ni dan danas nisam pokajala što sam Služavka Malog Isusa. Nakon položene mature, sretno završenog školovanja za učiteljicu, 14. kolovoza 1944. započela sam novicijat, i nagon godinu dana položila privremene redovničke zavjete.

3. Što vam je pomoglo da postanete i ostanete prava Stadlerova duhovna kćer?

Ja sam se rano našla u konviktu sestara u Banja Luci, gdje smo imali dobar odgoj i to je u meni potaklo želju za duhovnim zvanjem. Sestre su smatrale da kao gradsko dijete puno toga ne mogu podnijeti, pa su me odbile. No, to mi je pomoglo da nastavim dalje, da ustrajem u svojoj želji.

Kad sam došla u naš samostan u Sarajevo, tražila sam da mi pokažu redovničke Konstitucije i sestra mi je dala da ih pročitam, što mi se svidjelo. Tako su mi postala draga.

U obitelji smo živjeli sakramentalni život. Tako sam od prve svete pričesti redovno primala sakramente sv. ispovijedi i pričesti. Sjećam se da sam samo jedan put, kad sam bila u bolnici radi krajnika, propustila nedjeljnu sv. Misu, i ostala taj dan bez sv. pričesti, i zbog toga sam taj dan plakala. Smatram da je sakramentalni život najhitniji za naš duhovni život.

Ono što me kod našeg Utemeljitelja najviše oduševilo je njegova briga za sirotinju i osjećaj za ekumenizam, koji sam i sama nosila iz svoje obitelji.

4. Što vam je u tim prvim danima redovništva bilo najljepše?

Bila sam zadovoljna sa svime. Posebno mi je bilo drago što sam svake nedjelje sa pok. s. Klarisom išla u "Egipat" pjevati sv. Misu. Sjećam se da jedino u novicijatu nisam s njom išla pjevati.

5. Sjećate li se kako su intenzivno živjele svoju vjeru sestre koje ste tijekom svoga života susretali?

Sestre su živjele u dosta teškim uvjetima, ali ih je nosio duh Utemeljitelja. Uvijek je sigurno bilo i lijepih i teških situacija, ali samo vjerom, molitvom i zajedništvom su nadilazile teškoće. Ne bih isticala ni jednu sestru, jer je svaka na svoj način ostavila trag svjedočanstva svog redovničkog života.

6. Što vam je kroz život značila vjera?

Vjera mi je značila sve. Ona me držala, i drži i danas. Imala sam kroz svoj redovnički život više duhovnika, a jedan od njih je fra Karlo Nola. Važna je sv. Misa, molitva i razmatranje. Od svoje prve pričesti, nikada nisam propustila pobožnost prvih petaka. U teškim trenucima uvijek sam se preporučivala Srcu Isusovu i Blaženoj Djevici Mariji.

Osjećala sam i veliku sigurnost što sam znala da moja mama posebno moli za mene. Znam da je i mama u svakoj sestri koju je susretala vidjela mene, pa im je prilazila s majčinskim osmjehom i brigom. Zato su je sestre voljele, cijenile i poštivale kao svoju majku.

7. Nakon dugogodišnjeg redovničkog iskustva, što biste rekli, kako se najbolje svjedoči vjera?

Prve zavjete položila sam 1944. godine. Nakon toliko godina redovništva mogu reći da svjedočenje vjere ovisi o odgoju, kućnom i vjerskom. Ako si prazan ne možeš nikome ništa ni dati. Posebno je važan odgoj za sakramentalni život, svjedočenje vjere praktičnim življenjem u svakidašnjici života.

8. Sjećate li se situacija u kojima vas je držala samo vjera u Boga? Možete li s nama podijeliti nekoliko takvih životnih iskustava?

Od poništenja mog izbora za službu prve provincijalke novoosnovane splitske Provincije, na koju sam bila izabrana 17. ožujka 1970., pa kroz razne situacije koje su se događale, a nisu bile lagane, mogu reći da me samo vjera u Boga održala i dala mi snage i ohrabrenja za korak naprijed.

9. Možete li nam reći što je, po Vašem mišljenju, najvažnije u redovničkom životu?

Najvažnije smatram ono što nam je poručio naš Utemeljitelj sluga Božji

Josip Stadler: "Držite se pravila pase ne bojte grijeha; držite se pravila pa će bez sumnje omiliti Malom Isusu, koji je upravo zato postao malen što je htio da ga ljubimo, a ne da ga se bojimo; držite se pravila pa ćete mirno umrijeti; držite se pravila pa će Vas Mali Isus samu nebu dočekati i ovjenčati vas krunom vječnoga života."

10. Već ste 70 godina članica redovničke obitelji. Na što bi, po vašem mišljenju, danas trebalo staviti naglasak? Na čemu bi trebalo poraditi?

Potrebno je raditi na zajedništvu, za koje se danas posebno osjeća da je u krizi. Potrebno je prihvaćati jedna drugu ovakve kakve jesmo, jer nas je On izabrao za sebe, i stavio jednu pored druge da idemo zajedno kroz život kao Njegove Zaručnice. Nismo birale jedna drugu, ali smo birale Njega koji je Ljubav. Težimo svetosti. Krist i molitva na prvom mjestu, a onda ljubav prema sestrama i drugima.

11. Kako vidite življenje vjere danas?

Kad mladi govore o vjeri divim se i zahvaljujem Bogu na tome, ali ima i onih koji su slabiji u vjeri i potrebna im je naša molitva. Potrebno je vratiti sakramentalni život, vjeru i molitvu u obitelj i tada će se puno toga promijeniti i biti bolje.

12. Što biste preporučili mlađim naraštajima?

Preporučila bi im da jedna drugu gledaju kao sestre, da se međusobno prihvaćaju, jer po tome će drugi vidjeti da se volimo i poštujemo, pa će primjer našeg života privući nova zvanja.

Razgovor vodila: s. Jelena Marević

Težimo svetosti ...

ODJECI DUŠE ...

„... da se među vama posvetim Bogu“

„Dopustite mi da nosim Vaše odijelo kao izraz moje želje da se među vama posvetim Bogu.“ Nakon ovih izgovorenih riječi najednom stojim pred oltarom s upaljenom uljanicom u rukama, u redovničkom odijelu...Što to znači? Jesam li ja sada netko drugi?

Ne, ista sam, ali ono što sam dugo iščekivala najednom je postala moja stvarnost. Sada sam znak – jasan i očit znak – svjedočim samom pojavom. Po odijelu

puno zaključujemo o čovjeku: je li bogat ili siromašan, jednostavan ili raskošan, pripadnik neke škole, udruge, vjere... Moje me odijelo oslobađa mnogih kategorija, a ostaje samo najvažnije: posvećujem se Bogu, pripadam Njemu. Upravo zato se od mene najviše i očekuje, odijelo mi daje novu odgovornost. Koliko mi je dano, toliko će se od mene i tražiti. Bez sumnje, mnogo mi je dano – Bog mi je dao sebe. Smijem li ja drugačije Njemu odgovoriti nego da svojim životom njega proslavim?!

Mnogi to ne znaju raspoznati, a mnogima to nije ni bitno, ali moja je želja da se upravo „među vama“, Služavkama Malog Isusa, posvetim Bogu. Sada još prisnije pripadam ovoj zajednici u kojoj želim provesti svoj život za Boga.

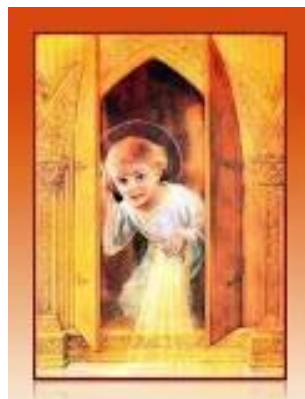
Zato Ga molim da blagoslovi svoju Služavku, da ostavim po strani sve nevažno i potpuno se prepustim u Njegove ruke...

s. M. Margaret Ružman

Oblačenjem bliže Bogu

Znam da – prema onoj narodnoj – odijelo ne čini čovjeka, ali smatram da ono s jedne strane meni može pomoći sa budem svjesnija onoga što jesam i što želim biti, a s druge strane ono je ljudima doista znak nečeg drugačijeg, znak Kraljevstva Božjega.

Od danas nisam više ona ista osoba, sada sam još bliže ostvarenju svoga života u Kristu, sada još više mogu drugima svjedočiti Krista – onu ljubav koju smo upoznali i povjerovali joj (usp. 1 Iv 4,16). Znam da neće uvijek biti lako, ali vjerujem da će mi uvijek biti na radost i na spasenje, jer biti ono što voliš i slijediti onoga koga svim srcem ljubiš najveća je sreća. Bijela koprena simbol je čistog srca, jedne Kristom oduševljene duše pune žara i želje za Njegovom ljubavlju, ali isto tako simbolizira i stanje nesigurnosti, kušnje, upoznavanja svega onoga što će kasnije u životu uslijediti. Molim svoga Gospodina, ne da me oslobodi nevolja i prepreka, nego da bude sa mnom kada one dođu, da mi pomogne da ih prijeđem, te da mi ne budu preteške i ne da me obeshrabre, nego da me učvrste na započetom putu i nauče životnoj mudrosti. Molim Ga da mi pomogne da budem što očiti-ji Njegov znak, da Njega u sebi nosim i donosim malenima, prezrenima i onima koji Ga još nisu upoznali. Vjerujem da će privržena ljubav Gospodina nad vojskama to i učiniti.

s. M. Sandra Kapetanović

„Opremila se ...“

(Usp. Otk 19,7)

Opredjeljujući se za posvećeni život, svaka od nas morala je primijetiti da ono što počinje raditi i način na koji te iste stvari radi postaje drugačiji. Postaje uronjen u Boga i prožet Njegovom Prisutnošću. Osim toga i same bivamo drugačije izvana i iznutra. O ovome „izvana“ reći ću koju riječ... A ono iznutra svakoj je zadaća do groba.

Kad se za nešto spremamo i kažemo da smo spremni, očekuje se da budemo sposobni izvršiti zadatak koji je pred nama. Naša spremnost ne ovisi samo o onome čime smo opremljeni, što nosimo sa sobom i s koliko stvari raspolažemo, nego i o načinu na koji ćemo izvršiti zadatak pred kojim se nalazimo, o volji i upornosti, te trudu koji ulažemo. To je poput mornara koji kreće na pučinu. Ako on ima najjača vesla, točnu navigaciju, pogodan vjetar i najčvršće mreže, a nema volje, izgubio je snagu i ne voli posao kojim se bavi njegov će odlazak na pučinu biti uzaludan, neće mu dati nikakvog ploda.

Slično je s nama redovnicama. Naša opremljenost koju drugi vide, znak koji jesmo, nije dovoljan za ostvarenje onoga na što smo pozvane.

Daleko je važnija opremljenost srca. Je li ono spremno za izazove koje nudi redovnički život? Zato je oblačenje trenutak koji me oprema samo za ono što će drugi vidjeti odmah kada me ugledaju, vidjet će da ja pripadam Bogu, da sam Služavka Malog Isusa i da predstavljam Crkvu, zajednicu Kristovih vjernika. Dok će opremljenost moga srca osjetiti svatko tko sa mnom razgovara, osjetit ću i sama u odnosu sa sestrama, siromasima, starcima i djecom. To je ono što me drži u mojem zvanju. Srce se oprema pred Gospodinom, u molitvi. Ono je tada spremno izaći, reći, djelovati, voljeti...

U suprotnom i u najljepšoj haljini izgledat ću nespremna jer srce kuca, a haljina ne.

s. M. Kristina Maslač

Evo službenice Gospodnje ...

Životom Kristu dati slavu

Sad postajem živi znak,
ja Kristu pripadam.
Haljina crna i koprena bijela,
dio sam Kristova tijela.

Služavka biti, nositi Krista,
poput Marije sestra biti,
živjeti zavjete srca čista,
u srcu plam očuvati.

Kopati duboko, u sebi naći Njega,
shvatiti da sve je dar,
biti slobodna od svega,
u duši osjetiti raj.

Služavka koja radosno svjedoči,
rijeka joj se milosti u dušu lije,
Služavka koja živi u mirnoći,
zato mi srce bije.

Dižem ruke prema Nebu,
Bogu svome dajem hvalu.
Potrebno mi samo jedno,
životom Kristu dati slavu.

s. M. Ana Prkić

POKOJNA RODBINA

SPLITSKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

- † **Sofija Majić**, sestra s. Agnete
- † **Mate Lovrić**, otac s. Merice i brat + s. Otilije, s. Marceline i s. Laure
- † **Duje Žepar**, brat s. Lukrecije i s. Danke
- † **Ante Dominković**, otac s. Marijanke
- † **Šima Žižić Gušo**, sestra s. Maksencije, s. Humilitas i s. Sandre
- † **Ivan Vrnoga**, brat s. Blandine, s. Zorislave i s. Martinke

Zahvale:

Prigodom smrti našeg dragog i plemenitog brata Duje Žapera od srca zahvaljujemo sestri provincijalki i svim sestrama na upućenim molitvama za pokoj njegove duše, na usmenim i pismenim izrazima sućuti, za sestrinsku blizinu i suosjećanje, te na ispraćaju našeg brata na vječni počinak u rodnom Vrpolju,

zahvalne s. Lukrecija, s. Danka i obitelj brata Duje

U Zagrebu 18. kolovoza, u osamdeset i četvrtoj godini života, preminuo je Ivan Vrnoga brat naših sestara: s. Blandine, s. Zorislave i s. Marinke. Sprovod je bio 21. kolovoza na Mirogoju. Sprovodu su nazočile: Časna majka s. Radoslava Radek sa svojim Vijećem i provincijalka s. Anemarie Radan sa sestrama. Pokojnikove sestre i cijela obitelj od srca zahvaljuju.

Svim našim sestrama kao i sestrama drugih redova, i svećenicima od srca zahvaljujemo što su došli pomoliti se i ispratiti na vječni počinak našu dragu sestru Šimu Žižić – Gušo.

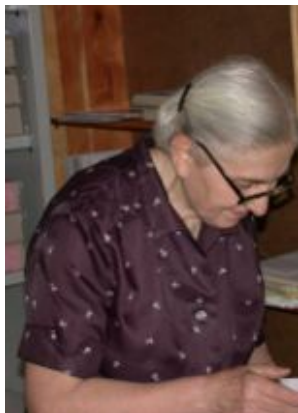
Naša Šima je od Gospodina radosno primila i s ljubavlju odgojila devetero djece: šest sinova i tri kćeri. Život je nije mazio, a ona je Bogu i Gospi vjerovala, i nije se dala pokolebati. Svoju zemaljsku trku je završila, vjeru sačuvala i vjerujemo da sada uživa radost zajedništva u krilu Oca nebeskoga.

Hvala svima koji su joj za života bili podrška i ohrabrenje. Preporučamo je u vaše molitve i još jednom svima zahvaljujemo za prisutnost i molitvu pri ispraćaju na vječni pokoj.

s. Maksencija, s. Humilitas i s. Sandra

† **Vera Štimac**, suradnica u prikupljanju dokumenata o sluzi Božjem Josipu Stadleru i transkripciji istih s njemačke gotice.

Vera Štimac

Gospođa Vera Štimac je rođena 17. rujna 1928. u Sarajevu, od oca Ivana i majke Lucije rođena Raguč.

Dana 9. ožujka 2013. godine, okrijepljena svetim sakramentima, spremno je pošla u susret svome Gospodinu, komu je vjerno služila.

Pokopana je 11. ožujka 2013. godine na groblju Bare u Sarajevu. Našu dragu tetu Veru, kako smo je zvali, na vječni počinak su ispratili prijatelji i kolege iz Državnog Arhiva u Sarajevu, više i sestara i svećenika. Na sprovodu su bili i dr. don Pavo Jurišić, postulator kauze Sluge Božjega Josipa Stadlera i s. Anemarie, s kojima je teta Vera od početka zdušno radila na pronalaženju dokumenata i transkripciji istih s njemačke gotice. A to nije bilo lako ni jednostavno. Ona je to sve radila strpljivo, iz ljubavi prema Bogu i Sluzi Božjem Stadleru i potpuno besplatno.

Nakon sprovoda sv. misu zadušnicu u katedrali predvodio je katedralni župnik don Pavao Šekerija. Don Pavo je pozvao prisutne da ispovjede svoju vjeru da ovo zemna smrt život ne oduzima, nego ga Kristovim uskrsnućem mijenja na novi život, jer *živimo li ili umiremo Gospodinovi smo!*

Vjerujem da je naša draga Vera svim svojim srcem i svom svojom dušom sa psalmistom govorila ove riječi:

*O Bože, ti si Bog moj: gorljivo Tebe tražim;
Tebe žeda duša moja, Tebe želi tijelo moje,
Kao zemlja suha, žedna, bezvodna.*

*U svetištu sam Tebe motrila,
Gledajuć Ti moć i slavu.
Ljubav je Tvoja bolja od života
Moje će Te usne slaviti.*

*Ti postade meni pomoć,
Kličem u sjeni krila Tvojih.
Duša se moja k Tebi privija,
Desnica me Tvoja drži.*

Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!
Blago čistima srcem: oni će Boga gledati.
Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!

Vjerujemo da se naša teta Vera nalazi u zajedništvu s Gospodinom, da slavi Gospodina i moli za nas. Gospodin joj udijelio vječni pokoj u rajskoj slavi!

s. Anemarie Radan

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

Zahvala

Dobri Bog je pozvao k sebi moga dragog tatu Tomu.
Želim od srca izreći topli hvala dragoj provincijalki s. Katarini, i ostalim sestrama koje su bile prisutne na ispraćaju njegovih zemnih ostataka, kao i svima koji su svojim molitvama i izrazima sućuti bili uz mene i moju obitelj.

Zahvalni: s. Domagoja, fra Josip i cijela obitelj

SARAJEVSKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

† **Anđa Crnković**, nevjesta s. Damjane Crnković

† **Ivan Perković**, brat naše majke Ljiljane Perković

† **Jozo Bičvić**, brat naše s. Jozefine Bičvić

Pokoj vječni daruj im Gospodine!

PRIOPĆENJA IZ VRHOVNE UPRAVE I NAŠIH PROVINCIJALATA

Vrhovna uprava

Obavijesti:

- **18. Listopada 2013.** - Proširena sjednica u generalnoj kući, Zagreb
- **18. - 19. Listopada 2013.** - Katehetska jesenska škola za osobe s poteškoćama u razvoju
- **24. Listopada 2013.** - 123. Rođendan Družbe
- **26. Listopada 2013.** - sjednica Vrhovne uprave *Društva Prijatelja Maloga Isusa* u generalnoj kući, Zagreb
- **15. - 16. Studeni 2013.** - Katehetska škola za predškolski odgoj, Zagreb
- **24. Studeni 2013.** - Slavlje završetka *Godine vjere*
- **8. Prosinca 2013.** - 95. Obljetnica smrti našeg Utemeljitelja, sluge Božjega Josipa Stadlera

Splitska provincija

Premještaji i imenovanja sestara:

- **s. M. Eduarda Marić** premještena iz Vrgorca u samostan sv. Ane u Splitu i imenovana predstojnicom u samostanu sv. Ane.
- **s. M. Zorka Radan** premještena iz Merata u samostan sv. Ane u Splitu, te izabrana za provincijsku ekonomu.
- **s. M. Marcela Žolo** izabrana za provincijsku tajnicu.
- **s. M. Sandra Midenjak** premještena iz samostana sv. Ane u kuću Djeteta Isusa u Livno.
- **s. M. Krucifiksa Ivelić** premještena iz samostana sv. Ane u samostan u Solin.
- **s. M. Milivoja Čalo** premještena iz Grottaferate u samostan na Šinama.
- **s. M. Borgija Vukman** premještena iz Merata u Grottaferatu.

- **s. M. Mila Deak** premještena iz Zadra u samostan u Košutama.
- **s. M. Laudes Bosančić** premještena iz Zadra u samostan na Bačvicama u Splitu.
- **s. M. Dulcelina Plavša** premještena iz samostana sv. Ane u samostan u Vrgorcu.
- **s. M. Božena Čerlek** premještena iz Essena u Metković.
- **s. M. Silvana Kavajin** premještena iz Essena u Metković.
- **s. M. Iva Serderević** premještena iz Metkovića u Dubrovnik.

Zagrebačka provincija

Premještaji sestara:

- **s. M. Stanka Perčić** iz Pitomače na Kraljevec
- **s. M. Jasmina Kokotić** iz Samobora u Vinkovce
- **s. M. Nikoleta Koščak** iz Vinkovaca u Samobor
- **s. M. Emanuela Pečnik** iz Retkovca u Novu ves
- **s. M. Anica Petričević** iz Kraljevca u Vinkovce

Sarajevska provincija

Sestre novakinje

14. kolovoza 2013. godine obukle su redovničko odijelo i započele drugu godinu novicijata **s. M. Ana Prkić** i **s. M. Sandra Kapetanović**. Čestitamo i molimo Božji!

Premještaji sestara:

- **s. Maria-Ana Kustura** iz Slavanskog Broda u Nadbiskupiju – Sarajevo
- **s. M. Marija Filipović** iz Doboja u Nadbiskupiju – Sarajevo
- **s. M. Petra Andreić** iz Nadbiskupije Sarajevo u Vitez, Samostan Sveti Josip
- **s. M. Tatjana Batista** iz samostana *Egipat* – Sarajevo u Doboju
- **s. M. Zlata Kobaš** iz Doboja u Slavonski Brod
- **s. M. Kristina Adžamić** iz Slavanskog Broda u Vitez, Samostan Sveti Josip
- **s. M. Danica Bilić** iz Viteza u Gromiljak
- **s. M. Jelena Jovanović** iz novicijata u samostan *Egipat* – Sarajevo

VIJESTI OD BROJA DO BROJA

VRHOVNA UPRAVA I GENERALNA KUĆA

Kanonska Vizitacija

Dana 3. lipnja 2013. godine u zajednici sv. *Rafaela* u Voćinu, časna Majka s. M. Radoslava Radek, obavila je sestrama kanonsku vizitaciju, a 11. srpnja 2013. obavila je kanonsku vizitaciju sestrama u samostanu *Sluge Božjega Josipa Stadlera* u Slavonskom Brodu.

Posjete sestrama

Tijekom protekla tri mjeseca, prigodom imendana sestara, slavlja kućnih patrona i nekih drugih prigoda, Časna Majka u pratnji svojih sestara savjetnica, posjetila je naše sestre u ovim mjestima: Pitomača, Remete - Črešnjevec, Kraljevec, Nova ves, Šine - Split, samostan sv. Ane - Split, Solin, Livno, Vinkovci, Slavonski Kobaš, Krašić, Samobor, Stenjevec, Voćin, Slavonski Brod.

Kulturna zbivanja

U dvorani *Vijenac* Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, 4. lipnja 2013., obilježena je 50. obljetnica socijalne enciklike blaženog pape Ivana XXIII. "Pacem in terris" – "Mir na zemlji". U toj prigodi predstavljene su knjige u suizdanju Centra za socijalni nauk i Kršćanske sadašnjosti. Knjiga "Ljubav u istini u društvenim pitanjima" od dr. Stjepana Balobana i druga knjiga "O novim stvarima u suvremenoj Hrvatskoj. 120 godina Rerum novarum". Na ovom događaju nazočila je s. M. Radoslava Radek, vrhovna glavarica Družbe i s. Ana Marija Kesten.

Dana 6. lipnja 2013. u Muzeju *Mimara* u Zagrebu, predstavljena je široj javnosti knjiga vrhbosanskog nadbiskupa, uzoritog kardinala Vinka Puljića: *Moje druge konklave*. Na ovom predstavljanju knjige, nazočila je časna Majka s. M. Radoslava Radek, s. Ana Marija Kesten i s. Jadranka Lacić.

U Zagrebu, dana 12. lipnja 2013. prostorijama Nadbiskupskog Pastoralnog Instituta otvorena je *izložba glagoljičnih knjiga* koje je organizirao Institut i Društvo prijatelja glagoljice. Otvaranju ove izložbe nazočila je sa svojim sestrama s. M. Radoslava Radek, vrhovna glavarica Družbe.

Udruga *Svjetlo i vjera* koja okuplja osobe s posebnim potrebama, proslavila je u Dvorani Nadbiskupijskog Pastoralnog Instituta u Zagrebu, 21. lipnja 2013., 20.

godišnjicu svog postojanja i djelovanja u Hrvatskoj. Toj svečanosti nazočila je časna Majka sa sestrama iz zajednice.

Posjete uzoritog kardinala Vinka Puljića generalnoj kući

Dana 6. lipnja 2013., prigodom promocije knjige: *Moje druge konklave*, uzoriti kardinal Vinko Puljić u pratnji ravnatelja Vrhbosanskog Caritasa dr. Mirka Šimića, posjetio našu zajednicu i odsjeo u našoj kući.

Na blagdan sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja 2013. posjetio nas je uzoriti kardinal Vinko Puljić sa svojim tajnikom vlč. Davorom Topić. Taj dan je u večernjim satima Uzoriti slavio Euharistijsko slavlje u župi Zaprešić.

Proslava blagdana Presvetog Srca Isusova

Dana 6. lipnja 2013., slavljena je sveta misa u samostanskoj kapelici u Novoj vesi uz blagdan *Presvetog Srca Isusova* zaštitnika zagrebačke provincije. Ovom euharistijskom slavlju nazočile su sestre iz generalne kuće na čelu sa Časnom Majkom

Na sam dan proslave svetkovine *Srca Isusova* 7. lipnja 2013. Časna Majka i s. Ana Marija nazočile su na svečanom misnom slavlju u bazilici *Presvetog Srca Isusova* kod otaca Isusovaca. Isti dan časna Majka sa s. Vesnom i s. Alojzinom nazočila je obiteljskom slavlju u samostanu *Antunovac* u Novoj vesi koje je upriličeno uz sam dan Patrona i zaštitnika Provincije. U poslijepodnevnom satima Časna Majka, zajedno sa s. Marijom i s. Anom Marijom posjetila je sestre i novakinje na Kraljevcu te im čestitala blagdan *Srca Isusova* i dan Provincije.

Proslava blagdana sv. Ante u samostanu „Antunovac“

Dana 13. lipnja 2013., na blagdan sv. *Antuna Padovanskog*, prigodom slavlja patrona kuće u samostanu *Antunovac* u Novoj vesi 55. Časna Majka sa sestrama iz zajednice nazočila na svetoj misi. Zadržale su se sa sestrama kod obiteljskog stola.

Proslava blagdana sv. Ivana Krstitelja

Na blagdan rođenja sv. *Ivana Krstitelja* 24. lipnja 2013., obilježena je 13. godišnjica blagoslova naše kapelice koja je posvećena Malom Isusu. Tom prigodom u kućnoj kapeli sv. misu predslavio je mons. Juraj Jezerinac, koji se u propovijedi osvrnuo na značenje pustinje u Ivanovu i Isusovu životu i pustinje kao mjesta susreta s Bogom u životu nas posvećenih osoba.

Proslava Blagdana sv. Ane zaštitnice Družbe

Uz blagdan sv. *Ane* zaštitnice naše Družbe, 26. srpnja 2013. u znak zahvale Bogu za našu Družbu i za sve njezine potrebe u kućnoj kapelici u generalnoj kući svečanu svetu misu slavio je preč. Mirko Totović.

Isti dan s. Vesna Mateljan, zamjenica Časne Majke i s. Marija Banić savjetnica, nazočile su na slavlju patrona provincijalne kuće sv. Ane u Splitu i na proslavi imendana nove provincijske glavarice s. Anemarie Radan.

Posjete

Dana 9. lipnja 2013. na poziv Časne Majke, našu zajednicu posjetila su djeca iz centra Prekrižje sa svojim tetama volonterkama koje ih svake nedjelje prate na svetu misu.

Sjednice Vrhovnoga vijeća

U generalnoj kući, održana je 12. lipnja 2013. redovita sjednica Vrhovnog vijeća Družbe.

Dana 28. lipnja 2013. Vrhovno vijeće Družbe održalo je izvanrednu sjednicu prigodom izbora nove provincijske glavarice i provincijskog vijeća u zagrebačkoj provinciji *Presvetoga Srca Isusova i Marijina*.

Vrhovno vijeće Družbe održalo je 3. srpnja 2013. izvanrednu sjednicu prigodom izbora nove provincijske glavarice i provincijskog vijeća u splitskoj provinciji sv. *Josipa*.

Spomen na žrtve Jazovke

U subotu 22. lipnja 2013. u planinskom perivoju Sošice – Žumberak gdje se nalazi jama pod nazivom *Jazovka*, mjesto masovnog ubojstva nevinih Hrvata tijekom i nakon Drugoga svjetskoga rata, svetu misu zadušnicu za sve nevine žrtve predvodio je sisački biskup Vlado Košić uz koncelebraciju više svećenika. Na ovom svetom spomen mjestu nevinih i ubijenih, svoju žrtvu života, i vjeru u Isusa Krista posvjedočila i naša sestra s. M. Gaudencija Šplajt. Svetoj misi zadušnici nazočila je časna Majka s. M. Radoslava Radek sa sestrom Marijom Banić i s. Anom Marijom Kesten.

Hodočašća

U večernjim satima 8. lipnja 2013. naša s. Alojzina Mijatović zajedno sa sestrama i PMI zagrebačke provincije, otputovala je u Sarajevo na hodočašće koje je upriličeno uz 170. obljetnicu rođenja i krštenja sluga Božjega Josipa Stadlera.

Dana 8. lipnja 2013. na blagdan *Presvetog Srca Marijina i na Stadlerov dan*, Časna Majka i s. Marija Banić, hodočastile su u svetište *Gospe Brze Pomoći* u Slavonski Brod. Nazočile su na svečanom misnom slavlju koje je slavio u crkvi Utemeljiteljeva krštenja postulator dr. Pavo Jurišić.

Od 15. do 17. lipnja 2013. časna Majka s. M. Radoslava Radek i s. Ana Marija Kesten, boravile su u Italiji u malom mjestu San Siro koje se nalazi uz obalu jezera Como, na obilježavanju 15. godišnjice postojanja udruge „Il Cerino“ koja

je za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini pomagala mladim majkama u poteškoćama.

Slavlje i čestitke

U nedjelju 23. lipnja 2013. u svojoj rodnoj župi Petrijanec kod Varaždina. preč. Mate Repić, umirovljeni svećenik i dugogodišnji župnik u Lepoglavi, te jedan od prvih članova *Društva Prijatelja Maloga Isusa*, proslavio je 70. obljetnicu misništva u župnoj crkvi Sv. Petra i Pavla. Svetu Misu predvodio je sam slavljениk uz koncelebraciju domaćeg župnika Ivana Sakača i više svećenika.

U svećeničkom Domu u Zagrebu, 25. Lipnja 2013., časna Majka M. Radoslava Radek, u pratnji sestara savjetnica, u ime Družbe i Društva PMI-a, čestitala je veliki svećenički jubilej svečaru preč. Mati, te preporučila u molitve potrebu duhovnih zvanja u Crkvi i našoj Družbi.

Ustoličenje đakovačko-osječkog nadbiskupa

Dana 6. srpnja 2013. svečanim liturgijskim slavljem u đakovačkoj katedrali Sv. Petra dr. Đuro Hranić uveden je u službu đakovačko-osječkog nadbiskupa i metropolita. Na ovoj svečanosti nazočila je Časna Majka sa sestrama iz drugih zajednica.

Provincijski kapituli

Časna Majka s. M. Radoslava Radek predsjedala je Provincijskom kapituluzagrebačke provincije *Presvetoga Srca Isusova i Marijina* koji se održao od 26. do 30. lipnja 2013. u samostanu *Antunovac* u Novoj vesi 55 – Zagreb,.

Dana 28. lipnja 2013., sestre zagrebačke provincije *Presvetog Srca Isusova i Marijina*, na svom redovitom provincijskom kapituluzabrale su novo vodstvo Provincije. S. Katarina Penić-Sirak ponovno je izabrana za prov. glavaricu, s. Jelena Burić za zamjenicu i prvu savjetnicu, s. Petra Marijanović za drugu savjetnicu, s. Mirjam Dedić za treću savjetnicu i s. Beatis Čajko za četvrtu savjetnicu.

Časna Majka s. M. Radoslava Radek predsjedala je Provincijskom kapituluz splitske provincije sv. Josipa koji je održan od 1. do 6. srpnja 2013. u *Kući Djeteta Isusa* u Livnu.

Dana 3. srpnja 2013., sestre splitske provincije sv. Josipa, na svom redovitom provincijskom kapituluzabrale su novu provincijsku upravu. Za provincijsku glavaricu izabrana je s. Annemarie Radan, za zamjenicu i prvu savjetnicu s. Eduarda Marić, za drugu savjetnicu s. Marcela Žolo, za treću savjetnicu s. Sandra Midenjak, za četvrtu savjetnicu s. Martina Grmoja.

Primopredaja u Splitskoj provinciji

27. Srpnja 2013. s. Vesna Mateljan zamjenica Časne Majke, u ime vrhovne glavarice Družbe, prisustvovala je primopredaji između bivše i nove provincijske uprave splitske provincije.

Nazočnost u odgojnim zajednicama

U samostanu sv. *Ane* u Splitu, od 30. lipnja do 6. srpnja 2013. s. Marija Banić, pročelnica za odgoj u Družbi vodila je tjedan dana juniorat sestri Matei Krstičević koja se pripravljala za doživotne zavjete.

Na Kraljevcu od 19. do 24. kolovoza i od 2. do 9. rujna 2013. s. Marija Banić boravila je sa sestrama novakinjama u zamjeni njihove magistre s. Marina Piljić.

Od 26. do 31. kolovoza 2013. S. Vesna Mateljan, zamjenica časne Majke, boravila je u kući novicijata na Kraljevcu sa sestrama novakinjama.

Susreti

Dana 7. kolovoza 2013. S. Vesna Mateljan nazočila je na susretu svećenika, redovnika i redovnica koji su rodом iz Cetinskog kraja. Susret se održao u svetištu Gospe Sinjske. Svečano misno slavlje predvodio je mons. Marin Barišić, splitski nadbiskup.

Proslave redovničkih zavjeta u Družbi

Sestre splitske provincije sv. *Josipa*, u Kući Djeteta Isusa u Livnu, 14. kolovoza 2013. proslavile su svečano dan doživotnog zavjetovanja sestre i jubileja sestara. Ovoj svečanosti nazočila je časna Majka s. M. Radoslava Radek.

Sestre sarajevske provincije *Bezgrješnog Začeca Bl. Dj. Marije*, proslavile su 14. kolovoza 2013. u *Kući Navještenja* na Gromiljaku dan oblačenja, zavjetovanja i jubileja sestra. Na ovom slavlju nazočila je s. Ana Marija Kesten, savjetnica.

Sestre zagrebačke provincije *Presvetog Srca Isusova i Marijina* proslavile su na blagdan Velike Gospe 15. kolovoza 2013. na Kraljevcu u samostanu *Betlehem* svečanosti oblačenja, zavjetovanja i jubileja sestara. Na ovoj svečanosti nazočila je s. Marija Banić, savjetnica.

Sahrana

Na gradskom groblju *Mirogoju*, dana 21. kolovoza 2013. sahranjen je brat naših sestara Blandine, Zorislave i Marinke. Ispraćaju pokojnog Ive Vrnoga na vječni počinak i na sv. misi zadušnici, uz veći broj naših sestara nazočila je časna Majka Radoslava i sestre savjetnice.

Susreti sestara jubilarki u generalnoj kući

U Zagrebu, generalnoj kući, od 23. do 26. kolovoza 2013. održan je susret naših sestara koje su u zadnje tri godine slavile 25. god. redovničkih zavjeta. Na ovom susretu nazočilo je sedam sestara.

Od 2. do 5. rujna 2013., održan je u generalnoj kući susret naših sestara koje su slavile 50. godišnjicu redovničkih zavjeta. Sestre iz Splitske provincije dopratila je provincijska glavarica s. Anemarie Radan. Na susretu se okupilo dvadesetak sestara iz sve tri provincije.

Dana 3. rujna 2013., u našoj kapelici svečanu svetu misu za „zlatne“ sestre jubilanke slavio je mons. Juraj Jezerinac, vojni Ordinarij.

PROVINCIA SV. JOSIPA

Slavlje XIV. redovitog Provincijskog kapitula

Od 1. do 6. srpnja 2013., u našem duhovnom centru „Kuća Djeteta Isusa“, Donji Žabljak bb u Livnu, održan je XIV. redoviti Provincijski kapitul, pod predsjedanjem generalne poglavarice s. Radoslave Radek. U radu Kapitul su sudjelovale su 33 sestre kapitularke. Tema je Kapitula bila "Vjera u životu Služavke Malog Isusa". Program rada Kapitula se odvijao u četiri dijela: 1) Duhovna priprava; 2) Izvještaji; 3) Izborni dio; 4) Radni dio.

Prvi dan Kapitula bio je dan duhovne obnove. Drugi dan posvećen je davanju izvještaja sa strane provincijske glavarice, provincijske ekonomice, pročelnice za duhovni život, pročelnice za odgoj i promicanje zvanja, pročelnice za trajni odgoj sestara, te pročelnice za PMI.

U Izbornom dijelu Provincijskog kapitula, 3. srpnja 2013., izabrane su: s. Anemarie Radan, za provincijsku glavaricu, s. Eduarda Marić, zamjenica i I. savjetnica, s. Marcela Žolo, II. savjetnica, s. Sandra Midenjak, III. savjetnica i s. Martina Grmoja, IV. savjetnica. Čestitanje novoizabranim sestrama.

U Radnom dijelu kapitula, 4. srpnja 2013., izlaganje s naslovom *Vjera u životu Služavke Malog Isusa* imala je s. Anemarie Radan, nakon čega je slijedio rad u skupinama, izvještaji i rasprava. Kapitularke su 5. srpnja radile na usvajanju Prijedloga teksta Pravilnika Provincijskog kapitula splitske Provincije sv. Josipa i Statuta Provincije sv. Josipa, te na donošenju i usvajanju prijedloga Zaključaka i Odluka XIV. redovitog Provincijskog kapitula.

U subotu ujutro, 6. srpnja 2013., sestre kapitularke pošle su autobusom iz Livna na zahvalno hodočašće na grob Utemeljitelja sluge Božjeg nadbiskupa Josipa

Stadlera. Na putu za Sarajevo posjetile su u Travniku "Stadlerovo Travničko sjemenište", današnji Katolički školski centar "Petar Barbarić", gdje su nakon osvježenja razgledale ovo velebno Stadlerovo zdanje i pomolile se na grobu sluge Božjeg Petra Barbarića. Svečanu svetu misu u sarajevskoj katedrali, s početkom u 11.30 sati, predvodio je duhovnik bogoslova vrhbosanske bogoslovije don Vladislav Žarko Ošap u koncelebraciji s patrom Lukom Lučićem, DI. Nakon svete mise, u procesiji, predvođene don Žarkom i p. Lukom Lučićem, sestre su došle na grob oca Utemeljitelja sluge Božjega Josipa Stadlera i izmoli-le molitvu za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Ručkom ih je u Stadlerovoj Bogosloviji počastio duhovnik bogoslova don Vladislav Žarko Ošap, koji ove godine slavi 25. godišnjicu misništava. Time je izrazio poštovanje i zahvalnost sestrama Služavkama Malog Isusa. Posjetile su zatim naše sestre u provincijskoj kući "Egipat", a u duhu pozdravile i kuću maticu "Betlehem". Na povratku iz Sarajeva posjetile su sestre u Gromiljaku i Vitezu.

Dana 27. srpnja 2013. u samostanu sv. Ane izvršena je Primopredaja između bivše i novoizabrane Provincijske uprave, a uz članice bivše i nove Provincijske uprave bila je prisutna i s. Vesna Mateljan, vrhovna savjetnica i zamjenica vrhovne glavarice.

Proslavljen blagdan sv. Ane, zaštitnice Družbe, u samostanu sv Ane u Splitu

Trodnevnicu prigodom blagdana sv. Ane, zaštitnice Družbe i posebno provincijske kuće samostana sv. Ane u Splitu, u ovom samostanu, sv. misom i prigodnom propovijedi, predvodio je don Ante Mateljan, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Splitu. Na sam dan sv. Ane, 26. srpnja 2013., svečano misno slavlje predvodio je don Ante Mateljan zajedno s don Vijekom Pavlinovićem, kućnim kapelanom. Misnom slavlju nazočile su: s. Marija Banić, vrhovna savjetnica, s. Eduarda, zamjenica provincijske glavarice, s. Martina, provincijska savjetnica i s. Zorka, ekonoma Provincije, nekoliko sestara iz samostana na Bačvicama, naše kandidatice i tri djevojke koje žele ovo ljeto doći u našu redovničku kandidaturu. Tijekom dana su dolazile sestre iz naših zajednica čestitati imendan provincijalki s. Anemarie Radan i s. Vesni Mateljan, zamjenici vrhovne glavarice i vrhovnoj savjetnici. Na ručku sa sestrama je bio don Ivan Sučić, župnik župe sv. Križa i don Vedran Torić, župni vikar, te vrhovne savjetnice: s. Vesna Mateljan, s. Marija Banić i s. Imakulata Lukač.

Posjet provincijskoj kući u Splitu

Dana 28. srpnja 2013. našu zajednicu u samostanu sv. Ane u Splitu posjetile su djevojke Karmen Bolanča i Antonia Čobanov, koje žele u rujnu doći u našu redovničku kandidaturu. S njima je razgovarala provincijalka s. Anemarie Radan. U poslijepodnevnim satima sa s. provincijalkom posjetile su sestre u Bogosloviji, gdje su čestitale imendan s. Nazariji.

Dana 6. kolovoza 2013. našu zajednicu u samostanu sv. Ane posjetila je naša s. Zdravka Petrović sa svojem bratom Dragutinom.

Sjednica nove Provincijske uprave

U provincijskoj kući - samostanu sv. Ane u Splitu, dana 12. srpnja 2013., održana je prva sjednica nove Provincijske uprave.

Dana 19. kolovoza 2013., u samostanu u Košutama, održan je sastanak provincijalke s. Anemarie Radan, sestara iz ekonomskog vijeća, predstojnice s. Zdenke s ing. Stipom Kodžomanom i gosp. Tonijem Duranom u svezi izvođenja radova u ovom samostanu.

Posjeti nove provincijske glavarice zajednicama u Provinciji i ostalima

Provincijalka s. Anemarie Radan sa s. Sandrom posjetila je dana 8. srpnja 2013. tetu Vojislavu (Voju) Kajić, našu dobročiniteljicu iz Livna, i sestre u Nadbiskupskoj palači u Splitu.

Provincijalka s. Anemarie posjetila je, 9. srpnja 2013., sestre u našim zajednicama u Košutama, Vrgorcu, Šestanovcu, Cisti i Dugopolju, a 10. srpnja 2013. sestre u: Solinu, Šinama, Sjemeništu i Bogosloviji u Splitu. Dana 11. srpnja 2013. posjetila je sestre u Svećeničkom domu u Splitu i mons. Milu Vidovića, a 13. srpnja 2013. sestre u Košutama.

Dana 14. srpnja 2013., na proslavi 25. obljetnice misništva vlč. Žarka Vladislava Ošapa u Banjaluci, nazočile su provincijalka s. Anemarie Radan i s. Salutaria Đula.

Provincijalka s. Anemarie, 29. srpnja 2013., posjetila je sestre u Nadbiskupskom sjemeništu, a 1. kolovoza 2013. nadbiskupa mons. Marina Barišića, te sestre u nadbiskupskoj palači. Istog dana posjetila je sestre u Dugopolju i Vrgorcu.

Dana 2. kolovoza 2013., provincijalka s. Anemarie i provincijska ekonomica s. Zorka posjetile su sestre u: Krilu Jesenicama, Omišu, Šestanovcu Cisti Velikoj i Košutama, a 5. kolovoza 2013. posjetile su sestre u Kaštel Kambelovcu i gosp. Stipu Bosančića, oca s. Laudes, u domu za starije i nemoćne osobe u Kaštel Sućurcu.

Dana 9. kolovoza 2013. u Otrićima, prigodom sprovoda oca s. Marijanke, provincijalka s. Anemarie je posjetila s. Nives i njezina teško bolesnog oca, te roditelje s. Martine, a u našem samostanu u Vrgorcu sestre i tetu Voju.

Dana 11. kolovoza 2013., generalni vikar mostarske biskupije don Željko Majić, nećak naše s. Mariangele, slavio je u Drinovicima 25. godišnjicu svećeništva. Na tom slavlju sudjelovale su provincijalka s. Anemarie Radan, s. Agneta i s. Nevena, a s. Mariangela je posjetila teško bolesnog brata don Srećka Majića u dubrovačkoj bolnici.

Dana 18. kolovoza 2013., u crkvi Presvetog Srca Isusova i Marijina u Košutama s. Mila Deak započela je službu voditeljice crkvenog pjevanja i vjeroučiteljice. Na svečanoj sv. misi u Košutama bila je i provincijalka s. Anemarie sa sestrama iz Košuta.

Od 22. do 24. kolovoza 2013., provincijalka s. Anemarie Radan i provincijska ekonoma s. Zorka Radan posjetile su sestre u Dobroti-Boki kotorskoj, Mandaljeni i Dubrovniku, kotorskog biskupa mons. Iliju Janjića, dubrovačkog biskupa mons. Matu Uzinića, župnika u Mandaljeni, te oce kapucine u njihovu samostanu u Gospinu polju.

Na povratku u Split posjetile su sestre u Neumu, Metkoviću, Opuzenu i Omišu.

Duhovna događanja u devetici blagdana Velike Gospe

U ovoj Godini Vjere nekoliko molitvenih zajednica i Prijatelji Malog Isusa Splitske provincije sv. Josipa organizirali su deveticu Velikoj Gospi od 6. do 14. kolovoza, stavljajući u njezine ruke duhovne potrebe naše domovine Hrvatske i Europe.

Dana 7. kolovoza 2013., u svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske hodočašće i druženje svećenika, redovnika i redovnica rodnom iz Cetinske krajine. Svečano misno slavlje predvodio je splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić, u koncelecijaciji s provincijalom o. Joškom Kodžomanom. Nakon mise bio je zajednički ručak i druženje. Na ovom susretu bilo prisutan veliki broj naših sestara na čelu s provincijalkom s. Anemarie Radan.

Dana 8. kolovoza 2013. obilježili smo blagdan sv. Dominika i Stadlerov dan. U kući Djeteta Isusa u Livno su duhovne vježbe, ali i cjelodnevno klanjanje u kape-li. Sv. misu s prigodnom propovijedi sestrama i vjernicima koji dolaze svakog 8-og u mjesecu ovdje na molitvu imao je o. Ivo Plenković, OP.

Duhovne vježbe u kući Djeteta Isusa u Livnu

Od 14. do 20. srpnja 2013. u Kući Djeteta Isusa u Livnu održane su duhovne vježbe sestara, koje je predvodio o. Jure Šarčević, ofmcap.

Od nedjelje 21. do utorka 30. srpnja 2013. u kući Djeteta Isusa na Žabljaku u Livnu imali su duhovne vježbe na kraju druge godine novicijata dvojica isusovačkih novaka: Šime Rafić i Dražen Volk. Duhovne vježbe im je vodio magister novaka p. Stipo Balatinac iz isusovačke rezidencije u Splitu.

Duhovne vježbe sestara u našem samostanu - kući Djeteta Isusa u Livnu, od 6. do 13. kolovoza 2013., predvodio je o. Ivo Plenković, OP. Na duhovnim vježbama sudjelovale su 24 sestre, od kojih je većina slavila svoje redovničke zavjete na vigiliju blagdana Velike Gospe.

Duhovne vježbe sestara u našem samostanu u Livnu, od 25. do 31. kolovoza, predvodio je o. Niko Bilić, DI, iz Zagreba.

Slavlje redovničkih zavjeta

Duhovne vježbe sestara koje ove godine slave svoje redovničke zavjete održane su od 6. do 13. kolovoza 2013., u našem samostanu - kući Djeteta Isusa u Livnu, koje je predvodio je o. Ivo Plenković, OP.

U kuću Djeteta Isusa u Livnu, 13. kolovoza 2013., došla je vrhovna glavarica s. Radoslava Radek i s. Vjera Brunović, zagrebačke provincije, kako bi bile na sutrašnjem slavlju redovničkih zavjeta.

Svečano euharistijsko slavlje, s obredima redovničkih zavjeta, u kapeli samostana Djeteta Isusa, 14. kolovoza 2013., s početkom u 10,30 sati, predvodio je banjalučki biskup mons. Franjo Komarica, u koncelebraciji s dekanom preč. Adlofom Višatickim, župnikom župe Livno, triljskim dekanom i župnikom don Stipom Ljubas, župnikom župe sv. Križa iz Splita don Ivanom Sučićem, župnikom župe sv. Nikole iz Metkovića don Senkom Antunovićem, don Vjenceslavom Kujundžićem, iz Splita, don Filipom Pavićem iz Mravinaca i drugim svećenicima. Ovom slavlju nazočila je vrhovna glavarica Družbe s. Radoslava Radek, provincijalka splitske Provincije sv. Josipa s. Anemarie Radan s skoro cijelom bivšom i sadašnjom Provincijskom upravom, s velikim brojem sestara Služavki Malog Isusa, nekoliko sestara milosrdnica i franjevki iz zajednica u Livnu, te rodbina, dobročinitelji i prijatelji samostana.

- Doživotne redovničke zavjete: čistoće, siromaštva i poslušnosti položila je s. Marija Matea Krstičević.

- Sestra Terezija Pervan zahvalila je Gospodinu za 25 godina redovničkih zavjeta.

- Dvanaest sestara iz dubine srce zahvalilo je Gospodinu za 50 godina redovničkih zavjeta: s. Agneta Majić, s. Alis Lovrić, s. Bernardica Čalo, s. Branislava Matijašević, s. Ernesta Ereš, s. Estera Goić, s. Simforoza Projić, s. Snježana Grgurin, s. Vjera Brunović, s. Zdenka Tomas, s. Zorislava Vrnoga i s. Želimira Penić;

- Sestra Hijacinta Vidović zahvalila je Gospodinu za 60 godina redovničkih zavjeta. Slavlje se nastavilo zajedničkim ručkom i zajedništvom za obiteljskim stolom.

Nakon slavlja redovničkih zavjeta u Livnu provincijalka s. Anemarie Radan s vrhovnom glavaricom s. Radoslavom Radek i provincijskom ekonomom s. Zorkom Radan, 15. kolovoza 2013., nazočile su slavlju blagdana Velike Gospe u Sinju, gdje je bilo još nekoliko naših sestara. Sudjelovale su u procesiji te svečanom euharistijskom slavlju koje je predvodio splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić. Na ručku u franjevačkom samostanu bile su vrhovna gla-

varica s. Radoslava i provincijalka s. Anemarie. Po povratku iz Sinja posjetile su sestre i naše štíćenike u samostanu u Solinu, te čestitale s. Aleksandri Žolo 70 godina redovničkih zavjeta. Posjetile su i sestre u samostanu na Šinama. Vrhovna glavarica s. Radoslava Radek i s. Vjera Brunović, 16. kolovoza 2013., vratile su se natrag u Zagreb.

Vrhovna uprava Družbe sestara Služavki Maloga Isusa, na čelu s. vrhovnom glavaricom s. Radoslavom Radek, organizirala je na nivou Družbe, od 23. do 25. kolovoza 2013., u generalnoj kući u Zagrebu, susret za sestre koje su u zadnje tri godine slavile dvadesetpetu obljetnicu redovničkih zavjeta. Na susretu iz naše Provincije sudjelovale su s. Mirjana Rojnica, s. Anka Kristić i s. Terezija Pervan.

Dana 2. rujna 2013. iz Splita u Zagreb, s provincijalkom s. Anemarie Radan, pošle su naše sestre koje su za blagdan Velike Gospe proslavile slave 50. godina redovničkih zavjeta. Za njih je Vrhovna uprava Družbe organizirala na nivou Družbe susret u generalnoj kući u Zagrebu. Na susretu iz naše Provincije su sudjelovale: s. Agneta Majić, s. Alis Lovrić, s. Bernardica Čalo, s. Branislava Matijašević, s. Ernesta Ereš, s. Estera Goić, s. Simforoza Projić, s. Snježana Grgurin, s. Zdenka Tomas, s. Zorislava Vrnoga i s. Želimira Penić.

Održana katehetska ljetna škola za vjeroučitelje srednjih i osnovnih škola

Od 22. do 24. kolovoza 2013. održana je Katehetska ljetna škola 2013. za vjeroučitelje srednjih škola u prostorima Nadbiskupijskog pastoralnog instituta u Zagrebu s temom "Vjera raste po ljubavi". Sudjelovalo je oko 150 vjeroučitelja u srednjim školama iz cijele Hrvatske, koji su u kroz četiri središnja tematska predavanja te religijsko-pedagoške radionice otkrivali kako vjera oživotvorena ljubavlju može biti inspiracija za društveni, kulturni i vjeroučiteljski angažman. Na ovoj školi sudjelovale su i naše sestre vjeroučiteljice u srednjim školama: s. Dolores Brkić i s. Petra Šakić.

Katehetska ljetna škola za vjeroučitelje osnovnih škola na temu „Vjera započinje obraćenjem“ održana je u Nadbiskupskom sjemeništu u Splitu od 26. do 28. kolovoza, u organizaciji Nacionalnog katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije, Agencije za odgoj i obrazovanje i Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta. Pozivu na Katehetsku školu odazvalo se 338 vjeroučiteljica i vjeroučitelja iz cijele Hrvatske, a svojim prisustvom potporu su im iskazali splitsko-makarski nadbiskup i metropolit mons. Marin Barišić, predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za katehizaciju i nadbiskup i metropolit đakovačko-osječki mons. Đuro Hranić, šibenski biskup mons. Ante Ivas kao i dubrovački biskup mons. Mate Uzinić. Na školi su sudjelovale i naše sestre katehistice.

Predstavljena knjige o don Vjekoslavu Pavlinoviću

Dana 27. kolovoza 2013. predstavljena je knjiga Mate Krajine pod naslovom "Don Vjekoslav Pavlinović – zlatomisnik". Don Vjekoslav (Vjeko) je kućni kape- lan u našem samostanu sv. Ane u Split. Na predstavljanju knjige bile su provin- cijalka s. Anemarie s nekoliko sestara iz samostana sv. Ane i samostana u Soli- nu. O knjizi su govorili župnik u pravedištu Gospe od Otoka u Solinu don Vinko Sanader, glavni urednik lista MI Mate Krajina i sam slavljenik don Vjekoslav Pavlinović. Knjiga je objavljena u povodu zlatnoga svećeničkog jubileja- pedesete obljetnice misništva don Vjekoslava Pavlinovića. Knjiga na 76 stranica i brojnim fotografija obiluje autorovim životopisom, s posebnim osvrtom na 50 godina ustrajnoga svećeničkog rada, od toga 43 godine svećeničkog služenja u Solinu te razgovora s don Vjekom koji je na Gospinu otoku 31. svibnja vodio Mate Krajina. Program je pjesmom popratio Papa bend iz Solina.

Sprovodi preminule rodbine i dobročinitelja

Dana 15. srpnja 2013., u Drinovcima, na sprovodu pok. Sofije Majić, sestre naše s. Agnete, bila je provincijalka s. Anemarie i nekoliko sestara.

U Hrvacama, 27. srpnja 2013., na sprovodu pok. Mate Lovrića, oca s. Merice i brata pok. s. Otilije, s. Marceline i s. Laure, bio je veliki broj naših sestara s pro- vincijalkom s. Anemarie Radan.

Dana 6. kolovoza 2013. provincijalka s. Anemarie i veći broj naših sestara bili su u Vrpolju na sprovodu pok. Duje Žaper, brata s. Lukrecije i s. Danke.

Dana 9. kolovoza 2013. u Otrićima na sprovodu pok. Ante Dominikovića, oca s. Marijanke, bilo je veći broj naših sestara s provincijalkom s. Anemarie.

Provincijalka s. Anemarie i nekoliko naših sestara bile su u Docu Donjem, bile su 17. kolovoza 2013. na sprovodu majci don Ante Šošića, ekonomu u Sveće- ničkom domu, Sjemeništu i Bogosloviji u Splitu.

Dana 19. kolovoza 2013. provincijalka s. Anemarie i veliki broj naših sestara bio je u Otoku na sprovodu Šime Žičić-Gušo, sestre s. Maksencije, s. Humilitas i s. Sandre.

Dana 21. kolovoza 2013. na groblju Mirogoju u Zagrebu pokopan je Ivan Vrno- ga, brat naših sestara s. Blandine, s. Zorislave i s. Marinke. Sprovodu su nazoči- le: Časna majka s. Radoslava Radek sa svojim Vijećem i provincijalka s. Anema- rie Radan sa sestrama.

PROVINCIA PRESVETOG SRCA ISUSOVA I MARIJINA

Hodočašća, blagdani i duhovne obnove

Na tradicionalnom hodočašću dječjih vrtića Grada Zagreba u Mariju Bistricu 1. Lipnja 2013. s djecom i njihovim roditeljima sudjelovale su sestre iz našeg vrtića Cvjetnjak s. M. Beatis Čajko, s. M. Petra Marjanović i s. M. Snježana Nudić.

U provincijalnoj kući 4. lipnja 2013. , održana je prvi dan trodnevne pripreve za blagdan Provincije Presvetog Srca Isusova i Marijina. Jutarnju sv. misu predslavio je vlč. prof. dr. Stjepan Baloban uz asistenciju novoveškog župnika vlč. Branka Picek. U svojoj homiliji zorno nam je približio papu Franju, koji je otvoren za potrebe svakog čovjeka svojim jednostavnim pristupom, a Crkvu potiče na unutarnju obnovu. Euharistijskom slavlju pridružile su se sestre iz okolnih filijala.

U večernjim satima na Kaptolu u dvorani VIJENAC Centar za promicanje socijalnog nauka Crkve HBK i KS obilježena je 50-u obljetnica socijalne enciklike blaženog pape Ivana XXIII. Pacem in terris i predstavljene su knjige LJUBAV U ISTINI I DRUŠTVENIM PITANJIMA I O NOVIM STVARIMA U SUVREMENOJ HRVATSKOJ. Tom obilježavanju prisustvovala su sestre iz zajednice u Novoj vesi.

Drugog i trećeg dana trodnevnice euharistijsko slavlje predslavio je mons. dr. Josip Baloban uz asistenciju vlč. Branka Piceka. Slavlju su se pridružile sestre iz generalne kuće s č. Majkom s. M. Radoslavom Radek.

S. Provincijalka Katarina Penić-Sirak sa s. M. Jelenom Burić sudjelovale su na euharistijskom slavlju u samostanu Betlehem na Kraljevcu te svim sestrama i novakinjama čestitale Dan Provincije i blagdan Srca Marijina – zaštitnice samostana.

Sestre kapitularki predvođene provincijskom glavaricom s. M. Katarinom Penić-Sirak u noćnim satima 7. lipnja 2013. krenule su na hodočašće u Sarajevo – STOPAMA OCA UTEMELJITELJA. Njima su se pridružili i PMI iz Zagreba: Nova Ves, Retkovec – predvođeni svojim župnikom vlč. Dragutinom Cerovečkim, Stenjevec, sv. Jeronim; zatim PMI iz Pitomače, Kloštra Podravske, Vinkovaca i Krašića. U Katedrali Presvetog Srca Isusova slavljena je sv. Misa, koju je predslavio preč. Marko Zubak, rektor sjemeništa u Sarajevu. Svi hodočasnici pomolili su se na grobu sl. Božjega Josipa Stadlera, a potom posjetili Kaptol i bogosloviju. Posjetili su samostan „Egipat“ u kojem se nalazi Stadlerov dječji dom gdje sestre zbrinjavaju djecu bez roditelja. Također su posjetili crkvu Kraljice sv. Krunice i imali priliku čuti nešto više o Drinskim mučenicama te se pomoliti pred njihovom slikom koja je postavljena u toj crkvi. U Gromiljaku gdje se nala-

zi kuća "Navještenja" i duhovni centar susreli su se sa sestrama. Nakon odmora u hotelu "Tisa" u Busovači, slijedio je drugi dan putovanja koji je započelo sv. Misom u Travniku. Euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Marko Majstorović te je hodočasnike upoznao sa životom sl. Božjega Petra Barbarića čiji se posmrtni ostaci nalaze u toj crkvi. Također su imali priliku razgledati travničko sjemenište i gimnaziju koje su djelo Josipa Stadlera. Jedna od destinacija bio je samostan i dom "sv. Josipa" u Vitezu gdje djeluju sestre SMI i brinu se za djecu, stare i nemoćne osobe. Na povratku posjetili su svetište sv. Leopolda Bogdana Mandića u Maglaju, a posljednja "stanica" hodočašća bio je Slavonski Brod gdje su pomolili u crkvi Gospe od Brze Pomoći i ispred kipa sl. Božjega Josipa Stadlera.

Na proslavi Stadlerovih dana 8. lipnja 2013. u Slavonskom Brodu, u župi Gospe od Brze pomoći, na euharistijskom slavlju sudjelovale su č. Majka s. M. Radoslavom Radek, s. M. Tihomila Leventić i s. M. Beatis Čajko.

Blagdan sv. Antuna zaštitnika samostana u Novoj vesi proslavljen je 13. lipnja, euharistijskim slavljem u kapeli, koje je uz našeg župnika vlč. Branka Piceka predslavio vlč. Dragutin Cerovečki župnik župe sv. Pavla u Retkovcu. Slavlju su se pridružile č. Majka s. M. Radoslava Radek sa sestrama iz vrhovne uprave te č. Majka s. Emila Barbarić i s. M. Neliya Pavlović Provincijalka sestara Kćeri Milosrđa.

U Samoboru 23. lipnja 2013., proslavljena je svetkovina rođenja Sv. Ivana Krstitelja, kome je posvećena samostanska kapelica. Proslavi samostanskog blagdana prisustvovala su provincijska glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak, s. M. Jelena Burić, s. M. Nada Juratovac i sestre iz Stenjeveca.

U samostanu "Antunovac", 1. srpnja 2013, započele su duhovne vježbe, pod vodstvom fra Antuna Vuka Buljana. Voditelj je svoja predavanja temeljio na Ivanovu Evanđelju.

U đakovačkoj katedrali sv. Petra, 6. srpnja 2013. godine, na svečanom liturgijskom slavlju, nadbiskupsku službu preuzeo je novi đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit, mons. Đuro Hranić. Na slavlju su bile prisutne č. Majka s. M. Radoslava Radek vrhovna glavarica Družbe, s. M. Katarina Penić-Sirak provincijalna glavarica, s. M. Antonija Bajzek, s. M. Nikoleta Koščak i s. M. Rebeka Gačić iz Marijinog Doma u Vinkovcima.

Blagdan sv. Ane 26. srpnja 2013., sestre su proslavile euharistijskim slavljinama u samostanima i zajednicama.

U samostanu Betlehem na Kraljevcu 9. kolovoza 2013., započele su duhovne vježbe za sestre, pod vodstvom fra Antuna Vuka Buljana.

Blagdan Velike Gospe 15. kolovoza 2013. , proslavljen je u samostanu "Betlehem" na Kraljevcu svečanim euharistijskim slavljem na kojem su sestre zahvali-

le Gospodinu na 50-oj doživljenoj godini redovničkih zavjeta: s. M. Dobroslava Torbarac, s. M. Monika Novak i s. M. Simeona Capan. Sestra Florencija Jug zahvalila je za 60-u godinu zavjeta. S. M. Martina Vugrinec i s. M. Marta Vunak obnovile su svoje obećanje Gospodinu. Novakinje prve godine s. M. Kristina Maslač i s. M. Margaret Ružman primile su redovničko odijelo, a Monika Maslač stupila je u prvu godinu Novicijata.

Na blagdan sv. Jelene zajednica je proslavila imendan s. M. Jelene Burić predstojnice samostana u Novoj vesi.

U župi sv. Ivana Krstitelja 18. kolovoza, župljani i sestre zahvalile su na i oprostile se od vlč. Branka Picek dosadašnjeg župnika. Na slavlju i oproštaju bila je prisutna č. Majka s. M. Radoslava Radek sa svojom zamjenicom s. M. Vesnom Mateljan.

Slavlje Kapitula u zagrebačkoj provinciji

XIV. redoviti izborni Provincijski kapitul pod geslom *VJERA SLUŽAVKE MALOG ISUSA DANAS*, započeo je 26. lipnja 2013. godine euharistijskim slavljem i cjelodnevnom duhovnom obnovom. Euharistiju je predslavio fra Ratko Radišić, OFM, pravnik. Sestre kapitularki dan su provele u pojedinačnom i zajedničkom klanjanju pred Presvetim. Kapitul je predsjedala č. Majka s. M. Radoslava Radek, a sudjelovalo je 17 sestara kapitularki.

Drugi dan, 27. lipnja 2013. euharistijskim slavljem i zazivom Duha Svetoga otvoren je rad Kapitula koji se odvijao prema programu u kojem su podnesena izvješća o životu i radu provincije i svih Vijeća.

Izborni dio Kapitula bio je 28. Lipnja 2013.

Za provincijalnu glavaricu izabrana je s. M. Katarina Penić – Sirak.

Za članice vijeća izabrane su:

s. M. Jelena Burić, zamjenica i I. savjetnica

s. M. Petra Marjanović, II. savjetnica

s. M. Mirjam Dedić, III. savjetnica

s. M. Beatis Čajko, IV. savjetnica

Referatom s. Marije Kiš na temu *Uzori vjere u životu Služavke Malog Isusa*, kao i referat s. M. Viktorije Predragović na temu *Vjera u životu Služavke Malog Isusa*, nastavljen je radni dio Kapitula. Kapitul je donio određene zaključke i odluke.

Slavlje Kapitula završeno je 29. Lipnja 2013. svečanim misnim slavljem koje je predslavio fra Ratko Radišić.

Posjeti zajednicama i slavljenje imendana

S. provincijalka Katarina Penić-Sirak posjetila je 1. lipnja, sestre u Samoboru čestitajući imendan s. M. Justini Žutić.

S. provincijalka Katarina Penić-Sirak sa s. M. Angelom Ivančić i s. M. Leopoldom Božičević posjetile su 5. Lipnja 2013. sestre u Marijinom domu u Vinkovcima i tom prigodom prisustvovala su završnoj priredbi djece u vrtiću koju su pripremile sestre iz vrtića sa suradnicama. Pohodile su i vječno počivalište sestara na vinkovačkom groblju.

Provincijska glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak i s. M. Jelena Burić, posjetile su u mjesecu srpnju, neke zajednice u provinciji i imale razgovore sa sestrama. Zajednicu sestara u samostanu "Antunovac" u Novoj vesi 24. kolovoza 2013., posjetile su sestre svečarice koje su proslavile 25-u godišnjicu redovničkih zavjeta iz sarajevske i splitske Provincije.

Tijekom mjeseca kolovoza provincijska glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak i njena zamjenica s. M. Jelena Burić zbog novonastalih potreba pohodile su neke zajednice u Provinciji i razgovarale sa sestrama.

Sjednice provincijske uprave

Održana je sjednica nove Provincijske uprave 8. srpnja 2013., na kojoj je sudjevovala č. Majka s. M. Radoslava Radek vrhovna glavarica.

U provincijalnoj kući 23. srpnja 2013., održana je sjednica provincijske uprave.

Sastanci – seminari

U samostanu Kraljice sv. Krunice u Pitomači 27. Kolovoza 2013., održan je susret Vijeća za Apostolat zvanja i PMI, pod vodstvom pročelnice s. M. Emanuele Pečnik na kojemu je prisustvovala provincijska glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak.

U samostanu "Antunovac" pod vodstvom s. Provincijalke s. M. Katarine Penić-Sirak 31. kolovoza 2013., održan je sastanak pročelnica svih Vijeća u našoj Provinciji.

PROVINCIIJA

BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Sestre posjetile Mladice

Vraćajući se s duhovne obnove, koja se 26. svibnja 2013. održavala na Palama (pokraj Sarajeva), desetak sestara iz samostana *Egipat* posjetilo je naš nekadašnji samostan na Mladicama. Bilo je doista dirljivo obilaziti „Polje Srce Isusova“ i samostan u kojemu su sestre svjedočile Božju ljubavi i blizinu. S bolom u srcu gledale su ruševno zdanje koje je nekada bilo na ponos Sarajevu. U zgradi su sada neki drugi stanari, ali je ambijent još ispunjen duhom naših prvih sestara.

Tanja Popec i „Apostoli mira“ posjetili SDD Egipat

U subotu 1. lipnja 2013. godine samostan i Stadlerov dječji dom *Egipat* posjetila je novinarka Tanja Popec i Katolička glazbena skupina *Apostoli mira*. Nakon kratkog upoznavanja s apostolatom kuće i s djecom uslijedila je zajednička pjesma i slavljenje Gospodina.

Vjernici Slavonskobrodske dekanata hodočastili na Stadlerov grob

Dvjestotinjak vjernika Slavonskobrodske dekanata hodočastili su, zajedno sa svojim svećenicima i redovnicama, u subotu 1. lipnja 2013., u Sarajevo na grob sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera. Već šesti put zaredom Brođani hodočaste na Utemeljiteljev grob, a ovogodišnje geslo hodočašća bilo je „Vjera je dragocjeno blago“. Misno slavlje predslavio je mons. dr. Pavo Jurišić – postulator Stadlerove kauze i dekan KBF-a u Sarajevu, uz suslavlje slavonskobrodske dekanata – preč. Ivana Lenića, kanonika mons. Ante Meštovića, preč. Marka Zubaka – rektora Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa, i vlč. Bože Odobašića – profesora na KBF-u, uz još dvojicu svećenika.

Koncert u samostanu „Egipat“

Pri kraju školske godine, 2. lipnja 2013. godine, djeca Stadlerova dječjega doma *Egipat* i kandidatice pripremili su sestrama glazbeni program. Ovim koncertom su željeli pokazati plodove svoga vježbanja. Program je započeo u 16 sati. Uz glazbene točke djeca su pripremila nekoliko šaljivih igrokaza. Po svršetku programa pošli smo na zajedničko klanjanje u kapelicu. Nakon zajedničke molitve vratile smo se u dvoranu samostana, u kojoj smo se svi zajedno počastili bosanskim specijalitetom – ćevapima. Nakon zajedničkog objeda uslijedilo je zajedničko druženje i pjesma.

Hodočašće – Utemeljiteljevim stopama po Rimu

Trinaest sestara sarajevske Provincije *Bezgrješnog Začeca BD Marije* krenulo je 6. lipnja 2013. godine prema Rimu. U Rimu su se zadržale do 11. lipnja iste godine hodočasteći *Utemeljiteljevim stopama u Godini vjere*. Tijekom svoga boravka u Rimu sestre su pohodile mjesta u kojima je živio i studirao naš Utemeljitelj, kao i bazilike u kojima je bio zaređen za svećenika i biskupe, te u kojima je slavio svetu misu.

Premiuo vlč. Ivan Kuprešak

U jutarnjim satima 9. lipnja 2013. godine potresla nas je vijest da je u noći s 8. na 9. lipnja 2013. godine Gospodin pozvao u vječni život našega dobrog *Egipatskoga* župnika – vlč. Ivana Kuprešaka. Dugi niz godina vlč. Ivan je dolazio slaviti misno slavlje u samostanu *Egipat*. Moleći vječni pokoj našem dobrome vlč. Ivanu s djecom Stadlerova dječjega doma *Egipat* rado se prisjećamo njegove dobrote i ljubavi prema djeci SDDE-a.

Održan sastanak Povjerenstava

U *Kući Navještenja* na Gromiljaku održan je u subotu – 15. lipnja 2013. godine – sastanak svih članica Povjerenstava u Sarajevskoj provinciji. Sastanku je nazočila 21 sestra, na čelu s provincijskom glavaricom – s. M. Admiratom Lučić.

Na Gromiljaku održana duhovna obnova za redovnice

U nedjelju, 16. lipnja 2013. Godine, većina sestara iz samostana *Egipat*, ali i iz drugih naših zajednica iz Sarajeva i Viteza, pošle su u *Kuću Navještenja* na Gromiljaku, gdje je održana duhovna obnova za redovnice svih redovničkih družbi u Sarajevu. Redovnice svih družbi imaju svakoga mjeseca duhovnu obnovu, koja se većinom održava u Vrhbosanskome bogoslovnome sjemeništu u Sarajevu. Na kraju ove akademske godine zaželjele smo se susreti i obnoviti u jednoj od naših redovničkih ustanova, kako bismo imale veću prigodu za zajedničko druženje. Susret je započeo u 11.15 sati razmišljanjem na temu "Vjera u redovničkom životu", koju je izložio fra Damir Pavić, župnik župe Rođenja BDM u Brestovskom. Kao misao vodilju uzeo je 7. pismo iz knjige Otkrivenja, koja govori o mlakosti "*ni studen ni vruć*" te postavio pitanje "Nisam li i ja dio Crkve u Laodiceji koja boluje od posvjetovnjačenja i mlakosti." Nakon predavanja uslijedilo je euharistijsko klanjanje i ispovijed, a potom misno slavlje što ga je predslavio fra Damir Pavić, uz suslavlje vlč. Žarka Ošapa – duhovika u Vrhbosanskome bogoslovnome sjemeništu – i p. Luke Lučića – isusovca. Nakon misnoga slavlja uslijedila je okrjepa i zajedničko druženje.

Novi član SDDE-a

Stadlerov dječji dom *Egipat* primio je u ponedjeljak 17. lipnja 2013. godine novoga člana – Nikolinu Tubak iz Žepča. Zahvaljujemo Bogu koji nam je dopustio da i njoj budemo ispružena ruka Božje dobrote i ljubavi!

Uređenje igrališta SDDE-a

Početak srpnja 2013. godine otpočeli su radovi na uređenju igrališta Stadlerova dječjega doma *Egipat*. Zahvalne smo Božjoj providnosti koja se brine za potrebe onih koje nam je povjerila!

Dvije sestre položile vozački ispit

Krajem srpnja i početkom kolovoza 2013. godine položile su vozački ispit naša s. M. Ana Uložnik i s. M. Manda Pršlja. Sestrama čestitamo i molimo im zaštitu sv. Rafaela!

U „Egiptu“ proslavljen imendan provincijske glavarice – s. Admirate Lučić

Na spomendan Gospe Snježne, 5. kolovoza 2013. Godine, sarajevska je Provincija svečano proslavila imendan svoje provincijske glavarice – s. M. Admirate Lučić. Svečano euharistijsko slavlje predslavio je kanonik Vrhbosanske nadbis-

kupije – mons. Bosiljko Rajić. Misnom slavlju i svečanosti nazočile su naše sestre iz Viteza, Gromiljaka, Sarajeva, te naše novakinje iz Zagreba. Našoj s. Admirati još jednom čestitamo imendan i molimo joj zagovor Gospe Snježne!

Sastanak pročelnica i katehistica

U subotu popodne 31. kolovoza 2013. godine održan je u samostanu *Egipat* sastanak sestara pročelnica povjerenstava i sestara katehistica s Provincijalnom upravom. Nakon zajedničke okrjepe i druženja u samostanskoj blagovaonici, pošle smo sve zajedno na treći kat u Stadlerov muzej da u svjetlo Utemeljiteljevih riječi napravimo plan za novu školsku godinu. Sastanak je završio zajedničkom večernjom molitvom u 18 sati.

Početak škole i zaziv Duha Svetoga

Zadnjeg tjedna u mjesecu kolovozu 2013. godine bilo je poprilično užurbano u samostanu *Egipat*, jer su sestre pripremale djecu Stadlerova dječjega doma *Egipat* za školu. Budući da nastava počinje prvoga ponedjeljka u rujnu, ove godine su sestre u samostanu *Egipat* upriličile misno slavlje – zaziva Duha Svetoga. Misno slavlje 1. rujna 2013. godine predslavio je – u samostanskoj kapelici – franjevac Bosne Srebrene fra Danijel Rajić, koji je privukao veliku pozornost djece i sestara. Za tu prigodu je oltarski prostor okitio školski pribor, tako da je prostor ispred oltara sličilo na prelijep aranžman od školskog pribora. Sestre su pripremile prigodne molitve i zaziv Duha Svetoga.

Sestre nazočile zlatnom jubileju Adelia i Ernestine Bergamaschi

U popodnevnim satima 4. rujna 2013. godine krenule su prema Italiji provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić – u pratnji s. M. Ljilje Marinčić, s. M. Klare Jerković i s. M. Mande Pršlja. Razlog putovanja u Italiju jeste proslava zlatnog jubileja braka naših velikih dobročinitelja Adelia i Ernestine Bergamaschi. Svoj zlatni jubilej svečano su proslavili u svetištu Gospe Žalosne u Rho (Italija) u četvrtak 5. rujna 2013. godine u 19 sati. Svečano euharistijsko slavlje predslavio je nadbiskup metropolit Vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić – uz suslavlje mons. Diega Colettija – biskupa biskupije Como, mons. Renata Cortija – nadbiskupa Novare u miru, te još trinaest svećenika koji su povezani s obitelji Bergamaschi. Uz mnogobrojnu rodbinu i prijatelje misnom slavlju je nazočila naša provincijska glavarica i tri sestre koje su, u ime cijele zajednice, nazočile slavlju.

Sudjelovanje sestara na XVI. redovničkom danu

U Franjevačkom samostanu *Uznesenja BDM Rama/Ščit* održan je – u subotu, 7. rujna 2013. godine – XVI. redovnički dan. Tom važnom susretu redovnika i redovnica Bosne i Hercegovine nazočilo je oko 25 sestara iz svih zajednica Sarajevske provincije. Tema ovogodišnjega Redovničkoga dana bila je „Uloga Blažene Djevice Marije u formaciji redovnika/ce“. Susret je započeo u 9 sati poz-

dravnim govorom predsjednika Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH – fra Lovre Gavrana, nakon kojega je uslijedila molitva Srednjega časa. Prvo predavanje "Marija – uzvišeni primjer u životu Kristovih učenika" – održala je s. Kata Karadža, članica Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije. Drugo predavanje "Marija – model vjere" izložio je fra Danko Perutina, član Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM. Nakon predavanja uslijedila je rasprava koju je vodio moderator Redovničkoga dana – fra Iko Skoko. Potom je uslijedilo pokorničko bogoslužje i prigoda za sakrament pomirenja. U 12 sati započelo je svečano euharistijsko slavlje koje je predslavio nadbiskup i metropolit Vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić.

SADRŽAJ

▪ Riječ uredništva	2
▪ Iz života Crkve	3
▪ Utemeljiteljeve stranice	8
▪ Na izvoru duhovnosti	10
▪ Iz duhovne riznice sestara SMI	13
▪ Duhovna obnova u Družbi	17
▪ Provincijski kapituli	25
▪ Sestrinsko zajedništvo	30
▪ Karizmatско djelovanje sestara SMI	98
▪ Svjedočanstvo života u <i>Godini vjere</i>	100
▪ Odjeci duše	105
▪ Pokojna rodbina	109
▪ Priopćenja iz Vrhovne uprave i Provincijalata	112
▪ Vijesti od broja do broja	114
▪ Sadržaj	134

